ГРИГОР ЛИЛОВ

ТАЙНИЯТ ПРОЕКТ

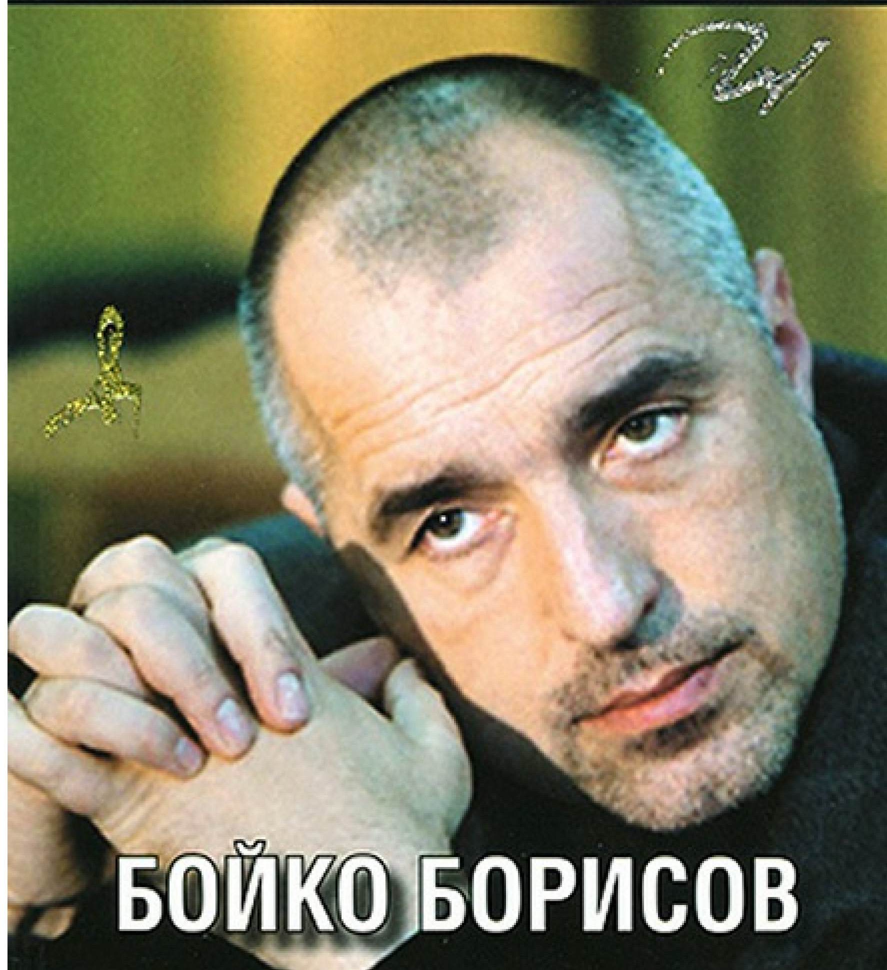

ГРИГОР ЛИЛОВ

ТАЙНИЯТ ПРОЕКТ БОЙКО БОРИСОВ

Григор Лилов, автор
Издател „Кайлас” ЕООД
e-mail: kailas@abv.bg
ISBN 978-954-92098-4-6

- От вашия лидер, господин Станишев, от господин Първанов.
- Господин Първанов не ни е лидер, той е държавен глава. Аз съм лидер на моята партия.
- Надали ще му стане приятно, като чуе, че не ви е лидер. Пази, Боже, един ден Цветанов да каже, Борисов не ми е лидер. Пази, Боже!
- Никога не се знае, господин Борисов...
- Ще ми бъде крайно неприятно, много неприятно...
И двамата със Сергей Станишев знаят, че това никога не се знае...
Един неформален и един формален лидер обсъждат своите лидери - съответно формален и неформален. Един бъдещ и един бивш премиер спорят за силата си, за действителните си роли.
От куклите ли са? Или са сред кукловодите им?...
Но в такава изкривена действителност и самите кукловоди висят на нечии конци. По правило те са същите, на които са увиснали и техните кукли.
Кой тогава е истинският повелител - онзи, който държи кълбото с връвчици? Онова кълбо, от което тръгват всички нишки - към президенти, премиери, едно- и разноцветни политически лидери... При тоталитаризма беше ясно - Тодор Живков. В прехода безспорно се наложи повелителят Луканов.
А в европейската ни държава подръпват ли се жички? На Сергей Станишев, на президента, може би на самия Бойко Борисов... Кой ги подръпва? Брюксел не е - той е скромен разпоредител, измамен с гратис при евробилетите и парите му в кукления театър България.
В него се представя спектакълът - на кукловоди и кукли. Каква е пиесата, в която, макар и да сме зрители, участваме и играем всички? Знаем ли режисьорът й, който ни дирижира така потайно, толкова скрито?
Лицето му е от шепичка хора, ала многолико.
Те са от авторите на Проекта за България. Бяха сред поддръжниците на Проекта Социализъм. От родителите са на Проекта Демокрация.
Написаха и пишат наред с други сценарии Проекта Георги Първанов. Сред творците са на проекта Сергей Станишев. Вдъхновиха Проекта цар Симеон. И са един от основните създатели на Проекта Бойко Борисов.
„Според мен това, което става в България е прекрасно, казвам го без ирония.". „Няма съпротивителна сила, която да измести Борисов.". „Сериозен политически субект, който да измести Борисов, ще има след 15 години.". „Може да е имало неофициални приказки за правителства зад кадър, но те никога не са се афиширали официално - това не е наша, а английска традиция.".
Британският обичай е на кабинети в сянка - т.е. знаещи се, видими, на опозицията. Българската практика е различна - на Господар, подчинени кукловоди и зависими кукли.
- Вие чувате ли се с царя сега, виждате ли се?
- Не.
- Но помогнахте той да дойде в България?!
- Това е една голяма глупост. Който е измислил тази глупост, да отговаря за нея. ... Имаше такива срещи, но те бяха отдавна… отдавна... (още през 70-е години на миналия век - б.а.) Е, сега! Аз съм един отделен българин! Не съм бил в никаква група от българи. Аз самостоятелно съм го посетил и не желая повече да

коментирам това.
- Тогава виждахте ли потенциал в царя, като върне в България, да стане премиер?
- Виждах. ... Така че в това няма нищо чудно - което съм виждал, това и стана.
Отдавна, години преди Симеон да се появи триумфално у нас като министър-председател на България, този някой от шепата хора беше видял потенциал в него. Своевременно му бяха написали и прошнуровали съдбата му, кариерата му в своя си техен пореден Проект. (вж. приложението - бел. ред.)
Съдбата на Бойко Борисов също е прошнурована в подобен Проект. Секретен. Всеобземащ. Мащабен. За петилетки напред - мандат, два, 15 години...
Началото му е заключено с паролата „Войн”.
Тя е нишката през времето, която навърза Тодор Живков с Бойко Борисов, минало с настояще, история с власт. Тя е онази поанта, наред с други пароли, които маркираха успеха на този Проект.
Защото само един подобен секретен Проект може да пресъздаде от пожарникар - политически лидер, от офицер - предприемач, от бизнесмен - Генерал, от охранител - премиер. Само той е способен завинаги да погребе в тишината на времето нелицеприятните тайни - дори една престрелка, завършила с трупове. Само Проект притежава силата да манипулира години и биографии така, както ни се представят, само Проект е достатъчно силен, за да моделира по свой образ и подобие общество и народ.
Шифърът за съдържанието му е записан в десетилетия - от онова, което е било до това, което ще бъде. Десетки са ключовете, с които се отваря: Войн, Живков, цар Симеон, „Гоце”, „Нева”, „Монблан”, № ПР 797, „Инко”, „Ипон”, СИК, „Хелиос”, „Б-5”, РУМНО, № ВК-15\146, „Елмаз-Сапфир”, ГРУ, КВС…
Само с такъв кодиран Проект може да се застеле толкова бързия и неоспорен път до върха.
- Аз моята история съм я написал, та написал. Не могат да ме уязвят с нищо. От мен зависи да направя председател на парламента, премиер. Под нулата съм тръгнал. Това никой не може да ми го вземе. Гледах днес от балкона на парламента и отчетох, че самичък съм направил толкова много. Самичък. Цяла партия. Апарат огромен!...
Фронтално, точно срещу погледите, златисто намръщен се взира лъвът върху държавния герб. Залата пред него свети, огряна от тежките кристални полилеи. Отсреща - над депутатите, надвесен от ложата, е Бойко Борисов. Гледа ги отвисоко - почти като лъв в политическата джунгла. Близо половината от парламентаристите му дължат избора си. А и немалка част от останалите са поставени в зависимост от него.
Какви са те? Кой е героят, който ги създаде? Той ли ще строи бъдещето ни?...
И действително ли е герой?
Историята за триумфа на Бойко Борисов е историята на този непубличен, секретен проект. Новият ни премиер е негов код.
Оценката му е патент на историята. Но отговорът винаги започва от съвремието. Той никога не е само един!
- Не е правилно ние да излъчим послания към най-бедните и най-социално слаби хора, че това са реалностите и вие сте обречени, това ще ви е заплатата и

пенсията и нямате дори шанс да се надявате. Защото ние самите не мислим така. Все пак трябва да има и малко оптимизъм и нашите цели да бъдат такива. Защото то е, как да кажа, като в медицината - надеждата по някой път и лекува. И никой лекар не отива и казва: „Виж какво, малко ще креташ и после си отиваш”. Защото, повтарям, нашето общество още не е дорасло да чуе истината и да му предпишем рецептата, за съжаление. Но това си ни е народът. Той затова и нас ни е избрал! - финализира проблема със скритите реалности една от стенограмите на новия кабинет.

Затова „герберите” и техният лидер са многопластови - като руските кукли „Матрьошка”. В черупката си всяка от тях е скрила друга кукла, тя - още една и така почти до безкрай...

Десетки са тези кукли-въпроси.

Една от тях съдържа отговора на въпроса за щастливата звезда - защо точно пожарникарят, макар и иначе немислимо, израсна до премиер.

Втора - защо именно той охраняваше Тодор Живков и коя е онази тайна от далечното минало, която ги привърза един към друг.

Трета - защо каратистът с история, близка до мутрите, се оказа или го представиха за нещо като техен гробокопач.

Четвърта - защо аристократът от Мадрид, цар Симеон, избра плебея от Банкя.

Пета - сегашният президент част ли от този Проект или не.

Шеста и седма - стрелите на Амур или нещо друго държи новият премиер до Цветелина, както и нея - до него.

Осма - частните интереси ли ще обслужва Генерала или обществените...

Но каквото и да се случи, личният му триумф е забележителен. Настоящето и бъдещето - като прегърнати в магистрална лента пътеки са проснати в нозете му. Там, в ниското - в партера са партия, апарат, народ, парламент, огрени с кристален блясък. Слял се с неговия... А зад гърба му е пъртината на миналото - онази кота под нулата, от която понякога се тръгва, от която каза, че е тръгнал и за която той спомена мимоходом по пътя си към върха. Но за нея нито някой говори, нито някой си спомня, нито някой иска да я припомня...

Влизането във властта може и да е чудо, както ни го представиха. Но настаняването във всяка власт винаги изисква делничност и търпелива подготовка. Поне така е в днешния, отдавна лишен от героичност наш век и установяващ се нов световен ред. Затова фойерверкът около подвига на обикновения човек-пожарникар сякаш подмени затварянето на тайна папка. Онази, между чиито корици се крият разписаните страници на този Проект.

Има ли го или не? Ако го има, какво съдържат шифрованите му текстове, какво програмират? Кои хора ги сътвориха? Кой накрая ги парафира?

Възможно е явлението ГЕРБ и неговият лидер да са плод на конструкторска мисъл, на политическо инженерство на анонимни творци от чужбина. Те ли наистина превърнаха пожарникаря, охранителя, каратиста, борческия съдружник, момчето от улицата - в Бизнесмена, Общественика, Генерала, Кмета, Министър-председателя на България?

Дали пък отзад не стоят родните олигарси или политическият естаблишмънт, поднасящи поредната „свежа” фигура на народа-материал? Видяхме и преживяхме вече няколко - реализирания успешно сценарий за „мъдрия цар Симеон” и

последвалия го за „младия необременен Станишев”. Те бяха плод на Проекти - макар и различни, но еднакви по преследваните цели. Президентът „Гоце” също се вписа в тази традиция. Рожба на подобен Проект се оказа и агентът Ахмед Доган. Взривът на демокрацията го легендира като противник на БКП-БСП, обаче ДПС обслужи най-добре точно Партията с главна буква, Москва и връзките им с Анкара.

А може би е обратното: образът на личността в PR-а на новият ни премиер да не е измислен?! И в действителност той да се окаже „self made men” - човек, направил сам себе си, както казват американците!

Коя е истината за случващото се - с или без Проекта? Бойко Борисов ли е неговият код? Или пък не е...

- Толкова ги мразя комунистите!

Кой говори, скрит зад фигурата му - гласът на електората или високоговорителят от негово име, монтиран в медиите? Родните ли интереси диктуват или са чуждите? Чии?... Но е факт, че който и да е застанал, е невидим - зад кулисите, а не както се полага - зрим, на сцената, под прожекторите...

Защото ние все още не знаем истинския образ на премиера: дали е комунист, отказал да хвърли червената си партийна книжка в началото на демократичните промени, или е антикомунист, създаващ справедливост заради репресирания си прадядо?...

Не знаем кога е скромен бизнесмен с прозрачно предприемачество или едър охранителен бос - съдружник с повечето от най-видните сикаджийски мутри на България...

Не разбираме кога е човек без властови амбиции - професионалист в МВР, както сам заяви навремето, но обаче се оказва политик-властогонец, не подбиращ средствата към целта и способите за висок рейтинг...

Колебаем се: човек от народа ли е с къща в Банкя и същевременно член на олигархията със собствени фирми, чийто оборот се измерва с десетки и десетки милиони...

Кой е той? Очаквания като месия борец срещу корупцията? Или пък е трансмисията в нейната машина, лансирала приятеля си със спорна репутация Емил Димитров в редиците на ГЕРБ и депутатството...

Лидер със запазени ценности ли дойде да управлява или е мутирал „герой” - участник във въоръжени престрелки, завършили с трупове?!...

Не, наистина не знаем истинския Бойко Борисов - онзи, започнал „под нулата”. А може би тя е само числото след поставената от други цифра на Проекта? Познаваме го единствено чрез ситуациите, в които блести като Герой, но не и според личността му, която може да е на негерой...

Досега новият премиер се приемаше като капка от вълната на демократичните промени, извисила се до самия й гребен. Подозираха го и за пръска от засмукващото, невидимо, но винаги силно мъртво вълнение на близкото ни, тоталитарно минало...

Едното и другото едновременно не са възможни - това е парадокс. Затова тайната на загадката Бойко Борисов е тайната на секретния Проект с неговия код.

ЛЕГЕНДАТА

Първия код, с който новият ни премиер се представя, е неговия дядо. Всъщност той му е прадядо по майчина линия.

Дядо Асен Войнов е ключ в публичния имидж на премиера.

За политическата кариера на бившия член на БКП Бойко Борисов убитият роднина е основополагащ камък. Той е като парола - онази, която го легитимира като подходящ за дошлата след Десети ноември 1989 г. демокрация. Защото днес званието „комунист” е компромат, а роднината-антикомунист - своеобразната реабилитация. Дори и да нямаше повод за нея, тя щеше да бъде измислена.

„В изборната нощ бяхме се събрали и като разбрахме, че ГЕРБ печели, казах на сина ми - не е била напразна смъртта на дядо Асен”, разказва в медиите Павлина Скобелева, негова леля.

После, когато лидерът на ГЕРБ е открил пресконференцията, тя се разплакала. Защото съдбата на Асен Войнов предопределя и житейския път на наследниците му.

„На сестра ми, майката на Бойко, не й позволиха да учи, завърши педагогически институт, записа висше педагогика, изключиха я”, спомня си лелята. Самата тя е отличничка от гимназията. Получава дипломата си през 1961 г. Детската й мечта е била да бъде докторка. Но тогава във формулярите за кандидатстване е съществувал параграф за роднините. Трябвало да се попълва: „дядо - народен враг”.

Лелята заминала като учителка на границата. На следващата година се записала в акушерско училище. Приели я и изкарала един семестър с пълен отличен. След това обаче отворили характеристиките и видели, че там пише - дядо й по бащина линия е ликвидиран като народен враг.

И това сложило точка на учението й.

- Страшно е на 17 години да разбереш, че никога не можеш да станеш някакъв в тая държава, че си обречен просто да съществуваш! - горчиво отбелязва премиерът.

- Винаги ме е възмущавало, че някои хора говореха, че Бойко произхожда от комунистическо семейство - възмущава се Павлина Скобелева, докато гали едрата каракачанка. Естествено, породата на кучето е българска - от онази, с която се прочу Генерала. Той също е възмутен, че Иван Костов наляво и надясно разправял, че е човек на комунистите и Държавна сигурност.

Според родата Бойко и сестра му не знаели подробности около гибелта на прадядото Асен. Чак след 90-те години започнали да говорят за него - явно много страх са брали дотогава. Майката на Бойко - Венета, е била на 11 години, когато прибират дядо й. Винаги е твърдяла, че е умрял от мъченическа смърт.

- Дядо ми Асен го отвличат комунистите от с. Хераково на 26 септември 1944 г. - твърди Бойко Борисов пред Димитър Златков. - Идват няколко въоръжени и без да се представят, го измъкват. Утрепали са го от бой с тояги в затвора без съд и присъда. Враг на народа са го изкарали. Открихме истината за дядо 50 години по-късно, през 1994-а, когато издирихме смъртния акт. Дотогава дори не можахме да го погребем.

- Дядо ми са го убили комунистите още на 9 септември, но до 23-ти се е водил безследно изчезнал - е друга, също публична версия на Генерала. - Като станах секретар (главен секретар на МВР - б.а.), му намерих делото. Бил умрял от червен вятър... Затова им обещавам такъв вятър да ги духа, че да не останат във властта! - заканваше се Бойко Борисов по адрес на БСП. Той е категоричен:

- Първият шамар получих, когато завърших гимназията с отличен. Заради дядо ми забраниха да кандидатствам в първи и втори факултет на института (държавна сигурност и милицията в школата на МВР).

Спорна е истината му. Няма никакви документи, че премиерът ни е кандидатствал за тях. Пък и на относително леките изпити в пожарникарския факултет оценката му не онзи отличен, извоюван в школото в Банкя.

Според семейното предание прадядото е бил запален земеделец и поддръжник на Александър Стамболийски. По негово време е станал кмет на с. Хераково. Управлявал е до военния преврат през 1934 г., когато за първи път са го арестували и почти пребили от бой. Твърди се, че след събитията от 9 септември е изчезнал безследно. Според разказа на родата Асен Войнов дори се е зарадвал, когато дошла народната власт. Но не минало много време и го задигнали от нивата. Според някои от версиите е разстрелян на една или друга дата направо в царевичака. Според други това е станало в кауша. Според трети - вместо да го гърмят, са го изтезавали до смърт.

Според последната хипотеза са го усмъртили с побоища в Софийския затвор. „Когато преди 4 години почина съпругът ми, го сложихме до гроба на дядо Асен - вече знаехме къде точно е" - споменава Павлина Скобелева.

- Когато роднините го прибрали да го погребат, по него нямало здрав кокал. Разбрало се, че е агонизирал шест часа в затворническия лазарет след последния побой. В същия ден пребили още 18 души в затвора! - разказвал на Павлина баща й Райчо. Споменавал, че едва го събрали, за да го сложат в ковчега. Тялото откупила със злато бабата - била е заможна.

„Все едно, че дядо не е съществувал, в кметството нямаше нито една следа от него, всичко е било заличено", кълне се лелята на Бойко Борисов. Намерили само кръщелно свидетелство, в което пише, че е роден на 1 януари 1888 г. и повече никакви следи. Открили и смъртен акт. Той бил представен в съда в Сливница, защото за всички безследно изчезнали при демокрацията се водели дела, с които се доказва смъртта им. Местният свещеник установил, че единствено книгата с погребения от 1944 г. липсвала от архива.

- Посвещавам деня (на изборната победа - бел. ред.) на дядо ми, убит на 9 септември! - заяви бъдещият премиер, откривайки пресконференцията си в НДК в онази знаменателна нощ на триумфа. - Личната драма и успех за мен никога не са имали публично значение. Аз мисля, че това беше едно възмездие, един реванш на историята за стотици хиляди. ...

- В моето досие един кадровик има - разказва Генерала пред Николай Бареков - Даскалов, мисля че се казва, не знам дали е жив, ако е жив, ще прочете това и сигурно ще го каже, ме беше викнал и ми беше показал, там пишеше Бойко Методиев Борисов - дядо му враг на народната власт, монархофашист. Да не се допуска до ръководни постове и подчертано с червено - да не се допуска.

Прадядото обаче не е монархофашист, а николапетковист! Затова е и ял толкова

бой след преврата от 1934 г., установил едноличната власт на цар Борис.
Май детайлите нещо не се връзват. Макар че мрази комунистите, Бойко Борисов отказа да се деполитизира през 1990 г. Поиска да си остане член на БКП. „Махнах се от института, защото дойде деполитизацията на МВР - може ли един поп за една нощ да си хвърли калимавката? Партийните секретари първи се деполитизираха и първи се отказаха от партията.” - аргументира се той.

По онова време славата, макар за малко, макар и мимолетно, го обгражда с ласките си. Червеният партиен орган в. „Дума” го сочи за пример в кампанията си срещу деполитизацията на органите за сигурност и разтурянето на първичните партийни организации по месторабота. Коментира комунистическото минало на родата му, което офицерът не предал!

По-същественото обаче е, че други детайли също не съвпадат, не кореспондират помежду си.

Прапрадядото хем го съдят, хем е убит ту на самия 9 септември, в дните непосредствено след това, ту на 22-и или 23-и, понякога и на 26-и... Хем изчезва на някоя от тези дати, хем въоръжени го прибират от дома му, без да се представят или го задигат направо от къра. От една страна родата си го е взела от затвора - натрошен целия, от друга - дори не знаела къде са костите му, та питала местния свещеник, който също свил рамене. От трета страна - съпругът на леля Павлина е погребан до прадядото Асен, т.е. гробът се знае. От четвърта - не е възможно да се води някой за безследно изчезнал, а трупът му да е налице! И най-сетне в местното гробище местата също са кът, както в софийските. Но този толкова мистериозен гроб не е от последните, от онези през 90-те години - някъде в края на терена, а на доста видно място. Със сигурност то е платено и използвано преди много десетилетия.

Най-сетне са откупили със злато тялото, но тленните останки „открили” чак след идването на демокрацията. Нищо не са знаели за случилото се с него до 1994 г., когато намерили документите с диагнозата „червен вятър”, но пък са категорични за боя с тояги, а не за други изтезания като причина за смъртта.

Лелята, родата и самият Бойко Борисов говорят в разногласие, сами се объркват, пък и се менят освен дати и причини - от Народен съд до разправа без съд и присъда, от побой до разстрел…

А ето какво разказва самият премиер за момента, когато е научил битието си на „враг на народа”:

- Само че тогава може би изживях най-големия срив в живота си. Една вечер татко ме изведе от нас, за да поговорим. Каза ми: „Заради дядо ти не можеш да кандидатстваш. Водят го враг на народната власт. Единственото изключение, което може да се направи, е да кандидатстваш във факултета на пожарната - трети.” Кандидатствах и когато ме приеха в пожарникарския, отидох в Школата в Плевен да карам казарма. Смазан. Като говореше така татко с мен, ми се напълниха очите. Той ми каза, че трябва да се примиря с това, че никога няма да мога да израсна в живота поради тази причина, но ако съм мъж, никога да не казвам на майка, защото нейният баща е обявен за враг и тя ще страда много. А тя е човекът, когото най-много съм обичал!

Враг, не враг, но „противникът” с ликвидиран прадядо без проблеми е приет в редовете на БКП. Без спънки прави блестяща кариера точно в тези факултети,

които се оказват забранени за него. Сбогува се със званието „курсант” в тях, но получава званието техен преподавател и ръководител на катедра.

За последната версия около дядото-антикомунист неволно се изпусна самата Евгения Живкова:

- Имате ли обяснение за ожесточения антикомунизъм, който Бойко Борисов изповядва сега?

- Да, имам. Бойко трябваше да намери своето място вляво или вдясно. И понеже вляво това бе трудно, насочи се вдясно. А антикомунизмът е най-лесната пътека, по която можеше да мине - не толкова с трагичната история на неговия дядо, която той сега разказва и която не знам дали е истинска.

Странно е, че Жени и Бойко, Бойко и Живков не са коментирали тази история. Възможно е бодигардът да е бил повече от деликатен, възможно е да се е страхувал да не изгуби ангажимента си при семейството. Но едно обстоятелство прави впечатление. До началото на политическата си кариера, до главното си секретарство в МВР той никъде и никога, по никакъв повод не е споделял за семейната драма. Все едно, че такава няма.

А най-странното е, че размаханото публично петно „враг на народа” въобще не се е оказало недостатък в иначе тоталитарните времена! По никакъв начин! Нищо, че се твърди точно обратното.

СТАНДАРТНА ЧОВЕКОЕДИНИЦА

Поне в началото на жизнения му път Бойко Борисов и родителите му са били най-обикновени хора - нито онеправдани от социализма, нито облагодетелствани от него. Поне дотогава, когато съдбата обръща благосклонно лице към сина им.

Бъдещият главен секретар на МВР и политик е роден на 13 юни през 1959 г. в с. Банкя. Едва през 1969 г. то е обявено за град, а се превръща в част от Столичната община след още 10 години. Нищо не отличава семейството от съгражданите им. Бащата Методи е обикновен пожарникар, а майката Венета - начална учителка. Тя е починала от рак на 10 октомври 1998 г. По всичко изглежда, че баща му е емигрант в Испания - в провинция Гуадалахара. В трежърите на социалното осигуряване неговото име се води под № 5314.

Първите години от живота си бъдещият премиер е прекарал заедно със сестра си Краси в с. Хераково - при леля си Павлина Скобелева. Тя и досега галено го нарича „Боби". Лелята е била акушерка във Втора градска болница в столицата. Там я уредила нейна позната - зам.-министърката на здравеопазването Сибила Радева. Знаели се от Хераково, където карала докторския си стаж, обяснява Павлина. Сега в същата болница работи сестрата на Генерала - д-р Красимира Георгиева.

Бойко завършва с пълна шестица училището, в което преподава и майка му. Според класната му децата били много амбициозни и все отличници. На чина до него е седяла нейната щерка, но трепетите на първата обич не преминали между двамата, май със съжаление отбелязва учителката.

Въпреки че е комсомолски секретар, там са го запомнили най-вече с лудориите, които е правил. Той е бил сред най-големите немирници в родната Банкя. Още от малък се е превърнал в лидер - като победител в махленските двубои го избрали за главатар на детската банда „Пакост". Редовно тарашили чуждите градини, подсмихват се сега съседите му. След всеки набег из комшийските ягоди е играела пръчка - „възпитателка", но и това не е помагало.

- Майка ми имаше една много малка пръчица - много тънка. Само като ме виждаше, казваше: „Пръчката!". Тичах с едни къси гащета, само като й чуех гласчето, и се прибирах. Това е превенцията! - признава самият той.

„Спомням си, че в 11 клас в училището пристигна една млада учителка по математика, казваше се Тепавичарова - разказва бившата му класна Мария Ранкова. - След часа тя дойде в класната стая и заяви, че не може да работи повече, защото Борисов и приятелите му я ухажвали. Аз рядко се карам, но тогава доста го нахоках.".

Съучениците му от онези години твърдят, че отдавна не поддържат връзка с него. Не желаят да споделят за юношеството си - или няма какво да си спомнят, или пък предпочитат да замълчат. Нищо не се знае за приятелката му - Ленчето. Бойко й станал кавалера на абитуриентския бал.

- Като малък бях много активен в спорта и ако всичко вървеше нормално, сега може би щях да съм футболист - споделя той самият в свое интервю с Миролюба Бенатова.

Журналистката не знае, но един от далечните роднини на майка му - Войн Войнов,

е сред знаменитите футболисти на „Левски” и известен треньор. Той е и учредител на Съюза на командосите в България, в чийто редици Бойко Борисов е повече от почетен член. - Но тогава краката ми заболяха, медицината още не беше напреднала, израснах за месец с 10-15 сантиметра, вследствие на което костта ми не се втвърдяваше и лекарите казаха, че веднага трябва да прекратя активния спорт, за да не окуцея. Това беше голям шамар за мен. Освен че ми доставяше удоволствие, вече ми беше станало и навик да играя. Тогава реших да се отдам на учението. Станах златен медалист на гимназията без нито една петица.

- Толкова ли е важно това за вас? - пита журналистката.

- Обичах да се състезавам с другите. Исках да съм първенец. Състезавах се с болестта. Исках, като не мога да съм спортист, да съм отличник. Тогава свирех на акордеон, бях солист на представителния оркестър. По-близките ми хора знаят, че много хубаво свиря на китара. Свиря и на кларнет - имам снимки на една манифестация на 24 май... Между другото, когато откривахме обновените кучкарници за полицейските кучета, се оказа, че ветеринарният доктор на полицията е другия кларнетист от оркестъра. Не се бяхме виждали от години. Много се смяхме...

Навремето като ученици свирили през лятото по почивните станции в Банкя. Обикновено изпълнявали „Червена роза”, любима на пенсионерите. После поднасяли ученическата фуражка и кой колкото даде. „Изкарвахме по 5 лева, а това беше храната за цяла седмица” - спомня си премиерът.

Хобитата на Бойко Борисов са многобройни. Освен че играе тенис и футбол, премиерът има и по-духовни занятия. Той отглежда и популяризира породата кучета „балканска (българска) каракачанка”. „Единственото нещо, за което съм си позволил да помоля Симеон II, е да помогне да регистрират в света българската овчарка - отбелязва премиерът. - Това е страхотно куче, вярно, непретенциозно към храната и външните условия, податливо на дресировка. Никога няма да посегне на свой човек от дома, но е безкомпромисно в битката с враговете си. Това е нещо за България, не е лично за мен!”.

Много обича да рисува. Навремето дори се е издържал с това - правил е копия на картините на известни художници. Твърди се, че е продавал произведения дори на легендарния иманяр Желязко Демирев - Императора. Не е ясно нито кой и кога ги е свързал, нито как е реагирала тогавашната милиция, следяща неотлъчно контрабандиста на антики. Рисувал е и Рембрандт, но любим му остава руския художник Иван Айвазовски и неговото платно „Деветият вал”. И сега се разтоварва по този начин.

- Винаги, когато имам време, взимам четката! - обяснява самият той. - Рисувах, докато бях главен секретар на МВР. Вечер, когато не можех да спя, започвах да творя върху платното. Ставам от леглото и рисувам....

Казва, че от малък се страхува да лети и да го боцкат с инжекции. Напълно неизвестно е, че в младежките си години е имитирал рокерите - ходил е с кожени дрехи и дълга коса. За тази си отлика от своите връстници Бойко Борисов никога не разказва.

- Казармата за мен беше превратен момент - разгръща спомените си премиера. - Та когато отидох в казармата в Плевен, вътрешно в себе си аз бях последната дупка. Не можех да тичам, не можех да правя набирания на лоста, нищо не можех! -

Бойко Борисов не отрича, че може би е бил комплексирано момче. - Тогава твърдо реших, че ще се доказвам. Много ми помогна взводният командир, който не ме подиграваше, а ме насърчи. Тренирах вечер, във всяко свободно време и в края на казармата бях от хората, които правят най-много набирания. Постепенно още в казармата се наложих като уважаван човек с много тренировки. Оставих „отличника” на третия ден в казармата. Когато ми взеха всичко - бельото, дрехите, обувките. Това се прави на всички, де. Но тогава осъзнах, че само силните са добре в живота. Слаб ли си - лошо. Силен е онзи, който може да отстоява своето. Приех, че трябва да си отвоюваш своето! - признава Бате Бойко пред „Плейбой”.

„Отвоюването на успеха” започва учудващо лесно.

НЕБЛАГОДАРНИЯТ ЖИВОТ

Дори бегли щрихи маркират как неблагодарният иначе живот е белязал съдбата на Бойко Борисов. „Нулата”, от която е тръгнал, „нулата”, за която толкова обича да говори, бързо се превръща в предпоставка за далеч по-значими величини.

Бъдещият премиер е приет като войник в ШЗО в Плевен. Школата за младши офицери на армията в този град не взимаше който и да е, камо ли пък внуци на „враг на народа”, за какъвто се сочи прадядото на Генерала. За нея по принцип трябваха стабилни, добре подплатени връзки. Та нали точно там дори синовете на Политбюро, синът на Тодор Живков, децата на големците си отслужваха дълга към Родината.

Редовната наборна служба тогава е около две години времетраене, побрани в три календарни - от пролет до пролет или от есен до есен. В биографията на премиера ни обаче четем друго - в казармата той служи само през 1977-1978 г. Всъщност курсът в школата е едногодишен, а втората година - в случая спестената, би трябвало да се кара из редовите поделения по страната. С този факт от биографиите им Бойко Борисов и неговият приятел Валентин Златев си приличат. Нефтеният олигарх и син на бившия ръководител на гр. Правец също е служил една година - само в ШЗО-о в Плевен, след което е бил освободен.

Предсрочно уволнение или освобождаване в онези години се допускаше само при сериозна болест или по върло изключение - с много ходатайства, със здраво и особено високо покровителство. Валентин Златев го е имал - посредством баща си от Тодор Живков. А Бойко Борисов? Изключения се правеха много рядко и никога - за случайни люде, започнали от низините на обществото. Дори влизането в школата на МВР в Симеоново не се превръщаше в основание за прекъсване на войниклъка. Пък и успехът от приемните изпити на пълния отличник от училището в Банкя не е кръгло шест, за да послужи за някакъв формален претекст.

Още един любопитен детайл илюстрира житие-битието на Бойко Борисов в ШЗО. Ако Плевенското училище е първата привилегия, която е получил в онова регламентирано до детайли тоталитарно общество, то естеството на службата му в казармата е втората. Защото премиерът ни е бил онзи „кокал”, който е носел отговорността за баките с храната. Точно той е бъркал в казаните, за да раздава манджата на войската. Който е бил войник, знае колко блага работа е тази - да си кашавар или артелчик. Всеки може да се закълне, че на нея всякога са уреждани „наши момчета” - без изключения.

Спечелването на първия милион винаги е тайна, твърди сентенцията. Но и тайните на биографията, тайните на кариерата не всякога са за показ пред чужди очи. Тази типична за онова време житейска „нула” или по-скоро социалистическа стандартна единица - Бойко Борисов, всъщност още тогава се оказва съвсем друга и непозната цифра.

Първият от многото ключове за разшифроването ѝ, за онова, което се крие зад нея, се нарича „Войн”.

ТАЙНАТА ПАРОЛА НА ВРЕМЕТО

Този ключ „Войн” е заложен в далечното минало - преди повече от век. Останал е да ръждясва в ключалката на времето, докато в младежките години на премиера неочаквано се превърта и стремително започва да променя съдбата му. Дотогава нищо не подсказва такъв развой на събитията.

Този символ - „Войн”, наистина е странен. Той е най-съществената брънка от истината за охранителя, записана в Проекта с неговия код.

Не, не си мислете, че става дума за литературен образ или метафора. Защото неизвестни, повече от грижливо укрити факти съдържа потъмнялата от патината на времето история.

Възможно е, поне теоретично, „Войн” да се окаже случайност, някакво съвпадение. Но по-скоро е необятно разписание за съдбата на един човек и един народ - датирано от далечното минало през близкото, още незабравено социалистическо битие до сегашното настояще. Затова истината за този „Войн” е пазена по-зорко от най-големите тайни както на комунистическа, така и на демократическа България.

Каква е тя?

„Войн” е повече от парола. В подходящото място и „когато му дойде времето” (според крилатата фраза на царя), за съответния човек този „Войн” се превръща в нещо като приказното „Сезам, отвори се!” Тази парола отвори пред бодигарда пещерата със съкровищата на властта. Тя затвори така бързо вратата на казармата зад гърба му.

Защото във „Войн” - в тези четири букви скрито са кодирани близките отношения между Бойко Борисов и Тодор Живков - на едната рода с другата!

Вярно е, че не са преки - далечни са, по сватовство. Истина е, че разцъфтяват в новите демократични времена, но не е лъжа, че дават първи плодове още в старите - социалистическите. Ясно е, че бившият Генерален секретар на родната компартия и бодигардът му не са се залюбили от първи поглед като гаджета, за да се „вземат” толкова светкавично след Десети ноември 1989 г.

Разрови ли се, обраслата в паяжината на годините история се оказва първият и напълно неизвестен детайл от биографията - нещо като ракета-носител, изстреляла съдбата на Бате Бойко в космически висоти. Факт е, че независимо от условностите на това относително роднинство то се отличава с богато и интересно минало. Хрониките му съдържат над век! Изненадващо е, но се вижда - устояло е на изпитанията на съдбата. Странно е - потъвало е нееднократно в забрава, но после грижовна ръка го е изваждала и изтупвала от прахта.

Самото му начало е забулено в почти непрогледна мъгла. То започва веднага след Освобождението от османско робство. Тогава е положена кметската традиция в рода на Бойко Борисов - от с. Хераково, откъдето води корен родословието на майка му, до столицата София. Прапрапрадядо му по майчина линия се казва Войн.

За него не се знае много, да не кажем нищо. Родовите хроники пазят спомена, че на 12-13 години е тръгнал да скита по белия свят. В патриархално общество като онова подобно приключение е немислимо - дори теоретично. Легендата гласи, че странстващи монаси отвели момчето от родителите. Според друга приказка било

сирак и затова те милосърдно са го прибрали за отглеждане.

В родното си място то се завърнало след повече от десетина години - като възмъжал младеж. Войн говорел гръцки и латински, бил сръчен и работлив. Никой не знаел, пък и никога никой не е узнал нито къде е бил хлапакът, докато порасне, нито къде се е изучил на толкова висока за времето грамотност. Нямало кой да го посрещне - съселяните отдавна били забравили сополивия момчурляк.

За времето на отсъствието му годините успели да изличат дори фамилията му. Кръстили са го странно - вероятно точно така, понеже е пристигнал заедно с руските войски. Изглежда Войн е бил и истински войн в Освободителната война, за да заслужи прозвището си. Но не се е завърнал обратно, а останал тук.

По-нататък историята заприличва на щастлива сапунка от най-сълзливите латиноамерикански сериали. Непознатият, забравен кажи-речи от всички техен съселянин набързо е назначен да кметува в цялата околия. Според преданието Войн е бил истински красавец и дъщерята на местния ханджия - Найда, се влюбила в него. Двамата се оженили, потръгнало им и с парите от зестрата и спечеленото от съпруга в чужбина си купили земя и животни. Построили са и голяма къща, която напълнили с много деца.

Оттук нататък легендите се превръщат във фактология.

Синът на Войн - Асен, също е управлявал като кмет. Сдобил се е с голяма челяд. Синовете му са били Райчо, Чавдар, а имало и две дъщери - Стоилка и Евдокия. Самият Райчо Войнов също е наплодил деца - таман три: Венета, Павлина и Асен, кръстен на дядо си - знаменит кмет.

През тази нишка на времето онзи странен „Войн” се е оказал прародителят на Венета, майката на премиера ни. Той е почти изличен от хорската памет. Времето е разклонило на многобройни филизи родословното дърво на наследниците. То е трансформирало онзи „Войн” в многолюдната фамилия „Войнов”.

Един от нея се е завърнал към корените и положил началото на смесена българо-руска фамилия. Друг се е преселил в Бяла Слатина. Трети - потомък от рода на Асен, сина на Войн, е напуснал Хераково. Отишъл е да живее в Свогенско.

Точно негов правнук даде старта в големия живот на Бойко Борисов. Онзи старт, който априори, без изключения, винаги започва не „под”, а „над нулата”!

ЧОВЕКЪТ ОТ „ВЪРХА"

Кой е човекът, протежирал Бойко Борисов?

Той е пожарникар - най-първия на републиката. Генерал-майор е. Казва се Кирил Михайлов Войнов.

Кирил Войнов обаче е нещо далеч-далеч по-значимо от немалкия престиж на високото армейско звание.

Защото той - далечния потомък на онзи „Войн" от Хераково, се оказа човек със запазен абонамент за властта. Има такива фигури у нас - прехвръкващите от една в друга партия политически врабчета са илюстрация. Ясно е, че скрито някой и нещо ги протежира, а не пробиват само благодарение на неотразимата си меркантилна сила. Ала повече от подвиг е в новите времена да бъдеш шеф на служба в МВР при цели 7 правителства!

Ясно е, че „абонаментът" на генерала-пожарникар за държавническите кресла е от съвсем друга порода! Вместо да е относително мимолетен, в българските условия той се оказа практически вечен - както при социализма, така и при неговите имитации на капитализма. Тази могъща парола за дверите на управлението е секрета на Кирил Войнов.

За нея загатва едно интервю:

- Не се ли опасявате, че ще ви обявят за комунист, защото искате да продължите делото на Людмила Живкова, дъщерята на Тодор Живков?

- Как така комунист? Аз съм българин, за мен България е над всичко. Когато отивах да гася пожари преди Десети ноември 1989 г., не питах потърпевшия ти член ли си на БКП, или не си? След 10.11.1989 г. пък не питам от коя партия си, за да зная да ти помагам или не? - категоричен е първият пожарникар на републиката.

Генерал-пожарникарят нито се преструва, нито лъже. Но почитта му към Людмила Живкова и нейното дело не представлява единствено личното му убеждение.

Защото тази почит е негово задължение!

Дълг му е - генералът има много близка, роднинска връзка с най-известния и влиятелен властови клан у нас.

- Пътувах до Правец, мой роднина по бащина линия е мажоритарен кандидат в този район и отидох да го подкрепя. Това е Кирил Войнов - споделя Тодор Славков, внука на Живков, пред приятеля си - ТВ водещия Николай Кънчев.

- Сега вместо да търсят заместник на моя племенник Кирил Войнов - бившия шеф на пожарната, да назначат Бойко, той е най-добре обучен за този пост!

Откровеният съвет е на Иван Славков - зетя на Тодор Живков.

Така чрез прапрапрадядото на майка си Венета - Войн, и един от неговите далечни потомци - Кирил Войнов, Бойко Борисов се оказа роднина - почти братовчед на Батето. А да си сроден дори и така, пък и по какъвто и да е начин с родата около бившия Генерален секретар на ЦК на БКП и председател на Държавния съвет значеше много - не само в тоталитарна, но както се вижда - и в демократическа България.

Ето я тайната на времето - опазена през столетие и десетилетия като зеницата на око!

Ето го шифърът „Войн” - Войн от Хераково, заложен някога в далечното минало, но повече от валиден и сега!

Това е ключът за успеха.

Подобни „случайности” маркират пътя на който и да е човек към обществения връх.

Но за разлика от алпинизма тези жалони не очертават пътеката нагоре, а по-скоро изграждат пиара ѝ - героичността, видимостта и трудността на изкачването. Истински или не, те са ориентирът за нас. Както във всяка биография, а особено такава под прицела на прожекторите, в нея се преплитат всякакви истории - от укрити истини до верни легенди, от спестени факти до претеглена с грамове откровеност.

Този „ключ” прозира зад иначе необяснимото - защо пожарникар вместо квалифициран охранител ще бди за живота на бившия държавник. Той е липсващата буква в кръстословицата, която обяснява защо именно фирма „Ипон” пое защитата на Генсека след смъкването му от властта. Той е причината сегашният премиер, ала не като присъстващ постоянно и наблизо бодигард, да се превърне в негов доверен и незаменим душеприказчик. Може би днешната, най-висока орбита на Генерала - политиката, е получила началния си тласък точно от този „детайл”.

Вярно е, че в страна, малка като нашата, са възможни всякакви „попадения”. Не случайно бившият премиер Иван Костов казваше, че в България всички сме си братовчеди - макар че в онзи случай ставаше дума като оправдание за нечистата приватизация. Но пък в този случай речта е за далеч по-значимото от нея - властта.

Не, не е игра на съдбата фигурата на бъдещия Генерал. Не, не е прищявка на случайността приятелството му с Валентин Златев, чийто баща е бил довереникът на генералния секретар в родния му град - Правец. С такива „познати” се стига много надалеч - и в казармата, в пожарната, в школата на ДС в Симеоново, в спецструктурите на МВР... Стига се до елита на всяка власт - стара и нова. Подобна парола в колониална България постила пътека дори и в метрополията ни - Москва.

Заради скриването на подобни тайни се раждат „признанията” за ключа към успеха. Заради потулването им се създават легендите.

- Под нулата съм тръгнал. Това никой не може да ми го вземе! - гордее се Бойко Борисов. И двамата – той и роднината му, племенник на Иван Славков са категорични, че са надборили несправедливостта на живота.

КРЪВТА ВОДА НЕ СТАВА

Точно Кирил Михайлов Войнов първи е забелязал и оценил родата си - бъдещ премиер.

Генералът е роден в Свогенско, в с. Дръмша, където е отишъл да живее един от потомците на онзи „Войн". През 1970 г. завършва школа за запасни офицери и до 1971 г. е служил като помощник-командир на взвод, пряко подчинен на Министерството на отбраната. В МВР е постъпил през 1975 г. като командир на взвод към Столичната служба за пожарна охрана. Между 1977 и 1981 г. специализира в Москва.

След завръщането си става заместник-началник щаб на противопожарен батальон към служба „Противопожарна охрана", а от 1985 г. до 1992 г. е заместник-началник щаб на служба „Противопожарна охрана". От 1992 г. до 1993 г. е зам.-декан на факултет „Противопожарна охрана", към ВИПОНД-МВР (школата на МВР в Симеоново). От 1994 до 2006 г. оглавява Националната служба за противопожарна охрана. Избран е за Мъж на годината в България през 1999 г.

Навремето възможностите му са били почти безгранични.

„Отидох при човека, който отговаряше в българското посолство за нашите студенти и видях как всъщност става прехвърлянето от български в съветски учебни заведения - разказва роднината на Батето. - Въпросното длъжностно лице доста бързо направи това за сина на еди-кой си големец, за внука на друг велможа и т.н. Но за жена ми не си беше мръднал пръста. Добре, че отзивчива служителка в споменатото съветско министерство ме окуражи: „Не бива да се отчайвате, досега положихте толкова много усилия, продължете в същия дух!" Продължих в същия дух и след две седмици проблемът бе решен...".

„Големец", „велможа"... Пожарникарският генерал със сигурност не се е представял за VIP (Very Important Person - много важно лице). Но е без съмнение, че в очите на обикновените хора - българи и руснаци, племенникът на Иван Славков е схващан именно така. Бойко Борисов също никъде и никога не е претендирал за големец и велможа. Но онези, които е трябвало да знаят за протекцията и родството му с Войнов, са го приемали точно за такъв.

Много от дните му са неразривно свързани с тези на премиера. Онзи прародител „Войн" от с. Хераково е прокарал кръвната връзка в миналото, интереси са създали делови връзки в настоящето.

Такива са публичните щрихи от биографията на ген. Кирил Войнов. Но освен героизма при гасеното на пожари сред тях се откриват нелицеприятни факти.

Например през юни 2006 г. тогавашният вътрешен министър Румен Петков го отстрани от длъжността заради нарушение на служебната дисциплина и злоупотреби със служебното положение. Едно от най-тежките обвинения срещу Войнов бе подписаното от пожарната разрешение дискотека „Индиго" в София пак да заработи въпреки двата опита на по-нискостоящите в йерархията столични огнеборци да спрат отварянето й. В нея на 21 декември 2001 г. загинаха от задушаване на стълбите 7 деца.

Но както се казва в определени среди: „Нищо лично! Просто бизнес!"

Бизнес-скобата

Тук е необходимо да се отвори една голяма, но задължителна скоба.

Босовете на заведението са сред най-могъщите хора в страната, макар и абсолютно непопулярни сред публиката. Дори трагедията не успя да извади на светло имената им.

Бившите ДС служители Красимир и Димитър Илиеви имат десетки фирми, въртят делово партньорство с Васил Божков в няколко дружества, играха в сделки по външния дълг на страната, баща им беше сред шеф-диригентите на висаджийския пазар „Илиянци”, собственици са на повечето гей-заведения в столицата, сред които е „Спартакус”. Един от управителите му - известният брадър Дим Дуков, е син на бившата лична стюардеса на Тодор Живков и активист-политик на ГЕРБ. Австрийското му гражданство попречи да бъде регистриран за кандидат-депутат.

„Спартакус” и Дим Дуков по онова време са дали, така да се каже, пътя в живота на скандално нашумелия Азер Меликов. Той е тръгнал оттук - много млад и зелен, 18-годишен, за да стигне до космическите заплати в борда на „Информационно обслужване”, съветническата длъжност и близкото, ама наистина съвсем близкото приятелство с експремиера Сергей Станишев. След напускането на властта от социалистите Азер замина през август 2009 г. за Лондон. Чу се слух, че не му е провървяло - от върха на българската политика върху земята го смазали колелата на неизвестен автомобил. Ако е така, съдбата си взе обратното - с лихвите онова, което временно му беше дала.

Но към братята Илиеви тя винаги е от щедра по-щедра. Бизнесисторията им, дори с жълтата пикантерия около нея, е много показателна за истинските господари на страната. Те не парадират нито с богатството, нито с възможностите си, не са заплашени от неочаквани нещастия, завършващи със смъртни актове. Единствено замъкът им в с. Бистрица подсказва за многото и много милиони, за парите, създаващи скрита, но по-истинска от истинската власт.

Макар и добре замаскирана, част от тази връзка „капитали-политика” нашумя скандално в предприемачеството им със Софийската община. Едва ли има други фирмаджии с такива завидни възможности сред местните власти.

Навремето чрез кооперация „Ялта” те получиха срещу скромното възнаграждение от 3306 долара правото да стопанисват за цели 30 години - до 2027 г., подлеза пред Ректората и да построят 1400 квадрата заведения в него. Наскоро те продадоха част от правото си на строеж на веригата „Билла” за 6 млн. лева. Освен това заради строежа на метрото общината им плащаше по 46 000 лева обезщетение на месец. Така се събраха близо 2 млн. лева. Тези афери са от времената на столичния кмет Бойко Борисов.

Братята успяха да наемат от общинската фирма „Озеленяване” 357 декара терен за разсадници срещу скромната цена от 42 стотинки на декар. Други 14 сгради в Княжевската гора им бяха предоставени за 1200 лв. на месец.

Най-сетне заради затворения бар „Астория” покрай бившето американско консулство те получиха 2.5 млн. лева от Агенцията за дипломатически имоти

в страната. Неин шеф беше онзи Петър Драшков, който с фалшивия, както ни уведомиха подпис на Бойко Борисов, прибра 14 дка в столичния комплекс „Стрелбище", за да ги продаде на Емил Димитров. Емил Димитров пък беше водач на софийската областна листа на ГЕРБ за парламентарните избори и стана депутат. Той е племенник на ген. Димитър Владимиров, шеф на Националната служба за охрана.

Тази отворена скоба може да запълни десетки и десетки страници. Но може и да се затвори веднага - с многозначително обстоятелство.

Пиарка на братята Красимир и Димитър Илиеви, спечелили милионите от столичната община и милионите от фалшификатора на кметския подпис Петър Драшков, беше Диана Дамянова. Нейните момичета са пиарките на министър Вежди Рашидов, на министър Трайчо Трайков, на кого ли не от правителството. Тяхната шефка, бивш заместник-председател на КНСБ, беше вицепрезидент на „Лукойл", личен пиар на боса му Валентин Златев и е сегашния пиар на премиера Бойко Борисов.

Паяжина - това е мрежата от връзки, контакти и сделки: предприемачи, тяхна злощастна дискотека, пожарникарски генерал, отзивчиво за бизнеса им столично ръководство, машинации, афери, всеобхватен пиар, държавно кресло...

Паякът в центъра й добре я е оплел. С такава мрежа всичко се лови - от хора до пари...

Точно бъдещият министър-председател, по онова време столичен кмет, се оказа единствения политик, който яростно, със зъби и нокти защищаваше Кирил Войнов срещу обвиненията. Не го смути скандалното му решение за отваряне на дискотеката „Индиго". От онзи конфликт около пожарникарския генерал датира и пламналата тогава „любов" на роднината-генерал към червения ръководител на МВР.

Според запознати с онова, което стана зад кулисите, атаката срещу Кирил Войнов е била инспирирана от тогавашната вицепремиерка Емел Етем чрез приятеля й вътрешен министър Румен Петков. Тя преценила, че с подобен ход ще постави в слаба позиция и Бойко Борисов. Политикът и огнеборецът се сочеха за много близки помежду си.

Сигурно е, че скандалът не е имал единствено политическа закваска. На пръв поглед за властовите акули и олигарсите, които всичко обръщат в авоари, това звено - пожарникарското в министерството, не е особено интересно. Финансовото му осигуряване и нуждата му от обществени поръчки не е толкова голяма, за да разпали всякакви апетити за печалбарство. Ала има едно друго обстоятелство, което предизвиква нечист интерес - който го държи, получава силни позиции в контрола над бизнеса. От завод до магазин, от жилищен блок до складово хале, в един или друг момент всеки опира до службата, за да се снабди с разрешение за експлоатация.

Генералът категорично опроверга съмненията.

- Никога не съм имал конфликт с никой в държавата! - заяви Кирил Войнов в студиото на Нова телевизия пред водещия Георги Коритаров. - Пожарната е последната дупка на кавала в държавата и когато аз се опитвах да поставя акцента върху пожарната, не бях чут! Не знам на кого съм пречил, но на никого не

съм искал да създавам проблеми.
Вероятно му ги причиниха заради Бойко Борисов.
Онази година с обвиненията към първия огнеборец на републиката е годината, в която е заченат ГЕРБ. Тогава се роди гражданското движение, тогава се сформира партията и се направи заявката за властта. От онази година неформалният ѝ лидер започна да критикува ДПС.
Ахмед Доган бързо привидя заплаха за себе си в Бойко Борисов. Той отвърна на атаката, но избра обходен маньовър - чрез лидери на БСП и върху друг човек - Кирил Войнов. Не игра директно срещу кмета, „бизнеса" на собствениците на „Индиго" и себеподобните им. Но може би нападението му беше насочено пряко в целта - все пак повелителят на етническата партия е отлично информиран политик.
Както скандалът избухна, така и отшумя - впоследствие два състава на съда оправдаха шефа на националната пожарна служба. Казват, че след решението на Темида ледените отношения между бившия вътрешен министър Румен Петков и бъдещия премиер са се стоплили неузнаваемо. По същото време почти вулканичната симпатия между плевенчанина и вярната му приятелка Емел Етем е замръзнала до точка под абсолютната нула.
Съдбата прегърна двамата генерали не само като роднини, но и като шеф и съответно подчинен в пожарната. Кирил Войнов е първия и пряк ръководител на младежа от Банкя в онези първи години на службата. Двамата заедно са гасили пожари. Това е мъжка дружба, по-здрава и от бетон - изпробвана с огън, а не със запивки. Ген. Войнов е и онзи шеф, под чието крило Методи Борисов - бащата на Бойко, е започнал работа в МВР и е станал началник на II сектор в пожарната.
Съдбата ги поведе по пътеките си като сиамски близнаци. И Кирил Войнов, и Бойко Борисов бяха кандидати за депутати на царя още през 2001 г. Тогава бодигардът спечели цели две места за НДСВ, но предпочете да заеме поста на главен секретар на МВР. Здравото приятелство, роднинството между двамата победиха всичко - дори изкушенията:
- Сега е ваш ред да признаете: предлагали ли са ви да се занимавате с политика?
- Предлагали са ми да се кандидатирам за кмет на София. Но не се съгласих! - твърди шефът на националната пожарна.
- Може би сте сбъркали. Ето, вашият приятел Бойко Борисов стана кмет на София.
- Да, стана. Защото е пожарникар...
А може би генералът не е сбъркал. Може би просто е отстъпил мястото на другия генерал в родата - Бойко Борисов. Защото кръвта вода не става!
В пожарникарския факултет племенникът на Иван Славков е звезда-преподавател, а „човеконулата", роднина от Банкя - обикновен новобранец. Вероятно тази връзка е спомогнало за сполучливото разпределение по месторабота след дипломирането, на което тогава подлежаха всички висшисти у нас. Бъдещият премиер е назначен в софийската пожарна вместо например в пазарджишката. По онова време ген. Кирил Войнов е заместник-началник щаб в столицата, а под крилото му младежът от Банкя веднага стартира като командир на взвод. И малко по-късно е прехвърлен в централното управление...
Точно в тези, младежки и безгрижни години Бойко Борисов получава от съдбата

много жесток урок - ако кръвта вода не става, то и водата може да се превърне в кръв. Понякога тази друга кръв, също като родствената, е ключ към успеха - случва се и да е по-могъщ!

КОШМАРЪТ

Освен сродяването, макар и далечно, макар по майчина линия и косвено с могъщия зет на Първия и така с обкръжението на всесилния Тодор Живков, още една голяма, а и далеч по-скандална тайна свързва с Генсека двамата потомци на онзи почти забравен „Войн” - Кирил Войнов и Бойко Борисов.

Тя не се крие в битовизмите покрай израстването в службата.

Тази тайна е по-друга - тя е страшна! Тя обхваща в шепите си нови тайни. След тях са висшите секрети на политиката...

Случилото се е маркирано като с клеймо - на 10 януари 1984 г., точно в 19,45 часа. То и досега докарва безсънни нощи на премиера ни.

- След нощта на 10 януари 1984 година загубих съня си. Месеци по-късно сънувах кошмари и оттогава не мога да спя много. Достатъчни са ми три-четири часа на денонощие. Започнах да тренирам като луд, за да не полудея. Психиката ми беше на път да се срине. Страшно е да видиш подобно поражение с очите си, а на мен ми беше за първи път. По-късно се нагледах на какво ли не, но нищо не мога да сравня с тази касапница... - признава днес Бойко Борисов.

В онзи ден и час в пожарната постъпва сигнал за зловеща авиационна катастрофа на подстъпите към софийското летище - край с. Кривина. Какво се случва?

От летище „Шьонефелд” в Берлин излита ТУ-134 LZ 104 по маршрут Берлин - София с 50 пътници на борда. Командир на полета е Георги Доганов, а проверяващ го - Кирил Велинов. Официалната версия и досега - десетки години след разбиването на самолета на метри от крайните селски къщи, нито е опровергавана, нито е подлагана на съмнение.

Според нея при захода към София проверяващият е разпоредил кацане само по показанията на приборите и дръпнал перденцето зад плексигласа на челния прозорец. Твърди се, че черната кутия на самолета е записала диалога:

- Командире, заповядвам ви да изпълните „сляпо кацане”, само по уреди!
- При тази буря, дъжд и гръмотевици? - шокиран е пилотът.
- Спусни пердетата и изпълнявай!
- Вие луд ли сте, другарю проверяващ - ще се пребием всички!

Експериментът завършва трагично. В 19,35 ч. едно от крилата докосва високоволтов проводник над селото. Самолетът се възпламенява и разбива в краварника на местното ТКЗС.

По това време Бойко Борисов току-що е постъпил на служба. Четири автомобила на огнеборците веднага тръгват към мястото на инцидента. Шок и ужас - в радиус от стотици метри се носи миризмата на изгоряло месо.

Момчетата импулсивно се спускат към пожара. Все още има живи хора - чуват се стонове и викове за помощ. Сред смелчаците е и Бойко Борисов. Днешният генерал и премиер обаче не успява да се отличи. Заместник-началник щаба на батальона Кирил Войнов забранява акцията. „Самолетът ще избухне всеки момент, няма оцелели вътре. Не искам още трупове”, нарежда той по мегафона.

Близо час е борбата със стихията, докато пламъците затихнат. Кирил Войнов подбира няколко доверени огнеборци, сред които е Бате Бойко и влизат в

останките от корпуса на самолета. Гледката е неописуема. Валят се обгорели тела, изтръгнати крайници, откъснати кървави и спечени глави. Две от момчетата припадат.

- Имаше реална опасност самолетът да избухне... - превърта кадри от лентата на спомените Генерала. - Вадехме труповете с кофи, събирахме човешките останки с лопати.

Пристигат колите на Гражданската защита, както и десетки линейки. Но кой знае защо, в разрез с правилата и инструкциите, с неблагодарната задача да съберат останките на изгорелите хора са натоварени пожарникарите.

Тежките атмосферни условия - температура от минус 20 градуса, адска виелица и непрогледна мъгла са посочени като причина за катастрофата от проведеното следствие. Като друга евентуална причина се сочи „грубо” кацане - с претоварване на самолета, още при отиването му в Берлин - само на ляв, десен или носов колесник.

Както никога дотогава, а и никога впоследствие, в БГА „Балкан” започва огромна чистка. Партийно-правителствена комисия начело с Георги Атанасов коли и беси - за 24 часа са уволнени дисциплинарно 850 човека! В мотивите фигурира всичко - от „разврат” до „несправяне с работата”. Кадровата метла безпощадно обърсва и наземните служби за полетите.

Какво наистина се е случило в тази мразовита януарска нощ? Защо на една авиокатастрофа е обърнато такова голямо внимание? Все пак инцидентите със смъртоносен край не са изключение в историята на родната пътническа авиация - наброяват над 10. Знаят се причините за тях.

Но истината още тогава е маркирана като с печат - онзи на висшата държавна тайна. Опасна - заради такива откровения се раздават наказания, заради такива промълвени факти следват уволнения, заради такъв дълъг език дори собственикът му неочаквано може да изстине като бучка лед.

Факт е, че черната кутия на самолета не може да съдържа записи на разговорите в пилотската кабина. Тя е била нагрята до червено при катастрофата и съдържанието й е непоправимо увредено. Кой тогава пусна в оборот тези „фонограми” от пилотската кабина?! С дъжд и гръмотевици през зимния месец януари!?

Факт е, че никаква виелица и мъгла, отнели видимостта, не е имало в онзи ден - само ситен снежец е ръмял над София. Пет минути преди това без проблеми на летището каца друг „Ту-134”. Но в разказите за случилото се е вършеела истинска буря. Факт е, че не са се намесили пожарникарските коли на летище София, а минути ценно време са били изгубени, докато дойдат тези на столичната пожарна.

И най-сетне хронологията от онази вечер разказва, че записите от кулата за управление на полетите са били конфискувани. Прибрани са заедно с дежурния дневник. Защо? Оказва се, че глисадата на самолета (ъгълът на снижение, за да излезе за кацане в самото начало на пистата) е била коригирана от диспечерите на по-стръмна, отколкото е било необходимо.

Всички 50 души пътници и екипажът загиват моментално, гласи официалното заключение от разследването. Ала спасителите са чували писъци и викове за помощ. Не са ги допуснали да влязат в самолета. Мотивът - пожарът и риск от експлозия. Но вероятността за нея не е била голяма - горивото е било почти

изразходвано след отиването и завръщането от Берлин. Точно затова кацането на летището е започнало без заход - за да се икономисат оставащите литри керосин.

Съществува и друг скандален факт - най-страшния, най-ужасяващия, най-нечовешкия…

В специализираната литература, където се разказва за случилото се, и досега няма обяснение за случилото се. Издадената за пожарникарите заповед е била да гасят пламъците с креда вместо с пяна. После, при аутопсията в моргата, в белите дробове на много от пътниците са открити следи от кредата, сочат протоколите.

Това заключение означава, че те още са били живи, когато са я вдишали.

Някои експерти отиват и по-надалеч в изводите си - вместо да ги спасят, благодарение на заповедта за използвания материал срещу огъня пожарникарите са ги задушили!

ПРЕДИЗВЕСТЕНА ЛИ БЕШЕ СМЪРТТА?

Наистина, какво в действителност се е случило? Или пък вече случилото се е превърнато в предизвестен финал. Може би на нещо друго?

... Макар че финишът на „другото” свършва в подстъпите на летището край с. Кривина, стартът му е в самия център на София - от ъглов кабинет в Партийния дом, гледащ към банката и площада.

- Тодор Живков нареди да се извърши секретна проверка на фактите за корупция. Отначало не повярва, но все пак прибра папката в касата - твърди Константин Чакъров. Той е човек от „втория етаж” - онзи етаж и крило в Партийния дом, където е бил кабинетът на генералния секретар. Бил е негов помощник, съветник и същевременно шеф на отдел в ЦК. Въобще - повече от доверен човек.

Според спомените на Чакъров, папката е касаела Георги Вутев - заместник-министър на външната търговия и полковник в структурите на Държавна сигурност. Той е отговарял за кадровите назначения в тази система, както и за дейността на разузнавачите под търговско и дипломатическо прикритие.

Бившият партайгеносе е повече от категоричен:

- Всъщност Георги Вутев беше личен приятел на Милко Балев и се ползваше с неограниченото му доверие. Милко Балев тогава заемаше най-високите постове: член на Политбюро, секретар на ЦК, шеф на Секретариата и началник на кабинета на Тодор Живков. Беше почти недосегаема личност или второто „Аз” на Живков.

По линия на ЦК второто „Аз” освен многото си ангажименти е отговаряло и за задграничната дейност на партията и назначенията на персонал зад граница.

С неговата благословия според бившия съветник са били дадени права на наши емигранти да продават български стоки на Запад (от цигари до саламурено сирене) срещу тайни комисионни. С част от тях са купували подаръци за силните на деня - пиана, автомобили, скъпоценнни бижута и какво ли не. Но е ясно, че големите пари са отсядали в чужбински банкови сметки - зашифровани, на имената на хора по върховете на властта.

Според Константин Чакъров най-сетне Тодор Живков се е разтревожил, след като за пореден път му докладвали за ставащото. „Извика един от началниците на контраразузнавателните поделения на ДС и му възложи лично да проведе проучването, без да информира дори министъра си - Димитър Стоянов, също член на Политбюро и личен приятел на Милко Балев и Георги Вутев! - твърди съветникът. - Операцията трябваше да се извърши строго секретно и без знанието на други ръководители. Знаеше само ген. Григор Шопов - несменяем първи заместник-министър на МВР, несменяем ръководител на Държавна сигурност и всъщност истинския й шеф.”.

Групата за разследване, назначена от него, е била близко до успеха. Тя със сигурност е установила криминална дейност на едно от доверените лица на партийните далавераджии (Димитър Попов - граф Чано). Той тайно е бил задържан в Берлин и изпратен за България.

- Когато обаче отидоха на летище София със заповед за арест на това лице, самолетът катастрофира при кацането - резюмира ситуацията бившият съветник на Генсека. Константин Чакъров не говори за преднамерен акт. Но не споменава и за

случайност.

Май има защо този ден 10 януари 1984 г. и този час привечер да са останали в паметта на човека, работещ на втория етаж - етажа на голямата, неограничена тоталитарна власт. Този ден и час са неканените гости в нощите на Бойко Борисов. Те оставиха подпис и в моите спомени.

Тогава работех в официоза. Бях дежурен, когато ни звънна един от известните ни писатели.

- От вилата си в планината виждам, че до летище София нещо гори - разтревожен съобщи той по телефона.

Помолих отговорника по редколегия за служебна кола и се понесох. Не отидохме в селото, а направо паркирахме пред кулата за управление на полетите. Картата с магическия надпис „Работническо дело" и този път свърши работа - първо откопирах страниците на дежурния дневник, после започнах разговора с диспечерите. Минути след мен пристигнаха офицерите от ДС. Задачата им - да приберат всички протоколи, дневници, магнетофонни ролки с 24-часовите записи и да затворят устата на хората. Закъсняха - поне в онези, моите години, официозът не им беше подвластен.

Но същата нощ светкавично попълвахме дупка на една от страниците. Голям критичен материал, отдавна готов и посветен на техническата осигуреност на диспечерите, трябваше веднага да бъде смъкнат по нареждане на „Бялата къща". Така назовавахме онзи втори, ръководен етаж на Партийния дом помежду си. На летището работеха с радари от 1947 г., които не отбелязваха точната височина на снижаващите се самолети. „Не е въпрос на „дали", а на въпрос точно кога ще се случи нещастието!" - твърдяха диспечерите в статията.

Кой знае защо, поръчката за новите апарати (внос от чужбина) беше платена и изпълнена, но от високо място (министър) задържаха монтажът. В официоза, поне по онова време, вътрешна цензура нямаше - всеки можеше да разследва, пише и докладва за каквото си избере. Най-сериозните материали, макар и неизлезли на страниците, директно се внасяха в ЦК, Секретариата му и дори Политбюро.

Не беше изненада, че след самолетната катастрофа новите радари бяха монтирани и заработиха. Но е странно, че не публикувахме хвалебствен репортаж за тях. Учудващо, но темата изведнъж се превърна в „табу" не само за този ден, а и въобще. Най-изненадващото беше, че не я анализираха и обсъждаха дори в ЦК...

Една случайност може да е игра на живота, две и три - също. Но низ от случайности подсказват закономерност. Прекалено много се насъбраха: от лъжите около катастрофата до действителните причини за нея, от странната дирижирана и лъжовна публичност от миналото - та чак до наши дни, от публичния скандал с уволненията в „Балкан" до противоречащата му заповед за секретно разследване, от спряното светкавично журналистическо разследване до необяснимата креда, с която пожарникарите са гасили огъня.

А при толкова необясними съвпадения винаги съществува логика на връзката между тях. Наричат я замисъл.

Тази позабравена тъмна история от Кривина получи неочаквано продължение в днешните дни.

Следовател на Георги Вутев, обвинения в раздаване на подаръци и банкови сметки, е бил подполковник Симеон Спасов. Във времената на социализма той е

специалист по особено важните дела. Те са били наблюдавани лично от сивия кардинал на МВР и властта Григор Шопов. Спасов е разнищвал аферите на фонд „13 века България”, свързан с Людмила Живкова, той е разпитвал довереното й лице Живко Попов, той е ровичкал прегрешенията на ген. Стоян Хаджипенчев - бивш политкомисар на бригада „Чавдар”, личен приятел на Тодор Живков и заместник-началник на Управлението за безопасност и охрана, той е разследвал Божидар Божилов - Боби Бец, известен бизнесмен, кадрови офицер на ДС под прикритие...

И като гръм от ясно небе през 1992 г. арестуваха Симеон Спасов. Заедно с бившия тъст на Илия Павлов - шефа на военната разведка ген. Петър Чергиланов, го обвиниха в съучастие по предумишлено убийство на офицер от Държавна сигурност - влязъл в капана на службите като западен кандидат-шпионин.

По всяка вероятност някой много е искал да разприказва ексследователя за случаите му. Клановете в БСП - противници на Тодор Живков и поддръжници на Андрей Луканов, под камък и дърво търсеха компромат за съперниците. Онзи случай с далаверата от 1985 г. и катастрофата на самолета над с. Кривина вероятно е била от удобна по-удобна.

Но както навремето ключовият човек - Димитър Попов (Граф Чано), умря при авиокатастрофата, така и в настоящето ключовият поръчител си намери смъртта. Илия Павлов - олигархът на „Мултигруп”, който вкара с мощта си бившия си тъст и следователя в затвора и организира обвинението им, беше разстрелян на 8 март 2003 г.

Гибелта му се оказа магическа - по същото време продължилото над 10 години дело срещу ген. Петър Чергиланов и следователя по особено важни дела Симеон Спасов беше прекратено неочаквано. Осъденият Георги Вутев също извади късмет - оказа се невинен и Върховният съд го реабилитира.

Три години по-късно - през 2006 г., когато огнеборецът се устреми към държавническите кресла, вицепремиерката Емел Етем чрез приятеля си Румен Петков се прицели в ген. Кирил Войнов. Доган игра ала боулинг - събаряйки едната кегла с надеждата да помете и другата. Сигурно е знаел за случилото се - явното и тайното над с. Кривина. Най-малкото конкурентните кланове в БСП са му го подсказали.

Заповеди по гасенето на пожара са издавали много началници. Но сред тях е и Кирил Войнов. Който е племенник на родата, сродена с Тодор Живков. Който случайно се пада нещо като роднина на Бойко Борисов. Те, двамата, са влезлите в разбития самолет!

... Премиерът не посочва в детайли точно за какво е загубил съня си след онази вечер на 10 януари 1984 година. Сигурно ужасът й се е отпечатал завинаги в главата му - и не само с изгорелите тела. Сигурно помни разпорежданията на шефовете, спрели с мегафона момчетата да измъкнат загиващите пътници, сигурно помни и маркучите, бълващи задушаващ тебеширен прах вместо спасителна пяна.

СТРАНИЦА ОТ ПРОЕКТА?

Изненадващото е, че вместо наказания следват повишения в кариерата.

Не изминава година време и Кирил Войнов израства от началник на батальон до един от ръководителите на националната пожарна. Взводният командир Бойко Борисов сменя месторaботата - от непрестижна и достатъчно рискова на достойна за завист и повече от спокойна.

Първо е изтеглен в Централното управление, а после е назначен на щат и в Софийско градско управление на МВР. Третата му длъжност е най-сладката. Тя е в катедра на ВИПОНД - тогавашната Академия на Държавна сигурност и МВР.

Георги Атанасов - разследвал инцидента и по онова време шеф на Комитета за държавен и народен контрол, също е изстрелян скорострелно към върховете. Той става член на Политбюро на ЦК на БКП и министър-председател на България...

И докато едни са се сдобивали с неспокойни сънища заради авиокатастрофата, то други със сигурност са си получили спокойните нощи. Сред тях са партийните велможи, взимали „подаръци” от автомобили до скъпоценнни колиета и уреждани със задгранични банкови сметки. Здрав сън получава дясната ръка на Генсека Милко Балев - заплашената му кариера се стабилизира и той си остава член на Политбюро.

Трудно е да се повярва в хипотезата за вътрешен предател - сред шепа посветени хора и то точно срещу Генералния секретар и председател на Държавния съвет. Но има един принцип - принципа на Окам: когато всички възможности отпаднат, остава единствената, колкото и невероятна да е тя!

Затова несмущаван от кошмари сън след Кривина може да е намерил и самият Тодор Живков. Изглежда лявата му ръка не е виждала как се движи дясната му - онази на Григор Шопов. Все пак Генсека е един от малцината знаещи - разпоредил операцията, взел мерки за запазване на тайната ѝ дори от МВР и министъра, от самото Политбюро, заповядал ареста в Берлин, завършил предсрочно и толкова удобно с полета, разбил се в кравефермата.

Възможен е и друг вариант - генералният секретар да не е попречил за провала на разследването. Съществували са сериозни съображения - все политически: за общественото мнение, да се избегне конфронтацията в ЦК, да не се оцапа личния имидж заради онова, второто му „Аз” - Милко Балев...

Огромната чистка в БГА „Балкан” звучи като измиване на ръцете и живковски „маньовър” по изместване на вниманието. Логично е на незадаващите неудобни въпроси участници и изпълнители в заверата службата да тръгне нагоре. Не само навремето, но и досега в България си е резонно всеки в държавното управление да се държи с някакъв компромат, с позорящ го и осъдим факт от живота или службата му. Защото първо трябва да си послушен, ако и да не желаеш съвсем, за да ти гласуват впоследствие доверието да папаш трохи от далаверата.

По тази логика е арестувана и една от фигурите в схемата за комисионни - самия Георги Вутев. Делото му е засекретено от дълбоко по-дълбоко, а доказателствата са изсмукани сякаш от палците. Разпитите му са провеждани във вила в полите на „Витоша”. Според колеги-журналисти в нея е базирана фондация „Академик Дуйчев”. Те твърдят, че позвъни ли се на вратата, отваряла я Аксиния Джурова -

щерка на Добри Джуров! Той също беше несменяем член на Политбюро и министър на отбраната. Сигурно след смъртта на толкова хора в самолета е липсвала каквато и да възможност за „по-удобно” решение.

„Героят”, свързан с Кривина, видният арестант, полковникът от ДС, осъденият, но амнистиран затворник, демократът в новото време Георги Нанев Вутев е част от кръга „Монтерей”. В знаменития едноименен ресторант, където се събират о.з. генералите от тоталитарните служби, присъствието му е кажи-речи постоянно. Казват, че хората от този кръг са постлали пътя на пожарникаря към властта. Точно на тяхната маса се раждат Проектите.

Но чиято и да е Папката, каквито и да са бащите й, както и да се сговарят и воюват помежду си, тайната на нейния код, тайната на Бойко Борисов - на успеха в кариерата на младежа от Банкя, със сигурност е записано още в първите й абзаци - в онзи трагичен ден с разбития самолет.

- Но най-голямата победа е, когато надвиеш себе си...

- Надвивали ли сте себе си?

- Надвивал съм. Например научих се да мълча - резюмира как се е променил ген. Кирил Войнов.

„Най-трудното нещо на този свят е да се научиш да мълчиш!” - твърдеше покойната Людмила Живкова. Тя отлично знаеше какво означава това. Знаеше го и баща й - изглежда пожертвал в името на политиката дъщеря си, изглежда премълчал истината за смъртта й, родила толкова много разнопосочни коментари и съмнения.

По всяка вероятност след случилото се в с. Кривина го е разбрал и Бойко Борисов. Все пак първата крачка към дверите на властта изисква да говориш много, да умееш да омайваш електората, но далеч по-необходимо е да отбираш кога, как и за какво да мълчиш.

ГЕРОЙ...

От този момент - от трагедията в подстъпите на софийското летище кариерата на бъдещия премиер започва да набира ускорение като ракета, без той още да подозира за това. За подобен полет е необходима добра навигация, много гориво и задължително щипка дързновение.

Знае се, че в пожарната Бойко Борисов се е правил на герой, искал е да се отличи, демонстрирал го е под път и над път.

- Имахме по 10-12 излизания на дежурство, бягаш, катериш се нависоко, падаш, ставаш, обгаряш, спасяваш хора, още на Нова година хора, които съм ги спасявал, ми изпращат картички… - разказва Генерала.

Обича да си спомня как е излизал по тревога без противогаз и каска. Не от бързане, а от суетност, както признава самият той. Даже разказва весели истории за себе си от онзи период. Наистина, щом си постигнал Върха, по-лесно и особено имиджово е да се самоиронизираш за постъпките си в подстъпите му.

Но в истинска щипка за личното дързновение се превръща каратето.

- Какви лични качества формира този спорт?

- Например това, че когато един каратист разговаря с мъж, има пълното усещане за силата на характера му и за физическата му сила. Каратето дава самочувствие във взаимоотношенията, дава спокойствие. - заявява Бойко Борисов при награждаването си за Мъж на годината от сп. „Клуб М”.

Бодигардът е бил активен състезател по карате и треньор на националния отбор. Има син пояс в таекуондото, пети дан в стила „шотокан”, черен пояс и седми дан в каратето.

До началото на политическата си кариера бъдещият премиер не акцентира на спортните си умения.

- Имаш висок дан, това какво означава?

- Означава достатъчно! Мисля, че съм дал много на каратето, много състезатели съм подготвил, не малко от тях и в момента са в националния отбор! - е лаконичният му отговор за тази част от живота му.

Но след заявката си за върха на обществото спортът се превръща в основен жалон при очертаването на образа му. Черен пояс в каратето покрай дереджето на България звучи като златен пояс за държавното управление.

Причината е проста. Скрие ли се зад дверите на властта, политиката се превръща в тежка професия, във върховно изкуство. Обаче пред вратите ѝ, на показ за обществеността тя винаги застава в героична поза. Без одобрението на зрителите, без тяхното възхищение и скандирания никаква победа не е възможна.

В този парадокс е рискът на занятието. Защото в работата си първо се доказваш, а после обираш овациите. В политиката обаче е обратното - първо събираш възхищението, за да се докажеш евентуално впоследствие...

- Бойко Борисов и Сергей Станишев си приличат. И двамата не са нищо друго освен продукти на ПиАр! - категорична е устатата Татяна Дончева. Считат я добре информирана за ставащото зад кулисите.

Но и без да се надниква зад завесите, без да се разбира от ПиАр, е повече от ясно: страната отчаяно се нуждае от герой. Ситуацията в България е така, че само

юнак би се преборил с триглавата ламя - корупцията, мафията и бедността.

Бойко Борисов е такъв претендент. Затова изтъкването на заниманията му с бойните спортове е част, дори необходимост за високия му имидж.

Първите тренировки е започнал още 18-годишен. Използвал е зала на Института за чуждестранни студенти заедно с още 10-15 момчета.

- Учеше ни един мароканец, за първи път тогава играехме и таекуондо. Най-много ме амбицираше това, че ми се забраняваше и че ме третираха като друга категория човек. Каратето обаче не подлежеше на идеология и чрез него се доказвахме! - твърди днес Бойко Борисов. - Тогава никога не сме мислели, че комунизмът ще падне, че ще има такива процеси в България. - замисля се той. - Хубавото при мен беше, че започнах да си избивам комплексите със спорт, а не както сега правят - с дрога или алкохол.

Така се е запалил и поискал да организира отбор в пожарната…

„Голям кеф, бихме тимовете на държавна сигурност и милицията, на финала млатихме и УБО. 3-4 години подред бяхме безапелационни първенци. Тогава си викахме: „Като не ни щат при големите, сами ще станем големи!”. Започнахме да излизаме в чужбина, и на запад, и на изток. Веднъж се бихме с Назим Куртович, югославски европейски и световен шампион, след това той дойде в България, та ме изкараха и югославски шпионин”, припомня славното си минало Бойко Борисов.

Според него дори червените барети са идвали да си проверят способностите в неговия клуб. Той го е кръстил на името на майор Нешев, загинал при пожар във фабрика „България”.

Чрез каратето бъдещият премиер успява да се наложи, научава, че има само една крачка назад, но две не можеш да направиш. Това повелява „бункай” - квинтесенцията на бойното изкуство, разказва в медиите наученото Генерала. С крачката назад противникът разбира, че си готов да отстъпиш, но оттам нататък всички техники са в посока напред. „Никога не съм нападателен, винаги отбранителен, но до една крачка назад!”, отсича Бате Бойко. В политиката обаче изповядва обратната теза.

Гордее се, че е сред първопроходците в това изкуство на тялото и духа.

Основоположниците

Бойните спортове се появяват в България през 1956-1962 г. Тогава в София учи като студент във ВИФ „Георги Димитров” (сега Националнтата спортна академия) корееца Хван Джън Нам. Той е майстор по Те-Кион (Беги-Те-Кион). Хван Джън Нам създава първата група по корейски бойни изкуства. Освен в Те-Кион, азиатецът е специалист и по У-Шу, Джудо и Кендо, които е изучавал съответно в Китай и Япония. През 1964 г. в морската ни столица излиза първата книга на тази тема.

По-нататък се намесват специалните служби. Те поставят под свой контрол и наблюдение възникващите школи. След 1970 г. започва един нов етап в развитието на бойните изкуства у нас. Специалистите от ВИФ - Петър Богданов и Светослав Иванов издават първата книга „Карате” (1972 г.), с която се поставя систематичното негово изучаване и разпространение у

нас. По това време излизат и няколко специални ръководства по „Оперативно Джудо - Карате” и „Самоотбрана” за целите на армията и МВР. Те, разбира се, са само за „вътрешно ползване”.

Малко по-късно във времето, когато Бойко Борисов започва като ученик в тези спортове, в България се появиха и първите специалисти по бойни изкуства. Те или са българи, изучавали ги при майстори в чужбина, или чужденци, които споделят своя опит у нас. Такива бяха Ангел Константинов (Карате Шотокан), Владимир Андреев (Карате Шотокан-Будокан), Лъчезар Терзиянов (Карате Уечи-рю), г-н Вин (Виет-Во-Дао), Гонзало Регерос (Кемпо), Паскал Мелпос (Карате Шотокан), Валентин Недялков (Карате Годжу-рю), Константин Божилов (Карате Киокушинкай), Спас Спасов (Карате Шотокан) и др. Тези хора положиха основите на бойните изкуства у нас и организираха първите групи със занимаващи се.

Любопитен е фактът, че по-нататък спортовете получават своето голямо развитие във Варна, а не толкова в столицата. Логично е, че центърът им е в специалните части на военноморския флот. Основателите на групировката „ТИМ” - Иво Каменов и Марин Митев, са сред най-способните бойци. Възпитаниците на елитното поделение в Тихина - бившите родни „морски тюлени”, са републикански и балкански първенци. Май е истина твърдението, че от онези славни състезателни времена са се тупали по рамото с Бойко Борисов.

- Много яко момче. Идва веднъж в кабинета ми в МВР и ми казва: „Другарю Зарев, искаме да направим в Пожарната една зала и да обучаваме служителите”. Прецених го от пръв поглед - страшно упорит, с невероятна енергия. Рекох си наум, че в него има страшно много хляб… Добре, че зад мен застана заместник-министърът Ангел Паргов, който провеждаше линия задължително да се подготвят най-качествените кадри.

О.з. полк. Генчо Зарев е един от личните треньори на Бойко. Близо 80-годишният кюстендилец е тренирал навремето основателя на ВИС Васил Илиев. И досега винаги почита датата на смъртта му.

- Много си обичах Васко. Той беше страхотен човек и спортист, едно много добро момче. Тренирах го по борба. След това той стана служител на Министерството на отбраната…

За Бойко Борисов полковникът винаги ще си остане „бате Генчо” и повече от верен приятел. След като се завръща от школата на КГБ в Русия, е назначен в школата на МВР. Отговаря за сектор „Спортно-приложни техники”.

Именно той първи започва да обучава служителите на източни отбранителни и нападателни хватки. Той забелязва и огнебореца. Той е човекът, който назначава бъдещия премиер като старши треньор на вътрешния отбор по карате.

Съществува още една хипотеза. Като родител на „каратиста” спрягат и Юлий Абаджиев.

Бившият полковник, също и бивш възпитаник на КГБ е внедрил в България системата за ръкопашен бой и инициирал създаването на спецподразделенията в МНО и МВР. Според идеята му този роден „спецназ” е трябвало да бъде под личното разпореждане на Тодор Живков. Сега Юлий Абаджиев е председател на Съюза на командосите, в който членува и премиерът ни.

Претенции за опекунство изявява и бившият кадър на Шесто управление на ДС - идеологическото, Бончо Асенов. Официално при него демократическият ни премиер се е учил на атеизъм и вярност към идеите на ленинизма. Но „шестакът” е добър специалист в още една, друга област - силовата. След Десети ноември 1989 г. той стана един от „инструкторите” на борческите звена на „Мултигруп”.

Според самия Бойко Борисов наставник му е бил Чавдар Чернев. Той е бивш началник на Столичното градско управление на МВР, а при демокрацията - от едър по-едър бизнесмен и добре поставен сред съдружниците от СИК. Сочат го като човек от царската група - съдружник е в много фирми с Максим Димов, бивш ковчежник на НДС, спрягат го и като член на кръга „Банкя”, групиран около премиера ни. Офицерът е сред участниците в митичния генералски кръг „Монтерей”, знаят го като водеща фигура в още по-митичния и напълно таен кръг - „Елмаз-Сапфир”, възлюбен на абсолютно всички родни правителства (за този кръг виж книгата „Либийска връзка” от Григор Лилов - бел.ред.).

Чернев е бил първият човек, който е успял да убеди „закостенялото държавно и партийно ръководство”, че каратето трябва да стане граждански спорт. Благодарение на него е била създадена гражданската федерация по карате. „Той ми е бил като началник, доста твърд и суров човек е и до днес го уважавам”, произнася се Генерала.

... И НЕГЕРОЙ!

Странно е, алогично и необяснимо е, но първият треньор на Бойко Борисов го презира.

Валери Найденов - доайен на тези спортове у нас, носител на най-високия дан в България (6-и) не е ласкав към тогавашния си първолак.

- Бойко Борисов го знам от 1982 г. До 1985 г. беше мой възпитаник в таекуондо. След това премина към каратето в МВР. Между другото, аз го изгоних от нашия клуб - разказва той пред в. „Шоу”.

- Защо?

- За клюкарство, лъжи и интриги, но не искам да издребнявам и да го бистря сега. През тези години, за които ви говоря, че е тренирал при мен, той беше един млад пожарникар. Дойде в 27-мо училище в „Люлин”, където започна да се занимава с таекуондо. Слави Бинев (мултимилионерът- архонт - евродепутат от „Атака”) се появи към 1985-1986 г. Борисов беше един трудолюбив ученик. Но нямаше талант. Докато Слави Бинев много бързо го разгърна и стана шампион на Европа и на Балканите.

- Какво означава талантът в бойните спортове?

- Това е чувството за сигурност, увереност, дистанция, гъвкавост, да можеш да усещаш партньора, да можеш да го разгадаваш, да го помирисваш, както се казва. Докато, ако си само един робот, който може да рита, ти си оставаш просто ритащ човек. Важна е и философската подложка на бойното изкуство. Ако не си се докоснал до нея, ако не си вътре в тая философия, ти не можеш да се изградиш пълноценно в това бойно изкуство. Не можеш да бъдеш майстор...

Пожарникарят хвърлял много труд, потял се до последно на тренировките. Но кариерата в спорта зациклила - явно съдбата е разпоредила още тогава друго.

- В таекуондото той успя да защити син пояс, а това е едно посредствено ученическо ниво. Аз дори не мога да кажа, че е бил изявен таекуондист - той никога не е имал един медал, една купа по простата причина, че никога в живота си не се е състезавал. Говоря за таекуондо. Той започна първите си стъпки при мене и говоря само за тези три и половина години, когато е бил при мен. Черният му пояс и седмият дан, с който той се хвали, че е най-висок в България, му го е дал неговият дългогодишен авер Румен Николов-Пашата. Човек, с който през 90-те години си построиха къща близнак. Пашата беше председател на федерацията по карате - отсича твърдо Валери Найденов.

Фактите, които изнася в интервюто, наистина са точни, макар и неконкретизирани. Справките сочат, че Бойко Борисов има 5 състезателен дан. Притежава обаче и онзи, който винаги изтъква - 7 дан. Този дан е почетен! Наистина му го е дала федерацията. По онова време неин шеф е съдружникът му от СИК - Румен Николов-Пашата. Не го е получил заради победи на татамито (тепих - бел. ред.), а за приноса си в развитието на каратето и на спортен клуб „Ипон” в популяризирането на спорта. Бих добавил - заслужено.

Събитието се разигра през 2003 г. в НДК по времето на демонстрации по бойни изкуства във връзка с Японските дни на културата у нас. За церемонията по награждаването бяха поканени сенсей (учител) Тадаши Ямашита (10 дан) и

японският посланик. Никой не ги беше предупредил за присъствието и основната роля на Пашата от групировката. Дипломати твърдят, че се е разразил тих международен скандал зад кулисите, но азиатската изтънченост накрая отстъпила сразена пред балканската напоритост.

- За жалост като трениращ Бойко показваше страхливост! - хвърля Валери Найденов бомба пред вестника. - Ще ви дам прост пример. Годината е 1984-а. Ние сме поканени от основателя на стила киокушин във Варна на състезание по правилата на киокушин. Предизвика ни на състезание Коце Божилов, който е доайенът на карате-киокушин в България, един много уважаван от мен боец. При една от първите срещи на мой състезател - Денислав Скорчев, един от състезателите на Божилов го удря лошо и му чупи челюстта. След две срещи трябваше да играе Бойко Борисов...

И тогава Бойко идва при мен и почва да кърши ръце: - Тука аз мога ли да не играя... Вдруги ден съм на дежурство в пожарната, ако нещо се случи... И аз го питам: „Абе, пич, страх ли те е, какво?” „Ми аз предпочитам, такова...”. „Страх ли те е, бе? Щом те е страх, тая вечер взимай влака и заминавай за София!” И го върнах. Всички останали, даже имаше жени, се биха, играха. А той нямаше доблестта дори да излезе на татамито, да играе и на втората секунда да падне, уж се е подхлъзнал. Него дори го беше страх да излезе на спаринг...

В тези спортни среди твърдят, че треньорът е много опитен, отличен боец и учител. Но го смятат за не особено чист. Някои го винят, че е разчитал на връзките си с Андрей Трънски (роднина на партизанския командир генерал-полковник Славчо Трънски) и някои треторазредни офицери от Първо главно управление на ДС. Но пък се знае, че всички бойни спортни дисциплини са били под наблюдението, контрола и ръководството на тайните служби на комунизма.

Според Валери Найденов дори самият мирис на адреналин е плашел Генерала. Стига да е истински, а не създаден от медиите, твърди той като негов неофициален биограф. Затова и Бойко Борисов се е сдобил с два прякора сред таекуондистите. Единият му измислили някои си Пламен и Данчо от Търново, които са го нарекли „Прани гащи” - може би защото успели да го победят. Вторият е бил „Борсука”, понеже бъдещият премиер и далечна рода на Иван Славков все е странял от хората.

- Той е един такъв, все се цупеше! - споделя таекуондистът с шести дан - най-високия у нас. Твърди, че не се притеснява заради откровеността си. - Ако аз съм на негово място, ще дойда, ще ритна вратата и ще кресна: „Приказвай ми ги тия работи в очите!” Да, Бойко, аз моментално ще ти ги кажа в очите, но ти се криеш. Страх ли те е от треньора ти? Защо бе, Бойко?…

Надали безусловно може да му се вярва за тези оценки. В думите си влага прекалена страст, прозират неприкрити емоции, незнайно защо. Но пък за фактите е достатъчно прецизен.

Валери Найденов или не знае, или не счита за необходимо да спомене за републиканските отборни титли на бойковите „пожарникари”. Те са толкова „безапелационни” според израза на премиера ни, колкото и относителни.

Защото до началото на демократичните промени у нас няма истински национални първенства. По онова време към ОСО (Организация за съдействие на отбраната) се обособява Българска федерация по бойни спортове (БФБС). В нея обаче

членуват само членове на МВР и МНО. Те започват да организират затворени, само за тях си първенства по карате и турнири. Там не са допускани цивилни лица въпреки десетките клубове в страната и хората с висок дан, получен в чужбина. Първото представително състезания по карате - шотокан, което тренира Бойко Борисов, е чак през 1994 г.

Премиерът ни винаги се представя за Мъж. Точно така - Мъж с главна буква! Но когато при един мъж думите остават без покритие, той все още си е онова хлапе, каквито навремето всички сме били. А може би момчурлякът е израснал в нещо далеч, далеч по-лошо?!

- Аз го познавам отлично. Невероятен нарцис и комплексар - явно много му е набрал Валери Найденов. - Човек, който обича гласа си и се радва на тялото си, на звуците си, обича да се обгражда с хора-огледала. Това му е била винаги настройката. Във времето, когато го опознах, си беше простичко момче. Той не знае езици, не е контактувал с много хора. Аз го познавам в тази възрастова граница - 25-годишен, когато човек се е понаучил. Ако ставаше въпрос за дете, което е тренирало при мен, то с годините може да се промени, да се развие.

- Аз не се харесвам, защото ми е крива главата. Ръбеста е. Иначе като фигура не съм лош. (височина 182 см, тегло - 92 килограма, но доскоро, сега около 100 - б.а.) Можеше да съм по-суратлия. Косичка, бретонче…Разбира се, това не ми е комплекс. Много хора ми пишат, даже и деца. На едно момиченце съм му дал автограф в някаква блъсканица. Казва се Надежда. Писал съм му да стане външен министър. А то ми отговаря - ще стана, ако ти станеш премиер… - така навремето изкоментира приписвания му нарцисизъм самият премиер.

- Но Бойко грам не се е променил и развил - опонира му треньорът. - Ако, не дай, боже, един ден той стане министър-председател, съм сигурен, че първото нещо, което ще направи, е да си назначи министър по ласкателствата и да го вика първи сутрин на оперативка. Усуква се както преди, имам чувството, че е гледал поне 200 пъти „Кръстникът” и 200 пъти Робърт де Ниро - криви си главата наляво-надясно и примигва с очички. Това е сто процента така. Трябва да сме дебили, за да не го осъзнаваме.

Неласкав е отзивът за бъдещия премиер, произнесен още през 2007 г. Но без да познават треньора, без да са говорили с него, същото явление забелязват и от авторитетното френско издание „Монд”. Две години по-късно, през 2009 г., след среща с лидера на „ГЕРБ”, журналистите му написаха:

„… Мизансценът е отличен. Бойко Борисов приема в резиденцията си в Банкя, на 20 километра от София. Отвън високата прясно подсилена ограда е дублирана с непрекъснат кордон от черни лимузини и с разположени един до друг гардове. Вътре половин дузина въоръжени телохранители са се разположили в шатра, окичена с ловни трофеи. Колекция от саби, друга от бутилки от уиски, препариран вълк, снимка на Марлон Брандо от „Кръстникът”. Декорът е разгърнат….”

Избликът на първия му „тренер” и оценката на френското списание са като изключението от правилото - за многогласния хор, славещ Героя. През 2002 г. Бойко Борисов беше провъзгласен за „Шериф на държавата” и „Мъж на годината”. Ударно започна героизирането на образа му. Според справка в няколко база данни в Интернет, името му доскоро се споменаваше в повече от 250 000 вестникарски публикации и радиотелевизионни предавания. Сега, когато е премиер, количествата

сигурно са умножени по три и четири (над милион и сто хиляди в Google към 30 септември 2009 г. - бел. ред.).

Горе-долу по същото онова време , когато Бойко стана първия Мъж в държавата, се появиха и първите ученически тетрадки с лика му на първата корица. Певци запяха за него песни, а няколко рекламни агенции го използваха като образ в лансирането на нови стоки. Социологическите агенции очертаха рекорден рейтинг за всичките години на прехода - 80-85 процента одобрение за бъдещия премиер.

В какафонията от дитирамби, извисяваща се в кресчендо и дори до клоунада, нечуто остана ключово обстоятелство.

Десетки хиляди са предаванията, стотици хиляди - публикациите. Но в тях - в изобилието от спомени за детството, юношеството, възмъжаването, зрелостта на Бойко Борисов, биографията му, бизнеса му, кариерата му разказът се води предимно от първо лице единствено число - от него самия. Досега (28 септември 2009 г.), въпреки потопа от информация, публично впечатленията си за живота на премиера са споделили само 5 човека!

Само пет: двамата му треньори - първия и този от МВР, класната му ръководителка, леля му Павлина, жената - Цветелина, с която живее на съпружески начала!.

Съседите от махалата не говорят, хлапетиите му по пакости като малък - също! Съучениците му мълчат, състудентите немеят, огнеборците си траят, колегите му от школата на ДС си затворят устата... Учителите и преподавателите му все едно, че не са му преподавали. Дори някое изоставено и озлобено гадже не се намира, за да вземе думата. Първата му, развела се с него съпруга също не се обажда. Дори близките му, сестра му, дори баща му предпочитат удобната анонимност - за да не разказват.

Човек - общественик, когото обаче никой не познава?! Готин пич, но защо никой и за нищо не ще да го хвали?! Бързо завързващ контакти събеседник, но страдащ от липса на контакти?! Могъщ премиер, но без познати! Нима няма такива, които да искат да му напомнят, че съществуват или най-простото - да му се подмажат?!

...Оглушителен шум от хвалби и гръмогласно вилнеещ ПиАр... А отсреща - немееща тишина от човеци!

Повече от трудно е да разприказваш някой от тях. Невъзможно е да ги цитираш - хората неосъзнато, неволно се поприсвиват.

Дали е страх? И защо ли го има?

ЖАЛОНИТЕ

Кариерата на Бойко Борисов е стремглава. Дори жалоните по пътя му се размазват в непрекъснат шпалир. От пожарникар през физкултурник на Софийско градско управление на МВР до сферата на науката - разстоянието е изминато почти светкавично! Може само да се предполага, че роднинството с родата на Тодор Живков също е придало това учудващо ускорение.

Попадането му в ВИПОНД (Висшия институт за подготовка на офицери по сигурността) се оказва златен шанс на съдбата. Редовият огнеборец набързо е произведен като началник на катедра „Тактическа подготовка на оперативния състав”. Започва да преподава в школата на ДС. Звездичките върху пагоните също бясно се множат - от малката на младши лейтенант до голямата на майор (на 30 г.!). Парадоксът е необясним! Според неговите собствени думи му забраняват да е курсант във факултетите на Държавна сигурност и милицията, но пък му разрешават да обучава възпитаниците им и да има далеч по-висок ранг от тях!

Горчивата „проза” на живота бързо се превръща в поезията му, „нулата” на времето пораства до нещо много повече от единица. Длъжността във ВИПОНД е висока платена и носи всякакви екстри.

Явно времето е заличило спомените на премиера или просто по момчешки навик той обича да поизвърта. Според признанията на Бойко голяма роля в живота му е изиграл бившият председател на футболен клуб „Левски” Кръстьо Чакъров. Той го е забелязал, извикал го да говорят и му е казал: „Бойко, с това досие имаш два начина да успееш, моето момче - спорт или да направиш дисертация.”.

- Аз го послушах и се занимах и с двете! - твърди днес Генерала.

Но поне „едното” не идва преди, а едва след постъпването като преподавател и научен работник по линия на Държавна сигурност. Дисертацията „следва” шефската длъжност на катедрата вместо да я предхожда, каквото е правилото.

- Аз не съм звезда. Аз съм работил много и като частник, и като служител на МВР. На 27 години защитих дисертация и преподавах във Висшия полицейски институт - твърди в свое интервю пред сп. „Тема” Генерала.

На 27 години означава през 1986 г., но такива данни - за защита, тогава няма. Пожарникарят нещо се обърква в детайлите от живота си.

Има ги, когато е ставал на 31 години. В това училище на тоталитаризма комунистът-враг Бойко Борисов е защитил работата си на тема „Психо-физическата подготовка на оперативния състав”. С диплома № 20109 от 08.05.1990 г. му е присъдено званието „кандидат на науките”, което наскоро отпадна като понятие и се приравни с „доктор на науките”. Получава го непосредствено преди рождения му ден на 13 юни.

Неясно остава как въобще е бил атестиран и защо са му разрешили аспирантурата. Правилото за процедура при придобиване на научна степен изисква полагане на изпит по чужд език и съответната образователна подготовка от ВУЗ (в случая психология, физиология и физическа култура вместо 4-годишния курс по пожарникарство). Само Господ и Бате Бойко си знаят.

- Много хубава дисертация стана - изследва връзките между ум, сила, гъвкавост, сега се изучава в полицейската академия, нея ползват и в института по психология

към МВР - с гордост отбелязва той.

За съжаление не може да се прочете - класифицирана информация е. Но най-вероятно е написана върху основата на източните бойни спортове, с които той се е занимавал и е добавена тяхната философия. Бойко Борисов е четвъртият ни поред премиер с научна кариера. Тя е най-забележителна при професионалния учен и икономист проф. д-р Любен Беров. Той има стотици публикации в специализираните издания и е бил старши член на колежа „Св.Антони" при университета в Оксфорд. Темата на труда му изследва революцията на цените на Балканите през XVI-XVII век. Иван Костов също стана кандидат на науките през 1983 г. с дисертацията си „Икономически растеж, структура и фактори в производствената сфера". Сергей Станишев има две разработки: „Ролята на униформата за бойния дух на военнослужещите от Червената армия" и „Система на служебното повишение на висшите граждански чинове в Русия и нейната еволюция във втората половина на XIX век". Неговите научни титли „кандидат" и „доктор" са от Московския държавен университет (до 1996 г. доскорошният министър-председател е бил руски гражданин).

Втори ключов жалон в кариерата на Бойко Борисов е активното му участие във Възродителния процес. То белязва по легендарно-приказен начин биографията му.

- През 1989 г., по време на възродителния процес командвах батальон! - твърди самият той. Според една справка за него ръководи само взвод. Ала по-скоро е вярно признанието му - все пак по онова време е дорасъл до майор, треньор е на спецбойци, води катедра и преподава в школата на ДС.

Пращат го в най-трудните райони - Каолиново, Дулово, Разград. Твърди, че тези събития още тежат в съзнанието му.

- Много услужливо някои започват да говорят, че аз съм участвал във Възродителния процес! - опонира публично на историята тогавашният кмет на столицата. - Още преди 7 г. (когато става главен секретар на МВР - бел. ред.) аз обясних, включително и на тогавашния министър Мехмед Дикме, че аз тогава бях млад офицер от МВР и всички бяхме по тези места в Лудогорието. Ние бяхме пратени да прибираме реколтата. Няма събитие или факт, от които да се срамувам и спазвах правилата. Трябва да се знае, че тогавашното ръководство на БКП и ДС се занимаха с това и имаше заповед за награди след това (№ 1313 - б.а.), която може да се види и моето име там не фигурира.

Тук трябва да се отвори скоба. По друг повод самият Бойко Борисов дава и друго обяснение за тази заповед:

- Защо не сте сред наградените според Заповед № 1313?

- Защото големите началници бяха награждавани там. Тези, които вършихме работа, не влизахме в тези списъци.

В списъка с наградите името му не може да се открие. Но го има в списъците за „Обявяване на благодарност" - от 1985 г. до идването на демокрацията. Възродителният процес стартира точно през 1985 г. и ескалира в навечерието на 10 ноември 1989 г.

Но дали се чете или не фамилията му, не е същественото. Важно е личното му мнение за тогавашните събития. Лошото е, че Генерала непрекъснато си го мени. В интервюта пред чужди издания, пред френското политическо списания „Politique internationale" той заяви следното:

- Това е кошмар. През 1987 г. трябваше да преминем през процес на насилствена българизация и тогава можеше да избухнем като Югославия. За малко се разминахме! Но от тогава сме много недоверчиви и внимателни. Колективния страх на българското общество е огромен... Насилие от страна на двете страни, насилие от страна на двете страни - и от страна на държавата, и от страна на съпротивата тогава. И трябва да ви кажа, че пет - шест хиляди села като вървиш в тях вечерно време някое магаре, кокошка, но нито един човек, все едно призраци се движат в населените места. Ужасно нещо. Ние тогава сме се разминали всъщност с едно Косово. Това е можело да се случи в България.

Забележително е прозрението в тези думи на премиера за избягнатата национална катастрофа, за онзи късмет - на косъм, който ни е разделил от повторение на трагедията с Югославия. Досега нито други политици, нито дори политолози и историци са правили подобен паралел.

За българската публика обаче акцентът е коренно противоположен:

- Аз тогава бях млад офицер в Противопожарна охрана. Аз се гордея с участието си тогава и от Дулово заминах на световното първенство по карате в Лондон. И турчетата идваха в залата да видят как тренираме. Моето мнение за Възродителния процес е, че беше поредното лошо решение. Трябваше да стане по-обмислено и по-безболезнено, например като САЩ, първото име на децата, които се раждат, да бъде българско и това да стане постепенно. Тогава можеше към имената да се сложи по едно -ов. Например, Мехмед да стане Мехмедов…

В САЩ подобна традиция и изискване - за първите имена, няма. Но ако незнанието му е простено на Бойко Борисов, забравянето не може да му се спести.

Ето какво разяснява бъдещият премиер пред Георги Коритаров в „Нова телевизия":

Водещ: Вие през 1985 до 1988-1989 г. какво правехте?

Б. Борисов: Правех много неща. Но, предполагам, така, доколкото вече ви познавам, че следващият въпрос ще бъде, значи, аз за разлика от тези, които се изказват по този процес, съм пряко участвал...

Водещ: В кое?

Б. Борисов: ...в тези години на възродителния процес, така наречен тогава.

Водещ: Вие сте пряко участвал във възродителния процес?

Б. Борисов: В процесите на възродителния процес, защото по това време бяхме в Дулово, Каолиново, в този регион.

Водещ: По какъв повод бяхте там?

Б. Борисов: И тогава...

Водещ: По какъв повод?

Б. Борисов: Тогава бяхме изпратени там с една-единствена цел, тъй като масово българските турци напускаха България тогава, знаете, над 1 милион, оставяха се цели населени места, реколтата неприбрана, имаше много палежи, имаше съпротива в този процес. И тогава от Висшия институт на МВР (от школата на ДС, а не от пожарната - б.а.) един батальон, който ръководех аз, бяхме пратени във...

Водещ: Вие сте ръководил...

Б. Борисов: ...Дулово.

Водещ: ...батальон на МВР в Дулово.

Б. Борисов: Да.

Водещ: Вие нали сте бил в пожарната?

Б. Борисов: Да, но бях добър офицер.

Водещ: И какво правеше този батальон?

Б. Борисов: Опазвахме реколтата и реда…

„Младият офицер от пожарната” е майор в школата на ДС. Армията и полицията не прибираха реколтата - те охраняваха реда и депортацията извън страната на недоволните.

Напрежението в региона ескалира на 20 май 1989 г. Манифестация тръгва от с. Пристое и събира около 5000 души на митинг в Каолиново. Властите брутално използват сила, за да го разпръснат. Има един убит и много ранени. На 21 май в Дулово около 3000 души манифестират срещу смяната на имената им. Още няколкостотин се опитват да влязат в градчето от съседните села. Сблъсъкът е ожесточен - стига се до ръкопашни схватки. Официално се знае, че са убити 3 души, а броят на ранените е неизвестен. На следващия ден битката се пренася в Разград.

- Никога след това не се чувствах виновен - сигурно някои са се правели на еничари и са прекалили, тогава даваха филма „Време разделно”. Макар че много пъти изпадах в мои вътрешни борби, човек не може да бъде категоричен - разравя миналото си Бойко Борисов. - Когато си вътре в събитията, нямаш погледа отгоре, отстрани… - с основание отбелязва той.

Според него Тодор Живков го е казал на събор на Юндола: „В България турци няма, има българи мюсюлмани, тюркоезични. Родопите са си били тук, ние не сме ходили никъде, те са идвали тук…”. Той държеше да го каже това нещо там, при помаците, отбелязва бодигардът му и с облекчение, и с възхищение от онзи тежък момент.

Имало е защо. Генерала си спомня, че телохранителите получили сигнал от вярващ българомохамеданин за готвено покушение. Мотивът да издаде своите братя по вяра бил, че Коранът забранява убийствата. Шефът на „Ипон” светкавично уведомил Живков за заплахата за живота му и го помолил да отложи мероприятието. Но Бай Тошо отказал на Бате Бойко, въобще не се стреснал и даже дръпнал 45-минутна реч.

Оказало се, че двама мъже, пострадали заради изселванията през 80-те години, държали на прицел с пушки бившия Първи от покривите на църквата и училището в центъра на града. Те били арестувани без много шум от охраната. Дали са били съдени за опит за убийство и какви присъди са получили, и до ден-днешен не е известно.

Този поглед на охранителя към бившия държавен глава също е в събитията - отвътре. Но времето доказа, че именно такъв взор - тръгващ от черупката на съкровените лични и обществени тайни, може да е далеч по-ценен от онзи отгоре и отстрани.

„ПОЗИЦИЯТА” АМУР

Колкото и потенциал за политическа кариера да носи позицията при Тодор Живков - като сродник на Иван Славков, като охранител, като душеприказчик, то не по-малко перспективна се оказа друга „позиция” - онази, свързана с Амур.

- Госпожо Бориславова, кое е по-трудно - да се управлява банка или да си жената до един преуспял мъж?

- И двете позиции са много важни и отговорни.

Така отговаря на въпроса за ценностите в живота Цветелина Бориславова - председателка на надзорния съвет на „СИбанк” и жената, с която живее Бойко Борисов,

Сигурно по професионален стереотип за тази публична изява в медиите е използвана специализираната терминология, свойствена за финансист. Но пък съжителството между двамата наистина се оказа късметлийска „позиция” като стартова площадка в кариерата на Бойко Борисов.

Защото ако той е обществено популярното лице на Проекта, неговия код, то най-вероятно половинката му е един от моторите.

Тя е сред най-богатите жени - не само у нас, но и по света. Някои изчисляват личното й състояние на около 500 млн. долара. Тя е онзи човек, който извади премиера от паважа, върху който се отзова след напускането на МВР и го вкара в частния бизнес: „Останах на улицата, не знаех с какво да се занимавам и тогава Цветелина ми помогна. Регистрирахме заедно „Ипон”.

Подозират финансистката, че осигурява медийния комфорт на Генерала чрез рекламните разходи на банката, която дирижира. Тя винаги е била до него в бизнеса му, макар че Генерала отрича това. Тя е съдружник в неговите фирми - дори и в „Ипон”, тя е съдружник с редица от Бойковите съдружници.

Цветелина стои до него и в политиката. Тази „позиция” не е открита, а скрита - маскирана. Името й е „Глобална България”. Годината на възникването й съвпадна с първата сериозна политическа заявка на Бойко Борисов за навлизане в политиката и налагането му като ключова фигура в МВР в противовес на министър Георги Петканов.

„Глобална България” е организация с идеална цел. Тя се схвана като контрапункт на обединението на олигарсите у нас - клуб „Възраждане”. Тя му осигури услугите на едни от най-добрите политолози у нас. Чрез нея Бойко Борисов получи контактите си с влиятелни международни среди на Изток и на Запад.

Играчите в сдружението, въпреки умело афишираната скромност, не можаха да избягнат от някои резонни въпроси. Например как се получи така, че в него участват ръководителите на най-сериозните финансови институции - „СИбанк”, „Булбанк”, „Българо-американската кредитна банка”. В списъка са босовете на клоновете на могъщите руски компании „ЛУКойл и „Газпром”, тежката медийна артилерия като телевизията на Мърдок bTV, всекидневниците „24 часа” и „Дневник”, седмичникът „Капитал”, най-голямата рекламна агенция „Крес” и структурите на „Отворено общество”.

Генерала заяви, че „политиката прилича на изпражнение, опаковано с целофан и украсено с панделка - отвън прекрасно, а отвътре...” По правилата на тази сфера

от живота трябваше веднага да си подаде оставката - омерзен и в знак на протест. Но не напусна поста на главен секретар на МВР. А малко по-късно нагази дълбоко в екстрементите като кандидат и избран за софийски кмет.

Отмъстителният и помнещ като слон български елит му прости не само това изказване. Прости му и много други. Не му спретна досие, не го направи клиент на Прокуратурата, не блокира регистрацията на ГЕРБ (както се случи на царя като кандидат за президент и на СДС при парламентарните избори през 2009 г.). От снизходителност ли? - Надали!

Конспирологията е парадоксална наука. „Глобална България” светкавично беше обявена за продукт едновременно на наследника на КГБ - ФСБ, и ЦРУ. Присъствието на руските компании и родни олигарси породи първото съмнение, а американската банка - второто. Известно е, че тя е отроче на българо-американския инвестиционен фонд, основан през 1991 г. от Конгреса на САЩ по силата на закона за подпомагане на демокрацията в Източна Европа. На везните беше поставена и регистрацията на анонимните фирми - първите собственици на „СИбанк”. Офшорките са създадени в свободната икономическа зона на американския щат Делауер. Участието на хората на милиардера Джордж Сорос само подплати съмненията.

В сдружението участваха редица представители на неправителствени организации, тясно свързани с Иван Костов и обслужили властта му. Така беше прокарана пътеката към сегашното сътрудничество в парламента между ГЕРБ и СДС-ДСБ. Още тогава, през 2002 г. някои медии заговориха за таен, дългосрочен сценарий за завръщането на Командира в голямата власт. Те не знаеха, че той е страничка от Проекта, но с код Бойко Борисов. Днес лицата в него: кръгът на Валентин Златев от „Лукойл” - „Хелиос”, „24 часа”, bTV, банките са опори на премиера ни.

Навремето Сергей Станишев заяви, че сдружението ще отвори пътя на Бойко Борисов към кметско място, а може би и към поста на министър-председател. Без да иска, лидерът на БСП се оказа пророк, без да подозира, разкри една от тайните на Проекта.

Може би затова самият Генерал светкавично побърза да му опонира в интервю пред сп. „Тема”. Навремето той категорично отказа всякакви аспирации за политиката.

- Г-н Борисов, как ще коментирате създаването на сдружението „Глобална България”?

- Не мога да го коментирам. Нито Цветелина се меси в моята работа, нито аз в нейната. Доколкото знам, всеки ден по двама-трима души от „Глобална България” говорят и обясняват каква е инициативата им. Те много ясно и точно дефинират какво искат да правят.

- Но това е сдружение, което ще изпраща послания към обществото. Неговото създаване означава ли, че официалната власт не комуникира с обществото във вярната посока?

- Не бих желал да коментирам по този въпрос, защото после ще има най-различни тълкувания и коментари.

- Сочат ви за водач в „третия път”, за лидера, обичан от хората, който ще тръгне да прави радикални промени в държавата?

- Мисля, че по-ясно, по-точно, по-конкретно и по-публично не мога да се изразявам. И вчера пред рейтинговите агенции, и преди един месец, когато ме сочеха за кмет, и преди пет месеца, когато ме сочеха за премиер. Искам да си върша работата на това място. Нямам никакви политически амбиции. Нищо не съм направил в тази посока и никой не е разговарял с мен, за да ми предлага какъвто и да било по-различно от този пост...

А ето и отговорът на Цветелина:

- Виждате ли Бойко Борисов премиер?

- Хората се умориха от дългия преход, умориха се да ги лъжат и само да им обещават неща, които след това не се случват. Виждате какво стана на местните избори и колко много загубиха досегашните партии. Никой не го очакваше, поне те не го очакваха. Затова искат промяна и те самите ще кажат на кого да дадат доверието си и за кого да гласуват.

Крехкото, но могъщо нейно рамо се оказа добра опора по пътя към Върха. „Глобална България” изчезна от хоризонта, само политолозите я запомниха. Остана обаче неафишираният й, но много успешен и значим продукт - сегашният министър-председател.

- Политиката не е моята страст! - казва финансистката. - Аз имам други поприща, на които предпочитам да се развивам. Наистина, сигурно няма да е лошо да влезе жена като лидер на някоя партия, да оглави правителство. Майчинското начало може само да внесе положителни промени в политиката. Чувствам се обаче много добре на мястото, където съм сега, и считам, че тук най-добре бих оправдала това доверие, гласувано ми от моите сънародници. Тук се чувствам в собствени води, в тази област съм развивала доста дълго себе си, за да бъда полезна максимално. Политическата кариера определено не ме блазни.

Но политическата игра - както се вижда, я привлича със сигурност.

ЦВЕТЕ НА ВОЙНАТА!?

И с нея - политиката, и без нея „Цвети”, както я наричат нейните близки и партньори, има забележителни постижения. За жена тези делови успехи са подвиг - особено в България, където те трудно достигат до върховете. Най-много само да успеят да се докоснат до най-високите сфери на бизнеса и политиката.

Кабинетът ѝ е на втория етаж в хет-офиса на „СИбанк” зад гърба на Народния театър. Сградата е паметник на културата и е реставрирана изцяло с пари на трезора. Интериорът е великолепен, достоен за най-уважавана институция: смесица от стилове между ампир и рококо, мрамори, щедра позлата по фризовете. Кабинетът на банкерката обаче е само в бяло - строг и студен, без капка излишни „емоции”.

- Смятам, че жените на Балканите по-трудно пробиват на високи постове във всяка една област, не само в банкирането. Но пък това е част от предизвикателството! - демонстрира самочувствието си на успял човек. Сочи коректността като основно качество, което цени в хората. Резонно е - банкер е! В края на краищата основният капитал на всяка финансова институция - онова, което купува и продава, е доверието. „Преди всичко искам да се развивам като личност, бих могла например да науча още един или два езика.” - отбелязва тя. Сигурно знае, че скромността също краси човека.

Съществен е детайлът. Той говори за основното, той носи в себе си генетиката на цялото. По парчето от мозайката се разкрива непознатият ѝ публично истински образ.

Ето го! Под ръката ѝ - на работа и вкъщи, винаги са няколко книги. „Моята библия” - нарича ги тя. Редовно ги препрочита, носи ги навсякъде - дори и при командировките си в чужбина.

Те са „Силата на настоящето”, „Изкуството на мира” - реплика на известната „Изкуството на войната”, и „История на войната”. Наистина любопитен и впечатляващ избор - дори и за мъж, пък камо ли за жена.

Ясно е вече защо вместо Бойко Борисов спътницата в живота му ражда идеята за охранителната фирма. Безусловно може да ѝ се вярва, че е „мъжко” момиче. Може би е далеч по-мъжко от самия Генерал.

Красотата ѝ е подвеждаща, фигурата на елитна западна манекенка - заблуждаваща, нежният ѝ чар и женска атрактивност се комбинират неочаквано с интелект в рядко срещан букет. Но в бизнеса и политиката той може да е опасен и като добре наточено, безотказно пронизващо острие.

Но все пак - коя наистина е тя?

Цветелина Бориславова, по баща Карагьозова, е родена в семейството на професионален дипломат. Родителят ѝ дълги години е работил зад граница - общо над 16. Бил е материално-отговорно лице и домакин на посолствата в САЩ, Румъния, Индонезия, Испания...

Длъжността не звучи особено престижно, но в действителност не е така. Под нея Първо главно управление на ДС - Външното разузнаване, обикновено маскираше своите резиденти. Домакинската работа дава възможност за многобройни и всякакви контакти, за непрекъснати обиколки из града и страната, при това с

перфектна мотивация и алиби.
За разлика от Бойко Борисов тя се оказа родена със сребърна лъжица в устата, както се изразяват англичаните. Но ако няма нещо навитичко вътре в теб самия, никой не може да те развие, дори и светът няма да те „одраска", казваше по такива поводи академик Ангел Балевски.
По майчина линия Цветелина води рода си от народния поет Иван Вазов. Връзката е пряка, тръгва от майката на поета Съба и стига до майка й. Според информация във вестниците, връзката е по линия на дядо й, което е неточно. По негова линия тя е с еврейски произход. Бабата на сегашната банкерка се е казвала Цецилия. След сватбата си за българин се е отказала от тяхната вяра и приела да изповядва източното православие. „Преименува се Цветана - на нея е кръстена Цветелина", пояснява близък на семейството.

Пътят е добра житейска пътека

Образованието й е разностранно. Едва тригодишна отива в САЩ, където попива като роден английския език. След четири години се завръща у нас. Родителите й я пращат да живее на село - в с. Телиш, Плевенско, при баба и дядо. И двамата са учители. При тях Цвети научава български.
След това заминава заедно със семейството за Индонезия, където се обучава в Американския колеж. Като се връща у нас, естествено отива в английската гимназия. Обаче средното си образование завършва в Букурещ - в руското дипломатическо училище. Интересен е фактът, че в румънската столица е научила езика на Пушкин, но не и румънския. Започва да следва в местния университет философия и западни езици.
Мандатът на родителите й завършва и тя се завръща в София. Тук продължава образованието си в Софийския университет. По-късно се дипломира и по международни икономически отношения в УНСС. Владее четири езика.
Вярва в съдбата и пътя ни, определен от звездите.
„Човек по някакъв начин е предопределен. - горещи се финансистката. - Вкъщи беше дошла на гости позната на родителите ми, професор, вече не си спомням по какво. Като хоби в свободното си време тя се занимаваше с правене на хороскопи. Вече бях записала философия, но тя веднага отсече: вие няма да се занимавате с това. Ще се заемете с търговия, бизнес, нови технологии, финанси. Просто не можех да повярвам, но тя упорито твърдеше, че такова е движението на планетите в хороскопа ми.".
Част от висшето си образование Цветелина е изкарала задочно. В България първо работи в международния отдел на СУ „Климент Охридски", а после се докосва, макар и бегло, до семейството на Тодор Живков. Известно време е на щат „преводач" в асамблеята „Знаме на мира", организирана от дъщеря му Людмила.
От 1985 г. стартира истинската й кариера - в „Инко".
Тази фирма е много особена - тя е дружество под прикритие на научно-техническото ни разузнаване. Занимава се с редица от най-важните развойни

проекти с кражби на ембаргови технологии от Запад - „Нева", „Монблан" и ПР 797. Те „пробиват" тайните на американската електроника. Основната им цел е създаване по този начин на тил за българската промишленост и построяването на огромен специализиран комбинат в руския град Кострома за нуждите на военно-промишления и ракетен комплекс на СССР. Втората им цел е още по-тайна - „отглеждане" на проиэточно лоби в САЩ и западноевропейските страни и компрометиране на някои техни делови, а ако Господ даде - и политически среди.

До разработките са допускани само много проверени хора. Цялата дейност се е координирала от Москва. На третия етаж в сградата на КГБ на ул. „Лубянка" в Москва се е намирал един от центровете. Макар и много рядко, но там са докладвали и българи -ръководители на проектите.

По онова време Цветелина Бориславова е дребна бурмичка в тях, но бързо завоюва позиции. Поредната от тях е работата й в ГАПС - производствено обединение за гъвкави автоматизирани производствени системи. Абревиатурата означава „роботи" - отново за нуждите на военните ни заводи и старозагорските комбинати „Берое" и „ДЗУ". През 1989 г. става представител на дружеството „Spea" - втората по големина фирма в Европа за производство на електронни тестери, с които се проверяват електронни платки.

С идването на демокрацията рухва строят, а заедно с него и секретните проекти. Но пътят към частния бизнес е широко отворен. Началото на предприемачеството й е свързано с износ на текстил от България за западните пазари. После фирмите се множат, а с тях и парите.

Днес тя е един от собствениците на „СИбанк" - запази си 22,5% от капитала й, след като я продаде на исландския милиардер Тор Бьорголфсон и на белгийската финансова група „КВС". Има дялове в 26 фирми, управител е на 7, косвено участва в още 32.

Собственик е на 99% от инвестиционния фонд „Си Ес Ай Еф". Чрез него Цветелина Бориславова владее зимния курортен комплекс „Пампорово", апартаментни комплекси в Банско, строи банково сити на площ от 25 дка на бул. „Цариградско шосе" в столицата (на мястото на „Балканпрес") и търговски парк от 40 дка до централна гара. В отчетните документи са посочени активи от 323 млн. лв. за 2008 г. Заедно с дела в банката, различни други институции и дяловете във фирмите, макар и жена, тя се нарежда в първата петица на най-богатите мъже на България!

- Страхотно отговорен човек съм. Когато работя - работя, когато се забавлявам - го правя също от сърце. От дете знаех, че трябва в училище да се представя добре, за да са щастливи майка ми и баща ми. Те ме възпитаха да бъда отговорна и в друго - като нося щастие на хората, в същото време всичко да бъде за моя сметка. Ако животът ми се завърти обратно, пак бих била точно такава - декларира банкерката.

Неофициално се счита, че по време на тази кариера Цветелина Бориславова е създала прекрасни контакти с руски политически и делови среди. Редица данни сочат за досег с бившия премиер Виктор Черномирдин. Има сериозни връзки със среди, получили своята реанимация във властта след избирането на Владимир Путин за президент. Разгърната е мрежа от отношения на Запад - с мощни бизнескръгове, изпълнявали деликатни совалки и поръчки между двата лагера в

условията на Студената война. С основание може да се счита, че стартът в политиката на Бойко Борисов и особено международното подплатяване на неговите амбиции в немалка степен е нейно дело.

Името ѝ за първи път публично нашумя през 2001 г., когато пое контрола над „СИбанк”. До онзи момент трезорът беше собственост на ресторантьора Славчо Христов, известен с близостта си до Иван Костов.

И като официалното Бориславова, и като приятелското Цвети тя е добре позната сред елита на България. Той ѝ има уважението.

Защото нежната дама освен многото пари притежава желязна ръка.

Тя е съдружник с такива знакова емблема на СИК като Румен Николов - Пашата. Тя има фирма с непопулярния, обаче много влиятелен и високо поставен в тези среди Живко Делчев. Случвало се е да върти бизнес с емблематични за медиите фигури, като например бившата барета и съветник на ДАНС Алексей Петров и други знакови лица.

КОГАТО ГРЪМ УДАРИ...

„Цвети", както я наричат галено по-близките й хора, е преминала през огън и вода, както се казва. Видяла е всичко - здрависвала се е дори със смъртта.

Първата й среща с нея е на 27 март 1997. В разрез с криминалната традиция, атентатът не е по късна доба, а достатъчно оживено време - в 20.15 часа.

Тогава нов, син джип „Опел Фронтиера" експлодира със страшна сила. Паркиран е на метри от пресечката на централните софийски улици „Хан Аспарух" и „Ангел Кънчев". Това място е в оживения център на столицата - на по пряка разстояние от централните булеварди „Патриарх Евтимий" и „Витоша", и на няколкостотин крачки от НДК.

Взривът разсипва дъжд от останки наоколо и бълва пламъци до втория етаж на съседната кооперация. Бъдещата банкерка е била на няколко метра от колата си, когато натиснала копчето на дистанционното. Малко преварила и това й спасило живота, категорични са експертите.

Минути преди това е напуснала магазина си за смазочни масла, разположен съвсем наблизо - на ул. „Раковски". Тъпанчетата й са спукани, лицето й - обляно в кръв, стъкла и осколки са се набили по него и по цялото й тяло. Ударната вълна я отхвърля настрана и причинява контузии на някои от вътрешните органи.

Лечението продължава месеци, а пластичните операции са поне пет-шест на брой - в Австрия и САЩ. Докторите все пак успяват да възстановят красотата й. Кажи речи цялата й „фасада" е променена, злословят не така елегантните и хубави жени. Според тях банкерката и до днешни дни носи в ухото си почти незабележим слухов апарат - чудо на миниатюризацията и съвременните технологии. Но нито за първи, нито за последен път Цветелина става обект на такива отровни подмятания.

До онази злокобна дата тя е била известна с фамилията си - Карагьозова, но от нея нататък използва другото си, бащино име - Бориславова. Любопитно е, че пресата с изключение на в. „Труд", където работех тогава, не забеляза покушението.

- Преди години тя претърпя сериозен инцидент - колата й бе взривена, открити ли бяха извършителят и поръчителят?

- Не. Първо - не се разкриха и второ - аз се интересувах и впоследствие. Оказа се, че друг джип са искали да взривяват - почти същия сив, марка „Фронтера" и инцидентът стана по погрешка. Това са минали времена! - приключва отговора Генерала. Темата му е повече от неприятна.

Екшънът е бил далеч по-мащабен, припомнят оперативните сводки на МВР. В тях е записано, че освен този атентат има и втори. Гардовете от регионалния офис на „Ипон" в Димитровград в същата вечер са взривени, а оцелелите успяват да изпозастрелят нападателите до крак. Полицията е преброила убитите 3 борчета, мъртвият местен шеф - силов бос, сдалите живот охранители и набързо приключила разследването с дежурното оправдание „мафиотско разчистване на сметки".

Горе-долу по същото време е бил подготвен и атентат за охраняваната от „Ипон" Жени Живкова. Вместо в София мястото му е било определено в Пловдив, до Панаирните палати. Хората на бате Бойко не са се усетили за заговора. Но

антимафиотите успели да го разкрият и навреме обезвредили адската машина. Буквално минути са разделили внучката на Тато от момента на взрива, който по мощност е бил предназначен за убиване.

Тези истории - димитровградската и пловдивската, никога не са се появявали в медиите - този път службите успяха както никога дотогава да съхранят тайните. Софийската видя бял свят в един-единствен вестник, на две колонки и едва в десет реда.

Години по-късно пресата затръби, че взривът срещу Цветелина Бориславова е бил предупреждение от Алексей Петров към Бойко Борисов да не навлиза в неговия периметър на бизнес. Анализатори считат, че от онзи момент двамата бивши колеги и в известен момент - дори съдружници помежду си, искрено се ненавиждат. Тази тлееща омраза прехвръкна и в днешни дни - със скандала около Агенцията за национална сигурност, доклада за подкупни министри и изхвърлената, но после върната на работа група на бившия й заместник-шеф Иван Драшков.

- Да се мразя с Бойко Борисов? - възкликва в недоумение подалия оставка от ДАНС съветник Алексей Петров. - Не! Виж, спортна злоба е имало между нас. Аз съм бил 6 или 7 пъти шампион по карате на България. Ако ви каже някой, че човек може да е добър спортист, без да изпитва спортна злоба и хъс, значи лъже. Бойко Борисов многократно е бил мой съперник в спорта. Бяхме ръководители на два клуба по карате - моя „Атлас” и неговия „Нешев”. По-късно се заговори за моя „Левски-Спартак” и неговия „Ипон”. Имали сме спорове. И напрежение е имало. Но това е различно от онова противопоставяне между двама ни, което някои искат да внушат - категоричен е той.

- Алексей ми беше състезател, после помощник-треньор - контрира го самият Борисов. - След това с Валентин Шотев направиха спортен клуб „Атлас”. Били сме противници в спорта - аз оглавих съдиите, а той - треньорския съвет в каратето. За да си изгладим противоречията, създадохме и фирмата, в която сме заедно с Алексей и Румен. Регистрирахме фирми, като наивно мислехме, че веднага ще започнем да печелим. Бяхме неопитни. Тези фирми не направиха нито една сделка и лев оборот. Направихме ги, за да демонстрираме единство, после се скарахме и всеки си пое по пътя. Но това е в спорта. С Алексей никога не съм имал пресечни точки в бизнеса.

И като глас от отвъдното е личното мнение на застреляния член на борческите групировки и писател Георги Стоев:

- По онова време ние мислехме, че Алексей е напуснал службите - разказваше все още живият Стоев. - Но аз не разбирам как той съдейства на службите, като той самият е част от групировките? Ако не участваше в началото на гангстерските войни, то после той се бореше за разпределение на територии в охранителния бизнес. Имаше сблъсъци с Бойко Борисов, изобщо налагаше се в престъпния свят. Сблъсъците с Бойко бяха предимно борба за надмощие на територии в охранителния бизнес. И двамата се занимаваха с охрана на сериозни и големи обекти. И точно затова, че имаха засечка на тези обекти, говорим за инкасо на банки и подобни неща, имаха търкания. Дали са имали физически пререкания? Няма нищо доказуемо. Има само слухове, според които Алексей е подпалил джипа на Цветелина Бориславова.

Според други анализатори и медии покушението е дело на борчески структури,

гравитиращи около ТИМ. Имат железен аргумент - отговорът не е закъснял. Наистина, не изминаха и броени дни след взрива, когато Варна беше разтърсена от ожесточена престрелка с убити. Нападателите си останаха неизвестни. Обаче надали тимаджиите са „подписите” под избухналия джип на Цветелина. Ако беше така, със сигурност нямаше да са така добре поставени при новото правителство.

Най-вероятно, почти сигурно атентатът е дело на партньорите на Бойко Борисов от СИК или на почувствалите се вече достатъчно силни конкуренти от ВИС. Точно по онова време започват първите вътрешни напрежения в групировката, които се изродиха в ожесточена подземна война. СИК винаги е била близка до централата на „Позитано”, която по онова време - след Виденов, загуби за дълго властта. В онази година - 1997-а, пък хората на висаджията Георги Илиев и Маргините стремително навлязоха в нея като близки до СДС. В онзи момент Бойко Борисов за първи път се лиши от дискретната опека на Андрей Луканов, застрелян на плочника пред дома му и можа да заиграе относително самостоятелно. Навремето Карлович беше „монтирал” гарда като охранител на Тодор Живков с идеята да има информация за действията му.

Затова истинската причина е една. Изглежда позициите на Бойко и Цветелина - главно навън, в чужбина, отпадането на покровителството от мъртвия действителен повелител на страната и невъзможността да бъдат евтино купени, е предизвикало експлозията на яростта, завършила с две шашки тротил. Според добре информирани лица ипонджиите и структурите около финансистката активно са участвали в заверата срещу червеното правителство. „Змии отгледахме в пазвите си” - кълнели ги до гроб бойните им другари от БСП. Такива неща нито се забравят, нито се прощават, знаят патилите и препатилите. И рано или късно, но почти винаги се изплащат.

За втори път гостенката-смърт почука на вратата на двойката през 2004 г. Според спецове от спецструктурите Генерала и дамата му по чудо избегнали смъртта.

Първата версия на службите звучи недостоверно. Тя не е подкрепена от никакви документални доказателства. Може да се приема единствено с голямо съмнение, може да се коментира само под условие. Съществуването ѝ обаче е двояко - най-вероятно е имиджова акция, но също така може да се счете и като косвено доказателство за някакъв друг атентат. Изглежда измисленото първо покушение е трябвало да послужи като димна завеса пред истината за второто.

Според ченгетата на 27 септември 2004 г. - рождения ден на Цветелина Бориславова, Генерала застанал на „мушката”. На онзи есенен и топъл ден тя и главсекът на МВР запразнили и събрали всичките си именити приятели. Понеже къщата и дворът му на Бойко не били големи, той е използвал тези на свой съсед - мултимилионер.

Заради него богаташът е спретнал голям купон за стотиците гости на поляната пред замъка си в Банкя. С Бойко Борисов са били нещо като познати, нещо като съседи, нещо като приятели, носят слуховете из ВИП-средите. Според тях черпнята дори е била от него - ресторантьора Славчо Христов, с който премиерът ни е комшия в Банкя.

До този момент версията на спецслужбите „точ в точ” отговаря на фактите. След тях обаче се раждат фантазиите. Според замисъла на убийците, специално Бойко

Борисов не е трябвало да бъде убиван нито зрелищно, нито тайно. Подготвяли му нещо като естествена смърт - я инфаркт, а инсулт или някоя внезапна парализа. Затова вместо снайпер или взрив е избрана отрова.

Тя трябвало да бъде внесена на купона чрез кетъринга - доставката на отбраните мезета и напитки от специално наета за целта фирма. Двама вербувани от нея човека щели да „обработят" точно онези пакети, които да се сервират на Генерала. Според вещи корифеи на плаща и кинжала атентатът се е провалил, понеже извършителите не намерили сгоден момент да поднесат смъртоносно посоленото вино. Пък той и не бил особено на кеф - нито си хапнал, нито си пийнал. Известно е, че Бойко Борисов е върл трезвеник, но поне на рождения ден на приятелката му се е разчитало да гаврътне една чашка.

Елитните ни спецслужби не надушили нищо. За случая се е разбрало седмици по-късно. Тогава информатори донесли на полицията, че из борчески среди горчиво са оплакали провала на акцията. Агентурата се е разтърчала, но горещите следи вече били изпуснати.

Според анализите на разведките в дъното на историята стояли бившите съдружници на Бойко Борисов - сикаджиите, или пък още по-лошо - лица от елита, спуснали им поръчката. Че на бат,е Бойко му гласят отдавна мерника, е добре известно. През същата пролет той публично заяви, че е жив само защото светът го пази! Иначе родната мафия отдавна да му е светила маслото, закле се той.

Иначе където трябва знаят, че Генерала не се вози в бронирани коли и не слага бронежилетка никога - нито по купони, нито пък на огледи на криминални престъпления, където е най-удобно да бъде очистен. Явно анализаторите са счели, че подобен публичен атентат не само ще хвърли в смут държавата, но и ще предизвика грандиозен международен скандал. Всички са се опасявали, че подобна ситуация може да се превърне в претекст за извънредно положение.

Между впрочем, по тази причина най-едрите босове вече не ги избиват, не загиват и „почтени" бизнесмени, както си отидоха от белия свят Илия Павлов и Емил Кюлев. Опитът в Сърбия показа перспективата. След убийството на премиера Зоран Джинджич под натиска на Европа не само Земунският клан на мафията беше набързо изпозастрелян и изпоарестуван, но и октоподът на подземието и политиката се лиши от най-силното си пипало...

Естествено, цялата история с този псевдоатентат срещу Бойко Борисов е изсмукана от палците. Тя си е чист, натурален, макар и достатъчно наивен пиар.

Но е съществен фактът, че хипотезата видя бял свят в медиите като под диктовка - едновременно в няколко издания, за да постигне търсеното внушение. Най-съмнително е обстоятелството, че сензацията получи публичност цял месец след „неслучилото" се и буквално дни след онова, действително „случилото се" - второто, истинското посегателство.

За него никой, никъде и никога не е давал изявления. Булото на мълчанието го забради много плътно - все едно не е било! Онзи мним атентат с някаква си измислена отрова го прикри достатъчно добре.

Както стана през 1997-а, и сега съзаклятието е целяло Цветелина Бориславова. Генерала отново мина между капките, не попадайки в прицела.

На 24 октомври 2004 г. джипът й „Роувър" неочаквано се оказал повреден. Тогава тя взела служебното „Ауди" - поръчкова лимузина-осмица от серията А, при

това модификацията R. Трябвало е да инспектира клоновете на „СИбанк” из Северна България. Рано сутринта - около 10 часа, колата излетяла на не особено остра крива от магистралата край Ябланица и помела мантинелата. Само по чудо не се е сурлясала надолу в пропастта, твърдят очевидци. И скоростта не е била кой знае колко висока.

Въпреки въздушните възглавници и тежкия, здрав като танк автомобил шофьорът Васил Георгиев се е отзовал здраво потрошен в „Пирогов”. Тазът му бил пръснат на дребни костени частици, което озадачило хирурзите. Иначе нищо друго му нямало. Естеството на раните заприличало на последствие от маломощен взрив, монтиран под шофьорската седалка, впоследствие се произнесли специалистите. Такъв, който раздробява, вместо да чупи, както става при катастрофа.

Банкерката, която се е возела по изключение отзад - до онзи момент все седяла отпред или сама шофирала, оцеляла по чудо. Само на лицето й зейнала порезна рана.

Какви сметки са се разчиствали, сигурно и Господ не знае.

Обаче ако сутринта на 24 октомври 2004 г. Цветелина Бориславова успя да отърве смъртта, то привечер тамън други двама други души не успяха да я избегнат. Добър задграничен приятел на сикаджиите и роден мутренски бос бяха изпратени на разходка по обратната страна на ливадата, както се изразяват в онези среди.

В Белград бе извършено покушение срещу известния бизнесмен и мафиот Андрия Драшкович. Той е обвиняван в убийства на членове на тамошния престъпен клан „Сурчинския” и заподозрян в организиране на разстрела на Желко Ражнятович - знаменития Аркан, през 2000 година.

Колоната автомобили се е движела към пътя Шип-Белград, когато от друга кола проехтели откосите. Дулата изригнали огън около 18,30 часа. Малко по-късно, минути след убийството полицията откри опожарен „Мерцедес” с две автоматични пушки вътре. Намери го в Земун - свърталището на едноименния клан. Този клан беше противник на Аркан и на дясната му ръка - нашумелия и у нас сръбски бандит Сретен Йосич.

В същия час и минути - около 18,30 привечер, изстрели екнаха и в София. Ключова фигура от СИК гушна розите според крилатата фраза на мутрите.

Хората в паника се разбягали по тротоарите на бул. „Витоша”, а от заведението „Към звездите” се изсипали пищящи от ужас хора. На плочника се сгърчил облян в кръв мъж. Охраната го пренесла на ръце на отсрещната страна на улицата. Двата джипа с еднакви баровски номера СО 2828 и лимузината „Ауди” с бясна скорост се изнесли към „Пирогов”.

Първият куршум е отчупил част от каменната саксия пред входа към радио „Нова Европа” и Американския културно-информационен център. Вторият изкъртил мазилката между лъскавото заведение и още по-лъскавия бижутериен магазин „AVI център”. Третият разкъсал рамото, поразил сърцето и излетял през таза, помел половината вътрешности със себе си. Той е дебалансиран - пронизва плътта, като се върти, криволичи и превърта, за да нанесе по-големи поражения. Смъртта е неописуемо жестока - болката заглушава дори агонията на умирация.

Стрелбата е дошла от отсрещната кооперация - от шестия й, последен етаж.

Беше убит Дмитрий Минев - Руснака. Ирония на съдбата е, че на тротоара „под звездите”, както е името на заведението, душата му отлетя към небето за Божия съд. „Нека има убийства, да изтече мръсната кръв” - такава е била любимата му сентенция. Пак по ирония на съдбата със собствения си живот той потвърди нейната правота.

Странно е, че го гръмнаха на крачка от американски обект. Рискът е бил голям - те се охраняват грижливо, уличките около тях са нацвъкани с камери. Странно е, че човек с такъв имидж се оказа гражданин на САЩ. Заветният документ той е получил в битието си на шофьор на камион зад океана. Сега там, в Сан Диего живее семейството му - жена му Ирен и порасналия му син. Руснака движеше из София с ефектни блондинки, последната от която се застоя по-дълго. Според клюката навръх последния си рожден ден Дмитрий Минев щедро е черпил приятели заради току-що роденото му второ дете - този път от любовницата.

Според очевидци той два пъти е излизал от шумната заведение, където с все сила гърмяла музиката, за да си каже думата с позвънилите му. Изглежда затова не е бил разстрелян по-рано. На видеозаписите се вижда паркиран наблизо черен „Голф” - вероятно с апаратура за подслушване на разговорите. Никой не обърна внимание, че в суматохата около покушението джиесемът на мъртвия се изгуби. По-късно разпечатката от разговорите естествено не показа нищо - номерата били със СИМ-карти.

Някои анализи сочат, че Димата-Руснака е бил свитнат точно заради опита за покушение срещу половинката на Бойко Борисов. Не само много е знаел, но е бил посредникът в тази деликатна финансова, подземно-властова операция. И Бойко имал лично да си го връща -според хроникьора на мафията Георги Стоев навремето Минев и Маргините го „понатупали” малко.

Фаталните куршуми дойдоха от жилището на депутата от НДСВ Димитър Димитров. Апартаментът му - празен и заключен, е на последния етаж в отсрещната кооперация.

Три месеца преди убийството той е бил продаден на Христо Гончев. 29-годишен. Пълен бедняк! На този адрес, в този иначе празен апартамент е регистрирал фирмата „Превент пест контрол” - напълно неизвестна за деловия свят у нас. След смъртта на Руснака сиромахът-купувач на баснословно скъпия имот потъна вдън земя. А може би също като него е изпратен на рапорт пред Сатаната?

Опасни връзки

Народният представител Димитър Димитров е интересна особа. По времето на социализма е бил културен аташе в Индия, което предполага отношение и на тайните служби към работата му. После със семейството си се отзова в Англия, но не е известно да е беглец от комунизма. Там е създал задграничен център на ВМРО, който стана част от българската партия след Десети ноември. Съпругата му Екатерина - филолог по образование, е учителката по български на принц Кирил. Съпругът ѝ е бил повече от добре приет в кръговете на юпитата, които бяха министри на Симеон у нас.

Димитров е председател на ултрадясното сдружение „Българска орда - 1938

г.”. Изключен е от нея, защото според членовете й искал да я превърне в подобие на масонска организация, обслужваща нуждите на цар Симеон. У нас се завърна през 2001 г., за да участва в царската кампания. В България бързо забогатя, като свързваха благополучието му с горския фонд и приватизацията.

Той винаги е отричал, че има връзка с бивши и настоящи спецслужби. Но като депутат в обкръжението му бяха съветниците Живко Желев и Илия Илиев.

Илиев е бивш психиатър от Държавна сигурност. Живко Желев е бивш служител на военнотехническото разузнаване, колега и повече от добър познат на Цветелина Бориславова от времената на работата й в тези структури. Чудесно се знаят и с Бойко Борисов.

От този момент, от това покушение Бойко Борисов удвои охраната - своята и на близките до него хора.

А когато стана кмет на София, я утрои. Градоначалникът ползваше и спецуслугите на НСО и МВР. Иван Костов тогава обяви, че само постът, който е бил поставен пред къщата на майката на шефката на „СИбанк” Цветелина, струва 100 000 лева годишно на държавата. Към онзи момент това вече са 450 000 лв., изчисли лидерът на ДСБ. Отговор не получи. Така и не се посочи законовото основание за подобна операция. Повече от ясно е, че го няма.

Две покушения срещу банкерката, връзки по целия свят - от Русия до Америка, пари, несъизмерими с тези на Бойко Борисов, мощна гражданска организация зад гърба...

Безспорно е, че Цветелина Бориславова със сигурност е по-важната и съществената в тази връзка. Ясно е, че тя е надарената с повече невидима, но по-ефективна и силна власт. Затова прицелът на смъртта се взира все в нея, докато в Генерала - не!

Жената от проектите „Монблан” и „Нева”, човекът на проекта ПР 797, позицията „Амур” в живота на Бойко Борисов, се оказа поредния трамплин в кариерата му. Тази стартова площадка нищо друго не можа да замени.

Зад всеки успял мъж стои по една умна жена! - твърди сентенцията. До постигналия върха ни премиер е застанала преуспяла лидерка. Могъща! Колкото могъща, толкова и опасна!

Да, въобще няма място за никакъв спор!

„Позицията” на съжителството им може и да е лична, но последиците му със сигурност са дълбоко политически.

ЗВЕЗДИ В КОСИТЕ...

Не е тайна, че Бойко Борисов е много харесван мъж от жените, но тази до него със сигурност не би трябвало да се притеснява от конкуренцията.

- Всички знаем колко много той обича да е в центъра на вниманието. Съвсем нормално е жените не само да го забелязват, но и да са привлечени от него. Но за мен ревността е израз на несигурност. А една жена, която знае какво може да даде, не се притеснява, че ще бъде изместена. Не се чувствам несигурна, вече съм преминала периода, когато такива неща ме притесняваха - категорична е в интервюто си банкерката.

- Вие сте с Бойко Борисов повече от 10 години. Бихте ли казали, че сте го опитомили?

- Нека другите да кажат дали това е така, или не. Но това, което всички забелязват, е, че той наистина се промени много през годините, в които сме заедно.

Самочувствието й е завидно - не е лесно да се обязди такова диво жребче като спътника й в живота. Тя е жената, с която Борисов, според формулата на римското право, споделя трапеза и легло. И рисунките си. Като малка Цветелина Бориславова е рисувала също като него - пейзажи, акварели. Но свои творби вместо копия.

Според банкерката и за позицията в трезора, и за позицията спътница в живота е необходим набор от качества. Прави впечатление, че в публичните си изяви, много редки и премерени, тя отдава предпочитанието на работата си.

- Но аз съм доволна от това, което ми се случва, и за мен най-важното е да виждам резултата от работата си - споделя Цветелина пред в. „Стандарт". - Нищо не може да се сравни с това удовлетворение. Една жена винаги приема по различен начин успеха. Тя го и постига по различен начин, по свой, женски начин. Жената дава друго лице на успеха, друго измерение. Пътищата за постигане на успех не са много различни, независимо дали става въпрос за мъж или жена. Но да приключиш някое свое дело е безспорно нещо много приятно, много удовлетворяващо и зареждащо.

Още от самото начало на връзката им Бойко Борисов я спечелил със силния си характер и духа си за битка. Все качества, които много цени. И допълва, че в отношенията им има хармония, която се запазва във времето, независимо от това, че и двамата са силни характери и едновременно с това абсолютно независими личности. „Винаги компромисът е много важен. Аз, разбира се, като жена, съм по-компромисна. Мисля, че така е редно", добавя Бориславова.

Цветелина е зодия Везни, а Бойко е Близнаци, но и двамата имат асценденти Лъв - тоест двойствени зодии с властна жилка. Всеки от тях е тип водач и силен характер, затова много пъти са се разделяли. Заради тези разногласия дори са допускали грешки.

Един от острите им конфликти е в началото на съвместния им бизнес. Тогава бъдещата банкерка му е предложила да влязат в съдружие с голяма испанска охранителна фирма, но бъдещият премиер отказал категорично. Финансистката и досега е на мнение, че са изпуснали златен шанс да окупират изцяло пазара по онова време.

Според Борисов тя е като постигнат идеал:

„Знаеща, можеща, работеща. Винаги съм казвал, че Цветелина е човекът, който много ми е помогнал. Тя ме научи на бизнес, на поведение. До ден днешен тя е най-добрият ми коректив, най-добрият ми съветник. Тя преглъща, страда. Аз не съм способен на страдание. В това отношение съм голям егоист. Аз гледам така да подредя нещата, че на мен да ми е добре”.

В началото на съвместния им път трудно се получава.

Тъща му, бивша дипломатка, останала много резервирана и хладно-студена към мъжа до дъщеря й. Ненавиждала командирските маниери, мъжкарските осанки, не приела и пестеливия изказ... Днес обаче Бойко е неин любимец.

- Навремето майка й и баща й две години и половина въобще не искаха да чуят за мен. Не съм се виждал с тях. Не ме харесваха. Защо ли?

Виждах им се лош. Охранител, як, с два пищова. Но пък сега съм любимец на тъщата. Тя ми готви, тя ми се радва, тя ме защитава. Все Цветелина - кривата, аз - добрият. Тъщата ми е стара аристократка. Завършила е английска гимназия. Работила е в консулски служби, по чужбина, в дипломатически мисии. Винаги върви с шапка и чадър. Чантата е едноцветна. В началото тя много ме потискаше, защото прави събирания - в 10 часа на ябълков кейк, следобед - пай с чай, и аз не се вписвах в средата. Освен това от време на време говори на английски, на испански с дъщеря си, защото в тяхното семейство всичките знаят езици и аз не се чувствах на мястото си. Приеха ме много трудно, много хладно, консервативно.

Но преломът дойде. Имаше един шофьор, трябвало да им закара въглища. Взел на тъщата парите, пък не даваше кюмюра, беше опитвал да ги плаши. И аз като отидох до там, да видите колко бързо докараха въглищата! - споделя в рядък момент на откровение пред медиите Генерала.

Историята на тази връзка е в най-добрите традиции на жанра. Перипетиите и развитието й плачат за филмиране. Ако двамата бяха в Америка, Холивуд отдавна щеше да е произвел поредния си касов успех, щедро обсипан с „Оскари”.

И Цветелина, и Бойко са женени и си имат семейства, когато се запознават.

Тя е съпруга на Стефан Абаджиев. Мъжът й е син на Иван Абаджиев - бивш партиен работник, член на ЦК на БКП, първи секретар във Враца, секретар на ЦК и кандидат-член на Политбюро на ЦК на БКП. Прегрешил пред Тодор Живков, го отстраняват от властта, но го правят дипломат и запазват всичките му материални придобивки и привилегии.

„С него изгубих уюта на своя свят. Той беше всичко в живота ми. Отсъствието му не може да се запълни с нищо.” С тези думи на съпругата му Радка Абаджиева наскоро беше представена първата част от книга, посветена на него. Сред присъстващите се откроиха стратегът на БСП Александър Лилов, последният червен премиер Георги Атанасов, тогавашният културен министър Георги Йорданов и др. партийни динозаври.

Двамата - Цветелина и Стефан, се виждат всеки ден като ученици в руското училище в Букурещ. Срещат се редовно в посолството ни. В Букурещ по онова време Иван Абаджиев е посланик, а бащата на Цветелина - домакин на посолството.

Познанството прераства в дружба, тя - в любов, любовта - в сватба.

Не закъсняват и децата - Ралица и Веселина. Ралица вече е магистър по

обществени науки. Завършила е в САЩ и дълго време е работила в една фирма с баща си, но сега поискала да се завърне в Европа. Сестра й Веселина е останала да живее при майка си Цветелина. Средното си образование е получила в елитен швейцарски колеж, а след него се дипломира по вътрешен дизайн в Италия.

В онези години и Бойко Борисов не е свободен мъж. Той също е подарил сърцето си. Грабнала го е истинска красавица - офталмоложката Стела. За връзката им почти нищо не се знае. Първата му половинка е работила като очна лекарка в поликлиниката на Банкя преди близо четвърт век. Младоженците заживяват в двуетажната бяла къща на Борисови на улица „Юрий Гагарин”.

В квартала обаче се шушука, че бъдещият неформален лидер на ГЕРБ ревнувал жена си и битовите свади не били рядкост в дома им. После се изнесли към София - разказват тогавашните им съседи. Бойко получил жилище в жк „Люлин” и се настанили там. Двамата с пожарникаря имат дъщеря - Венета, която завърши образование в САЩ и сега е в България. Многословният иначе охранител предпочита да мълчи за тази страница от живота си.

И като гръм от ясно небе в двете семейства се настанява раздялата.

Двамата - Цветелина и Бойко, случайно се срещат в един автосервиз през 1988 г. Любовта пламва от първи поглед и помита всякакви задръжки. Най-вероятно сервизът да е онзи, в който е командвал сегашният едър бизнесмен Киро Киров, финансов спонсор на Генерала и на ГЕРБ. Името му нашумя в медиите покрай отвличането му за откуп, а след изборите - със снаха му, която стана депутатка от бойковата партия. В годините на социализма Киров е бил шеф на „Волга-Москвич”. Но е възможно автосервизът да не е неговия, а служебния на Държавна сигурност - и преподавателят от школата, и търговката от секретните фирми са били на хранилка в службите.

Започват редовно и тайно да се срещат.

Дотогава, докато в един слънчев ден бъдещият премиер напуснал панелката в столичния комплекс „Люлин 9” и оставил съпругата си сама - с малко дете на ръцете, разнася го клюката. Според нея си събрал нещата и се стопил, дори без да се обади.

И досега живущите в дългия блок № 981 в столичния комплекс „Люлин 9” не питаят добри чувства към Генерала. Във вход „Е” всички се кълнат, че не са пускали глас за него по изборите. Там живее и бившата му тъща, която надълго и нашироко, с отмъстително задоволство е готова да разкаже за най-дребните прегрешения на пожарникаря. Като всяко бельо от спалнята, несменено още на сутринта, и това е измачкано и лекьосано, понякога до погнуса...

Според друга клюкарска версия ситуацията се е развила по друг, не по-малко драматичен начин. Не е ясно как, но Стела е научила за изневерите. След низ от семейни скандали тя потърсила спасение за брака си с помощта на съпруга на съперничката - Стефан Арабаджиев. Издирила го по телефона, сащисала са го с разкритията и се договорили за среща. В онзи момент пък Цветелина вече се била изнесла от къщата му, без да се обади, злословят онези, които не са добре запознати с историята.

И за втори път стрелите на Амур уцелват безотказно две сърца - но този път нейното и неговото. В крайна сметка се случва почти немислимото: двамата съпрузи си разменят жените, а двете съпруги - мъжете. Бойко се събира с

Цветелина, а Стефан се взима със Стела.

Всяка латиноамериканска или турска телевизионна сапунка може да замръзне почтително пред това развитие на събитията. Все пак живият живот надминава и най-разюзданото въображение на кинематографистите.

Третата версия е делова. Възможно е да се окаже, че тя е най-близо до истината.

Според нея не е имало никакъв автосервиз, нито облаци копия и стрели на Амур, които приковали двамата един към друг. Нямало дори и сълзлива мелодрама. Твърди се, че пиарите от няколко агенции са измислили сценария като част от подплатата за започващата тогава политическа кариера на Бойко Борисов. Социологическите агенции посочили, че за него ще гласуват немалко жени. Така се родила гениалната идея за „лъв-стори-сорито", с което да бъдат окончателно запленени.

Иначе си имало причина сегашният бизнесмен Киро Киров да е толкова близък до ГЕРБ, твърдят посветените в сложните взаимоотношения - и служебни, и лични. Навремето шефът на автосервиза прехвръкнал на служба в „Интерпред" - като представител на западни компании. Естествено, почти целият персонал на външнотърговската фирма на социализма е бил от кадрови офицери от службите, а малкото неофицери - или завербувани агенти, или минали през „подготовка". По тази линия се е сближил още тогава с Бойко Борисов, а чрез „Интерпред" - и с колежката си Цветелина. Накрая седнали тримата и се родила любовта.

Има още една убедителна хипотеза. Редица факти говорят, че двамата - Бойко и Цветелина, са били запознати един с друг от Живко Желев. За него вече стана дума - за съветника на депутата от НДСВ Димитър Димитров и онзи апартамент, от който взеха на мушката Димата - Руснака.

Желев е бил сред ръководителите на електронния гигант „ДЗУ", работил е по секретните проекти за кражби на технологии и е кадър на военно-техническото разузнаване. По тази линия чудесно са се знаели с бъдещата банкерка от работата й в „Инко", ГАПС и други секретни фирми. Той и Бойко също са се познавали от преподавателската му работа в школата на ДС и пожарообезопасителното осигуряване на старозагорския промишлен гигант. След тази първа среща последвали други и постепенно се зародила любовта.

Но е факт, че независимо от версиите и драматичните им обрати, роднинските връзки не са разкъсани. Когато членът на ЦК Иван Абаджиев почина на 23 август 2006 г. Цветелина се е обадила на някогашната си свекърва, за да й поднесе съболезнования. „Прощавай, но няма да дойда на погребението - извинила се банкерката - защото вестниците пак ще пишат глупости за мен!"

- Човек обикновено търси някакво лустро, но при мен не е така - по-скоро една личност ме грабва с цялото си излъчване, и с добрата, и с лошата си страна - отваря чекмеджетата на спомените финансистката, говорейки за онази истина на сърцето, когато съдбата я срещнала с Бойко.

За разлика от нея Стела не само се посвещава на Стефан, но и се жени за него. Двамата емигрират в САЩ.

- Снахата Стела е много упорита жена. Тя е безупречна домакиня, голяма чистница. - разказва свекървата Радка Абаджиева. - Емигрира в САЩ със сина ми и много сериозно се зае да положи приравнителните изпити, за да работи в тяхна

клиника. Синът ми Стефан е най-големият - той е много емоционален. Завърши икономика, работеше в компютърни фирми като програмист. В Щатите отначало лепял плочки, той е голям сръчко. След това пак си намери работа като компютърен специалист. Стефан много болезнено преодоля развода с Цветелина - от преживяното отслабна много. Седеше вкъщи, пушеше цигара след цигара. Обичаше Цвети и не искаше заради децата да се разделят.

През пролетта на 2009 г. Стела беше за две седмици у нас. Видя се с бившите си колеги, със съседите си от „Люлин". „Не искам да си спомням за него!" - е единствената й реакция за Бойко Борисов.

... И СЪЛЗИ В ОЧИТЕ

Като във всяка уважаваща себе си сапунерка, и в тази мелодрама освен със звездите в косите не може да се мине и без сълзи в очите.

- Бойко е бил винаги изключително желаещ да бъде център на внимание - като мъж, като човек... Ако сме в дадена компания, аз не бих могла с всички мъже да се държа по един и същи начин, с всички да бъда прекалено близка. Просто не обичам бързо да скъсявам разстоянията. Докато при него това се случва от първия миг и това понякога ме е дразнило...

- И двамата сме силни характери. Имало е случаи, в които ни е било много тежко.

- В началото имаше много силна любов. Може да ти се стори странно, но в първите години Бойко не искаше нито за миг да се отделяме един от друг. Бяхме постоянно заедно - и в работата си, и в свободното си време. Но след това всеки тръгна по своите задачи, по самостоятелна пътека на развитие и някак си се раздалечихме... Имахме доста тежки периоди.

- Чувствала съм се през цялото време пренебрегната и доста самотна. Бих казала, че на моменти той се е отнасял жестоко към нас и нашите отношения. Дори имаше въпроси, които са ме вълнували, отговорите на които съм чела през медиите... Той не разговаряше вкъщи, дори не се прибираше.

Този вопъл е от болка. На успялата жена - банкерката, финансистката, мултимилионерката, щастливата майка, приятелката на Бойко Борисов. Нададен е в интервю с нея във в. „Труд”. Години по-късно след онези звезди в косите изглежда, че от изпепеляващата страст е останала само пепелта и сълзи в очите.

- Нямам време да се оженя. Трябва да имаме с Цветелина една свободна събота, за да го направим. Нямам време!

- Знаете, във всяко едно семейство или връзка това противоборство го има и е заложено. В случая това ни е проблемът и на нас.

- Аз имам един брак, развел съм се, живея дълги години с друга жена, знам, че никога човек не може да надговори жена.

Това е като отговор - удар с твърд и безпрекословен генералски юмрук. Но „Боби (Бойко - б.а.) беше казал: всеки да си знае къщата и да си плаща сметките” - предава окончателно четата леля му Павлина Скобелева.

Казват, че както Стела е била сюрпризирана от изневярата на съпруга си Бойко, така и Цветелина замръзнала като ударена от гръм сред ясно небе. Не го знаела: Генерала навремето ловувал звезди върху пагоните, после пари, след това - бандити, накрая - политическа кариера, но всякога и винаги - жени.

Десетки се пишат като очевидци на подвизите му тази област. Например Петко Петков, бивш солист и основател на групата „Трамвай № 5” още помни как навремето Каратиста закачал момичетата му. Били заедно по концерти, а случката се разиграла след турне в Карлово. Майсторите на бойни спортове показвали изкуството си на публиката в паузите на естрадния концерт. Свалката започнала още от там, но с пълна сила се разразила в дискотеката. За малко не се стигнало и до бой...

Цвети била издирена не от някой рогоносец-съпруг, а от главната редакторка на авторитетен столичен вестник. Според автора на „Уикенд” Димитър Златков

изданието било с икономическа насоченост, а негов собственик - съпруга й. Всички изчисления сочат едно - Златков визира Галя Прокопиева и мъжа й - Иво Прокопиев, от кръга „Капитал - Дневник”. Но не е прав - двата вестника не са сред феновете на Генерала, отбягват да го интервюират, пък и семейството ненавижда такива кални номера.

Според друга жълта информация от изданията, като добра, но иначе „лоша фея” се е представила друга главна редакторка - на един от основните столични всекидневници. Тя е добра позната на банкерката и върла ухажорка на Бойко. Връзките й с Цветелина въпреки увлечението й са повече от приятелски - сред авторите е на програмата на сдружението „Глобална България” и нещо като негов секретар.

Според версията (без значение коя) медийната шефка пуснала на Цветелина нередактиран запис от интервю на нейна сътрудничка с Бойко Борисов. В него той открито и доста непристойно отправил покани към репортерката за преживявания „тет а тет”. Лентата безучастно записала всичко. Втората, по-пикантна версия спомена дори и името на ощастливената с поканата - сочейки я като водеща журналистка на часовата пресгрупа, преминала впоследствие на работа в телевизия „bTV”.

Естествено, повече за този евентуален запис нищичко не се чу, категорични са колегите-журналисти. Но и любовните легенди около Генерала като нищо може да са дело на умел пиар. Иначе какъв Герой би бил той в очите на мъжете в България?!

Затова преди време се заговори, че Бойко Борисов е замесен в интимна афера с фолкпримата Ивана и двамата тайно са се срещали всяка седмица. Най-горещите слухове за множество негови любовници пълзят из българското Малибу, както наричат курортното градче Велинград.

Местният персонал на луксозните хотели непрекъснато сплетничи, че почти всеки уикенд Борисов е в града им - при това не престоява сам. Последната новина на този жълт телефон обвързва името на градоначалника с неназована млада журналистка - приятелка на тв-водещата Вили Сечкова. Борисов уж редовно я ухажвал в ресторанта на комплекс „Дианабад”. След като около връзката се размърдяло, кметът скъсал с любовницата си с есемес, гласящ: „Станишев ме следи, иска да ме компрометира. Трябва да престанем да се виждаме!”, шушука се из светските среди.

Калина и герберите

Около Бойко Борисов не можа да избухне скандал, но формалният лидер на ГЕРБ - вицепремиерът Цветан Цветанов го отнесе, изглежда и за негова сметка.

„Босът на ГЕРБ чака извънбрачно дете” - това написа седмичникът „Уикенд” през април 2009 г. Два независими един от друг източници на вестника разказаха подробно за любовната авантюра на Цветан Цветанов с красавицата от Велико Търново Калина Иванова.

Двамата се запознали, докато дясната ръка на Генерала е бил в работна

командировка в старопрестолния град. Неангажиращата на първи поглед авантюра експлодирала в зашеметяваща любов. Не след дълго Кали, както й викат близките, забременяла от Цецо Цветанов. Според вестника тя била в седмия месец.

Обикновено на гуляите му с Калина присъствал и Христо Христов - Пицата, който е местния председател на партията. Тримата заедно с близки приятели си организирали царски купони на различни места в Еленския Балкан, но най-често посещавали закътана резиденция в Усои. Цветан често се хвалел: „Един ден Велико Търново ще бъде моята крепост” и обещавал на Калина да напусне семейното гнездо и столицата.

Връзката между двамата вървяла безоблачно, докато в дома на първия гербер не избухнал неочакван семеен скандал. Подхванала го законната му съпруга Десислава, подкрепена и от двете деца, твърдяха скандалните информации. Поради естеството на работата си Деси научила за изневярата. Тя е щат в ДАНС. Най-вероятно службата на Станишев изкъсо и под око е държала Цветанов.

Тази връзка и извънбрачното дете можеха сериозно да застрашат стремглавата му политическа кариера - особено в този предизборен момент. Според неговата интерпретация ставало дума за компромат, скалъпен от противниците му. Цветанов дори обяви, че е редно да бъде потърсен от „Уикенд” като засегната страна. Вестникът обаче съобщи, че разполага с доказателства, че председателят на ГЕРБ е бил търсен многократно преди и след публикацията чрез обаждания и есемеси. На съобщението, пуснато отново от вестника, той не само не отговорил, но и си изключил телефона, отбелязаха репортерите му.

Във Велико Търново усилено се говори, че Калина е била подложена на изключителен натиск от страна на Цветанов. Според източници на изданието в самото начало тя била склонна да обмисли идеята за аборт. Лекарите обаче я разубедили. Прегледите показали, че има тежък гинекологичен проблем, който не й позволява да прекрати бременността.

После скандалът утихна, а Калина се изгуби напълно от хоризонта. Според едни данни е отишла при майка си в Ловеч, според други - при баща си Горна Оряховица. Родителите й живеят разделени.

Според колегите странното е, че девойката вече не съществува. Нейното ЕГН, което имат, изведнъж е започнало да сочи отдавна починал гражданин. Никой от източниците на вестника не успя да обясни как точно е било прехвърлено ЕГН от жив на умрял човек.

- Цветелина неведнъж е вадила Бойко от калта. Ако не беше тя, той досега да се е провалил от шумно по-шумно - коментират онези, които ги познават повече от добре.

Дали са факт или не тези истории, не се знае, но се вижда, че двамата вече са разделени. За първи път изстудяването се демонстрира на сватбата на по-малката дъщеря на банкерката. Тя се омъжи за един от собствениците на „Балканстар” - фирмата, продаваща мерцедесите у нас.

На този празник отношенията между звездната двойка бяха повече от хладни. На няколко светски приема след това Генерала и банкерката пристигаха разделени и

си тръгваха разделени. Нееднократно папараци я изловиха в твърде интимни, може би преднамерено близки пози с други мъже. Един от тях беше Красимир Дачев - едър предприемач, собственик на десетки предприятия у нас. Друг - чужденец, привлечен като финансов консултант на нейния фонд и „СИбанк”.

Но когато и да се е получило отчуждаването между двамата, то е пестено заради политическата кариера на бъдещия премиер.

- Имам един до мен (или аз съм до него, да не се засегне!), с когото напоследък вечеряме заедно всяка вечер. Е, понякога ми засядат хапките на гърлото, но мисля, че е добре човек да опита от всичко в живота си - да вкуси и меда, но да усети и болката от жилото. Така става по-добър и по-силен - казва финансистката.

Но например от години наред банкерката и Генерала не живеят заедно.

- Виждах как Цветелина се прибира сама в красивата къща на ул.”Славянска”, която се води офис на почетното консулство на Исландия в България. - публично споделя колежката Соня Колтуклиева. Тя е бивш секретар на клуб „Възраждане” на едрите бизнесмени-олигарси у нас и добре познава тези среди. - Аз живея на съседната улица. Общи приятели ми казаха, че миналата година, когато тя си нарани тежко краката на ски и ходеше с патерици, Бойко дори не отишъл да я види. Разбрала, че той живее с по-млада жена, масажистка ли, кинезитерапевтка ли, нещо такова. И решила, че е дотук. Тя има невероятно силен характер и е много решителен човек. Цветелина би била по-добър министър-председател от Бойко Борисов.

Соня Колтуклиева е права: жалко, че не е премиер, отбелязват всички, които познават Бориславова. По всичко личи, че имат основание за подобен извод.

Освен Цветелина и Премиера също си има своя къща - втора, освен онази в Банкя. Тя е на бул. „Дондуков”. Когато закъснее, обикновено преспива там.

- Пресата много се вълнува от връзката ви с Цветелина. Още ли сте заедно?

- Това не е работа на пресата. Не се меся в личния живот никому и мисля, че тези мракобесни времена, в които службите се завираха в чаршафите на хората, са отминали и не трябва да се връщат. Всеки има право на личен живот и там всеки си е господар на него. Важно е да не крадеш, важно е да не си корумпиран, да не страдат другите хора заради теб. В личния си живот носиш отговорност пред човека, който е с теб, в случая това е Цветелина. Така че само на нея й дължа и обяснение или извинение, или тя на мен оправдание. На никой друг.

- Били ли сте с проститутка?

- Не. Не ми се е налагало. А и аз винаги съм бил „женен”, все съм имал жена, за която да се грижа и на която да бъда по един или друг начин верен.

Знае се, че Генерала не е света вода ненапита още от младежките му години, както твърди класната му. Сигурно банкерката лекомислено е махвала с ръка на евентуални мимолетни прегрешения.

- Аз се гордея, че не съм гей и разбирам от жени!

- Бил ли сте наистина с толкова много жени, за колкото се говори и пише...

- Аз по вестниците досега съм прочел за една-две...

- Ако вие имате някаква афера (разбирай, любовна), това ще повлияе ли на кариерата ви?

- Не! Особено на Балканите това не се приема като някакво престъпление.

Напоследък коментарите на светския живот у нас най-често свързваха името на

Борисов с това на младата певица и тв-водеща Аксиния, която направи кариера след участието си в „Стар академи”. Апетитната мома обаче отрече да се е виждала на четири очи с най-харесвания мъж в България. Вокалната звезда обясни, че не си пада по известни и богати мъже, а по бедни културтрегери. Някои пък направо й повярваха.

Самият Генерал е железен на темата за личния си живот. Има само две интервюта, в които открехва част от завесата. Първото от тях е в „Плейбой”. В него Бойко Борисов се представя като повече от верен мъж на жената до себе си.

- Иначе има друг тип неприлични предложения - флиртове. Когато са в рамките на допустимото, ми харесва. Нищо лошо няма човек да се закача, да го закачат - за да е по-весело. Но да не се минава границата. През последната година доста се натоварих от симпатията на някой тип жени към мен. Веднъж ми се обади една много известна манекенка, която не познавах лично. Беше видяла снимка в „Труд”, на която съм в цял ръст, хванат точно в момент, когато вкарвам гол на един от благотворителните мачове. Хубава снимка. Думите на манекенката бяха: „Това цялото тяло твое ли е?”. Опитах да се пошегувам, но тя стана още по-настъпателна. В отговор мисля, че я обидих много. Защото явно си беше втълпила, че може да си закачи и моя скалп на колана. Аз съм достъпен, с мен може да се говори... Но когато усетя, че някой търси достъп до мен с намек да прекрачи границата в търсене на интимност, така както съм ларж и бързо скъсявам дистанцията, точно толкова рязко и бързо ги пращам да си седят кротко на мястото. Обикновено това са последните разговори, които водя с тези хора.

- Вашият наложен образ е на мъжкар и мачо. Такъв ли сте всъщност?

- Ще ви разкажа една весела случка, за да ме разберете по-добре. Веднага след казармата имахме девет дни отпуска и с Цветан Сичанов и Стоян Велчев (в днешните времена полицаи), веднага отидохме на море. Велчев беше най-красив - със сини очи, владееше погледите и беше много напред. Аз и Сичанов - селски момчета. Попадаме на „Златните”. В дискотеката Стоян Велчев веднага „заби” една девойка. Ние на никъде. Стана ни скучно и решихме да излъжем нещо и да си тръгнем. Отидохме на една спирка да си чакаме рейса за Варна, той не се появи и ние като закалени войници си направихме легло от кашони и се подслонихме на завет. Събудихме се, когато мина първият рейс. Прибрахме се и засякохме колегата с девойката от вечерта. Тогава се наговорихме да му разкажем, че сме били с две чехкини и се прибираме от плажа. Иначе щеше да ни скъса от подигравки завинаги. Пазихме срамната тайна до преди година. Е, такива любовници бяхме. И сега сме същите...

Какво се е случило зад кулисите, че Бойко Борисов публично се самоиронизира? Та това никога не е било в негов стил, веднага се запитаха анализаторите на светския живот. Може би отговорът се крие в други негови изявления.

В интервю за мъжкото списание „MAX” тогавашният столичен кмет призна, макар и с половин уста, че е изневерявал на приятелката си Цветелина. Призна, че тя дори го е хващала „в крачка” с други жени. Бойко обяви, че и той е като всеки друг българин. „Няма българин, когото да не са го хващали”, изпусна се Каратиста.

„Някой път се случва и тогава е въпросът да си дадеш сметка правилно ли си го направил и дали си е заслужавало да нараниш човека до себе”, философски мъдруваше софийският градоначалник пред екипа на MAX след шокиращото

признание.

... Сравнително постоянно, от години и поне доскоро, можеше да се забележи честото присъствие по късни доби на черен джип „БМВ” пред дома му в Банкя. Колата и номерът бяха онези, които ползваше Евгения Живкова.

Подобно обстоятелство не е нито за подценяване, нито пък е и за прощаване, ако му се отдаде друго значение.

Знаменателно е, че в навечерието на последните парламентарни избори, в най-решителното време преди провеждането им внучката на Тодор Живков публично обяви, че напуска политиката. Тя беше два мандата ляв депутат. Едновременно с нея решителна крачка направи и бъдещият герберов министър Божидар Димитров. Той също обяви, че напуска, но не политиката, а партията. Така БСП неочаквано инкасира два тежки удара, и то в решителен момент и от много свои и популярни лица.

Казват, че Жени била обидена от начина на редене на листите и изтикването й на задно място. Румен Овчаров я беше поканил да е втора в 24-и район в София, но скандалите при подреждане на листите окончателно затвърдиха решението й да се оттегли. Пред вестник „24 часа” тя поименно обвини в непочтеност Димитър Гъндев, който е председател на областния съвет на БСП във Враца. Посочи, че не приема личния му конфликт със съпартиеца му Георги Божинов, който беше издигнат за водач на листата. Може би защото Георги е син на Тодор Божинов - бивш верен съратник на дядо й, член на Политбюро и секретар на ЦК.

- Един от мотивите ми да не се включвам в тези избори е изключително непочтената битка, която се води между различни хора от БСП за тези листи - заяви политичката. - Според мен е изключително важно какви лица са издигнати за водачи, това е показателно за всяка партия. Моето мнение е, че някои от личностите, които бяха определени начело на листите, някак трудно се идентифицират с БСП, а друга част от хората на предни позиции са свързвани дори с криминалните хроники от публикации в медиите.

Не е ясно кого точно имаше предвид Жени Живкова, когато спомена криминални елементи. В БСП имаше тежки скандали за това къде да запишат за водач лидера на „Евророма” Цветелин Кънчев. Дори Бойко Борисов не бе формулирал такива тежки упреци към противника си.

Атаката към „Позитано” дойде отвътре на крепостта, в гръб и разгромяваща.

Но да не забравяме - все пак партията се идентифицираше със Сергей Станишев. Неговият баща Димитър Станишев се превърна в един от организаторите на преврата срещу Тодор Живков. По всичко изглежда, че кандидатът за премиер Бойко Борисов е представлявал, защищавал и се е реванширал от гледната точка на интересите на загубилия сила при Сергей Станишев живковски властови клан.

Има логика внучката на бившия Първи задкулисно да се включи в предизборната кампания и то на страната на врага. Този „враг” беше бодигард на дядо й, неговата фирма охраняваше цялото семейство, бащата Иван Славков го ценеше покрай племенника си Войнов, чийто далечен роднина беше. И може би имаше и още нещо - друго?!

Онзи джип на Жени, стоящ пред къщата на Генерала в Банкя, е част от този ребус, завършил наскоро. Политически или друг - личен, само между тях двамата?!

Знаят се от много години, близки са си, контактували са по всякакви поводи...

Дори и да бъде разбрано подобно партньорство, невъзможно е да бъде прието! Казват, че новопоявилият се светски партньор на Цветелина - бизнесменът Красимир Дачев, също е познат и много близък на Жени Живкова. Вижда се, че напоследък внучката на Тато се произнася някак си пренебрежително за Бойко Борисов. Но какво може да се е случило между тях?

Но „се ла ви” - това е животът, казват французите. Твърдят, че понякога, макар и рядко, колкото и парадоксално да е, той се повтаря!

Утехата?

В облеклото Цветелина Бориславова предпочита спортно-елегантния стил, но работата я задължава винаги да бъде с костюм. Носи предимно модели на „Макс Мара” и на Жени Живкова. Почти не ползва козметика. Харесва бижутата на „Картие” и парфюмите на „Исей Мияки”. По правило дрехите й са уникати - дизайнерска изработка, а чантите - предимно „Луис Вюитон”. Обувките й са италиански - обикновено модели на „Серджо Роси” или „Чезаре Пачоти”.

Уикендът е свещен за финансистката. В събота и неделя тя захвърля всякаква делова работа. Често може да бъде видяна на вилата на родителите й в Бистрица боса, с работен панталон и запретнати крачоли, и с мотика в ръка.

Цветята са нейна голяма слабост. Копае в двора, сади и разсажда цветя, подстригва плетове, станала е маниак, но това я разтоварва. „В моментите, в които ми е било най-трудно, съм отивала сред природата, за да получа от нея сили.” - често споделя тя. - Цветята пощуряват при мен. Те усещат любовта, живи същества са и ми я връщат обратно.”.

„ЧОВЕК ОТ НАРОДА"

Какво друго освен далечното родство чрез Славков-Войнов свърза двамата - охраняемият Живков и охранителят Бойко? Коя е поредната парола - онази след „Войн", след авиокатастрофата над с. Кривина, след кадесарското ВИПОНД, след кагебисткото „Инко", „Нева", „Монблан", ПР 797?

Какво ги направи толкова близки един на друг, та сякаш първият се „откопира" във втория?

Настина ли сам-самичък, само с две голи ръце премиерът превзе престола на властта? За Генсека Тодор Живков се знае: могъщата ръка на Сталин е протежирала кариерата му. (виж приложенията - б.а.), а ръката на наследника му в Москва - Хрушчов, я парафира за върха на България.

Тодор Живков беше значима част от един грандиозен Проект, стартирал още по време на българското Възраждане с прокарването на руското влияние у нас. Освобождението ни беше неговия първи апотеоз. Друга негова конкретна реализация започна през 30-те години на миналия век - с преврата на 19 май 1934 г. от политическия кръг „Звено", подготвил едноличния режим на цар Борис. Тя завърши с комунистическия преврат на Девети септември 1994 г., направен от същите хора и същия кръг.

Парадокс ли е - не! Това е една от големите тайни на Проекта, до която дори историците не са се докосвали. Възможно е да им забраняват, възможно е и самите те да не смеят!

Живков се превърна в негов носител на Априлския пленум през 1956 г., когато отстрани бившия му изпълнител - Вълко Червенков. Подмяната на тази страница с нова от Проекта и нови негови герои се извърши на 10 ноември 1989 г. Сега изглежда предстои поредното разгръщане на кориците на секретната папка. Възможно е обаче новите й глави да сочат към други посоки - вместо на изток, много по на запад от нас!

- Качествата на хората често зависят от тяхното минало! Президентът Георги Първанов е израснал като мен - просто, на улицата. Докато министър-председателят Станишев е ходил на училище с мерцедес без регистрационни номера...

Мерцедесът наистина е бил без регистрационни номера - това беше сред привилегиите на червената, най-висша номенклатура. За по-обикновените от тях ключът към кариерата - и при социализма, и при демокрацията пък беше точно в регистрационен номер - от картотеките на ДС. Защото например резюмето на успеха на президента с псевдоним Гоце наистина започва с дървения клозет на двора в родната му къща, но продължава, както се разбра, с опеката на грижовни и опитни, макар и не особено чисти ръце...

Резюмето на Генерала започва от охлузените, криви керемиди върху покрива на родната му къща в Банкя (до нея е по-новата - 414 кв. метра и на два етажа). Но то продължава като опис на властник, представящ се за човек от народа. Това е неговия отличителен PR знак, неговия образ, рекламната опаковка, поднесена на избирателите, може би и неговата истинска същност. Но българската история познава още един „човек от народа" - бившия диктатор Тодор Живков.

„Едно е да искаш, второ - да можеш, а трето и четвърто - да го направиш!” - написа навремето в разказа си „Мъжки времена” писателят Николай Хайтов.

Тази триада-квартет - „искаш, можеш, направиш”, съдържа в себе си още един елемент, пропуснат от разказвача: пето е да ти помогнат! Особено в политиката!

Дали на този фундамент не се крепеше здравата дружба между охранителя Борисов и охранявания Живков? Бившият генерален секретар беше ненадминат образец на съвременен двулик Янус - хем тоталитарен лидер, рекордьор по оцеляването си във властта, хем представящ се за човек от народа, понякога дори прекалено простоват. Днешният ни премиер е лика-прилика с него. Какво ли са си споделяли в дългите нощи и дни полуарестантът от висините на соцлагера и младежът от Банкя?

- По времето, когато станах бодигард на Тодор Живков, той вече беше напуснал длъжностите си и излизаше от затвора, вече беше никой.... Аз упражнявах работата си, предложих услугите си - казва Каратиста.

Не е първият. Още в началото на процеса срещу бившия държавен глава, при ареста му, Федерацията по таекуондо оферира безвъзмездно помощта си за охрана. Но семейния съвет на фамилията я отказва.

Шефът на „Ипон” греши - услугите си на фирмаджия не е предложил. Не е упражнявал дейността си като собственик и управител на дружеството. Факт е, че каратистът лично охраняваше бившия Генсек - не го повери на момчетата си. Още по-многозначително е обстоятелството, че го правеше без абсолютно никакво заплащане - нито за себе си, нито за дружеството. Наивно е това да се обяснява с гола симпатия, изпаднала сякаш от небето.

Все пак именно Тодор Живков е бил началник на столичната милиция в онези смутни дни след Девети септември. Тогава изчезва прадядото на премиера, кълне родата, за да го върнат белязан от смъртта. Под живковата диригентска палка се е раздавало правосъдието - не, не това на Народния съд, а на обикновената, но повече от жестока човешка мъст. Избитите в онези дни са достатъчно много, за да се стресне дори коравото тогава Политбюро. Може би затова по политическа целесъобразност бъдещият Генсек е сменен и изпратен като обикновен партиен работник в Ботевградската околия.

Възможно е Бойко Борисов да не познава историята, да не се интересува от нея. Иначе звучи необяснимо. Странно е внукът на жертвата, на убития от комунистите прадядо, както ни се представя, да се грижи за повелителя на палачите. Странна, но здрава дружба ги споява помежду им.

Да не забравяме: все пак животът е пълен с изненади, умее да поднася неочаквани обрати на съдбата. Ала в този случай всъщност не е - зад избликналата гравитация на привличането между връх и низини, между опитен политик и почти момчурляк, между изживяващ времето си човек и такъв, започващ тепърва пътя си през годините прозира нещо друго.

Навремето, когато „Ипон” пое охраната на бившия партиен и държавен ръководител, връзката между двамата е била установена чрез Евгения Живкова. Тя и бъдещият генерал са контактували от самото начало на прехода, а според някои - и от по-рано. Не толкова познанството между двата рода - иначе достатъчно далечни един от друг, не толкова епизодичния контакт между обикновения пожарникар и червената аристокрация, а дългогодишното им

приятелство със сина на човека на Първия в Правец - Валентин Златев, май е спомогнало за това. Казват, че тогава, в онези времена бъдещият Генерал присядал повече от смутено до масичката на властта. Но пък при демокрацията се случи обратното.

- През 1992 г., когато всички обърнаха гръб на Живков, когато стана не само непрестижно, но и опасно да имаш нещо общо с него, аз отидох при него и останах, докато го погребаха. - споделя Генерала пред „Ройтерс”. Според него мъжът, който е управлявал България с желязна ръка в продължение на 35 години, станал „далеч по-обикновен човек” след падането си от власт.

В онези времена по презумпция и подмазвачество Генералният секретар на ЦК на БКП си беше „необикновена личност” - дори и за близкото му обкръжение. Но съпоставката „далеч по-обикновен” с акцент на „далеч по-” означава, че Бойко Борисов може би е познавал не отдалеч, а съвсем отблизо Тодор Живков. Познавал го е в друга светлина - още преди падането му от власт. Ясно е, че не можеш да сравняваш „сега” и „преди”, „по-далеч” и „отблизо” - освен ако не си видял и двете. Както казват хората - език мой, враг мой! Явно кариерата на бъдещия политик Борисов още в соцвремената е достигала завидни висоти, щом е имал такова височайше познанство.

- До края на живота си Тодор Живков гледаше на мен като на член на семейството му. - спомня си той пред агенцията. - С Тодор Живков като сме си говорили после, той викаше: „Ех, Бойко, Бойко, защо не съм те познавал тогава?! Жалко, че не съм те познавал по-рано… - твърди бившият преподавател в школата на ДС, завеждащият катедра там, човекът, сроден чрез фамилията „Войн-Войнов” с живковския зет Иван Славков.

Някой лъже. Или паметта на Генсека му е изневерила на преклонна възраст, или пък Генерала премълчава битието си. Той не обича, ама никак не обича да разказва как и защо фамилията на бившия държавен глава го е поканила като охрана. Първият и най-сериозен аргумент за наемането на гардовете е доверието в тях, твърдят специалистите. То е по-съществено от професионализма и заплащането, то е преди всички останали съображения.

Съществува интересно косвено потвърждение за подобна сензационна догадка около доверието. Знае се, че Живков искрено се е притеснявал да не бъде убит.

- Абе, какви са тези хора, бе?! Аз бях държавен глава, един стражар ми плащаха и него махнаха! Луканов ще дойде да ме убие! Вие знаете ли какъв бандит е тоя, бе?!- Онемях! - разказва Петър Бояджиев, бивш беглец от комунизма във Франция, обявяван ту за ченге, ту за агент на Париж и Вашингтон, ту за дявол знае какво. Казах му:

- Ама нали вие ме помолихте?! Аз ходих при Татарчев...

- Ти не си ме разбрал! Тия ще ме убият! Тоя Татарчев наистина е братовчед на Луканов и затова махна охраната - за да ме убият! - завършва Бояджиев разказа за срещата си с Живков.

Веднага след тази сгледа, веднага след експлозията от невъздържан страх се намесва „Ипон”. Само на близка, нещо като роднинска, нещо като кръвна връзка може да се повери защитата на живота - особено в онези преломни години. Фирмата и лично собственикът ѝ поемат охраната на бившия партиен и държавен ръководител.

И ако братовчедът на Луканов - Иван Татарчев, засъжда и заплашва врага - Живков, то далечният братовчед на Иван Славков - Бойко Борисов, пази и защищава тъста му. Неведоми са пътищата не само на съдбата, но и на нейния сарказъм!

За истинската тъкан на тези отношения сведенията са противоречиви.

Например Тодор Славков твърди следното:

- Първо, Бойко Борисов никога не е бил бодигард на дядо ми, както го изкарват. Когато предстоеше по-специално излизане на дядо ми, Бойко идваше лично, за да няма проблеми. Помня, че веднъж ходиха и до Правец. Когато дядо ми дойде да ме види в затвора, също беше с него. Не знам как щеше да реагира дядо ми, че Борисов е премиер, макар че много пъти съм виждал двамата как си говорят.

Един автентичен разказ в родните медии обаче свидетелства за близко приятелство:

- Неговите контакти тогава с моя дядо се свеждаха предимно до охранителните му функции, които той тогава извършваше и неговите колеги от охранителната фирма. Знам добре, че по време на тези срещи те са имали и възможности дълго да разговарят - така превърта лентата на случките Евгения Живкова. - Спомням си оттогава, че дядо ми се държеше добре с всички хора, които в онзи период бяха около него по един или друг повод. Знам добре, че са имали и възможности да седнат и на чаша кафе, и да разговарят и това ме кара да мисля, че вероятно настоящият премиер Бойко Борисов е имал възможността да научи силното желание на дядо ми да работи преди всичко за държавата, както и за неговите управленски умения. Какво точно е научил българския премиер - може да каже самият Борисов. Той е човекът, който би могъл най-точно да сподели възприятието си от тези срещи.

- Останал ли е у вас някакъв светъл, добър спомен за настоящия премиер за онзи период? Бойко Борисов винаги е казвал, че се е учил в политиката от двама души - от Живков и от царя. На какво го е учил дядо ви? - продължава интервюто.

- Дядо ми е разказвал на Бойко, както и на повечето хора, с които се е срещал, за идеите си, които е имал, за изграждането на тази държава; за вкарването на технологиите в интерес на бъдещето на страната. Мисля, че Бойко е наблюдавал много реакции на дядо, изучавал е неговите действия още преди да се запознаят и е имал добра представа за качествата му като държавник. Вероятно затова си е направил извода защо Тодор Живков е успял да се задържи на власт толкова дълго.

Евгения Живкова опровергава, че нейната фирма ще е консултантът по стил и облекло за правителството. Твърди, че никога не е имала покана да се присъедини към ГЕРБ. Нищо не споменава за симпатии към новия премиер. Цени дядо си въпреки спорната оценка за него. Роднина й е, не можем да й се сърдим.

А какво казва самият Бойко?

- Изкарал съм два университета - един със Живков и един с царя. Години наред, в неформална атмосфера, съм слушал и наблюдавал тези двама велики мъже в историята на съвременна България. Всеки от тях обичаше държавата и народа по свой начин - и двамата бяха изключителни личности. Наистина е много интересно да чуваш събитията от първа ръка. Мисля, че Тодор Живков беше едно кокалче, което България трябваше да преглътне. Да оценят доброто и лошото, което е

направил и да го оставят на спокойствие в историята. А от Царя имах възможност да науча много неща, особено от поведението и отношението му към хората.

„Велики мъже” - повече от трудно е да се чуе за други такава оценка от един настоящ велик Мъж - на Годината в конкурс на сп. „Клуб М”, на борбата срещу мафията, на промяната в София, на генералната, европейска линия в държавата ни, както се афишира самият той.

Но техниката за манипулация на хората си остана същата. Бившият държавен глава, макар и диктатор, умишлено налагаше сред народа фамилиарното „бай” за себе си. Сегашният премиер като демократ въведе още по-непринуденото „бате”.

Този живков университет накара Бате Бойко да отиде лично на откриването на паметника на Бай Тошо в Правец. Ученикът въздаде официално почит към учителя си.

Вярно е - времето променя всички нас. Истина е - убежденията рядко траят цял живот.

Но през 1990 г., когато органите на сигурността бяха деполитизирани и разтурени партийните организации на БКП по месторабота, Бойко Борисов осъди решението на неговата партия. Той публично отказа да захвърли членската си книжка, като напусне БКП-БСП и напусна вместо това МВР. Разграждането на системата тепърва започваше и вероятно малцина вярваха в успеха на промяната. Можеше да се заложи еднакво сполучливо, но и рисковано на всяка една от двете съперничещи си карти.

Затова не е прищявка на съдбата дружбата между Тодор Живков и офицера от школата на ДС, преквалифицирал се в охранител. Той заложи едновременно и на двата коза - както на антикомунизма, така и на копирането на най-добрия роден образец на социализма.

Нарече в свое изказване в Чикаго народа „лош човешки материал”, както Тодор Живков го нарече в реч през 1971 г.”Сега всеки ден, всеки час, навсякъде има матриал!”.

Политикът, твърдящ, че ненавижда диктатурата, възвелича смазването на протестите срещу доктрината за ограничения суверенитет на държавите от соцлагера. В 45-минутен филм на една от руските основни телевизии, посветени на Тодор Живков, той произнесе своята генерална оценка за студената война. Ни в клин, ни в ръкав след кадрите от разгонването с танкове на Пражката пролет през 1968 г., на екрана се появи тогавашният кмет на столицата. Бойко Борисов сподели:

„...аз мисля, че Живков направи максимума, за да се развива добре България и в същото време да няма такива тежки инциденти както в Чехия (окупацията й от Червената армия през 1968 г.), в Унгария (смазването на въстанието през 1956 г.), да загинат хора...”.

Няма определение за такъв своеобразен дуализъм от човека, произнесъл „мразя комунистите”. „Комунистически антикомунизъм” - такова абсурдно словосъчетание може би ще му прилепне най-добре.

Става дума за парадокс, но и той по-скоро е част от шифъра на този Проект. Тато се представяше за човек от народа - целия сплотен под знамето на червените идеи. Бате Бойко пък играе същата роля на човек от и за целия народ - макар и разединен от различни идеали.

Щастливата звезда на съдбата успя здраво да свърже двамата - и зримо, и незримо. Като охраняем и персонален охранител! Като рода, макар и далечна, защото кръвта вода не става. Като възможен учител и надарен ученик! Като бивш държавник и евентуално бъдещ!

ФАТАЛНИТЕ МЕМОАРИ

„Римляните запитаха апостол Павел: Кои са най-важните и непроменливи неща в живота? - Отговори им - Невидимите!”. Текстът е от Библията.

Най-същественото е онова, за което не се говори или при нужда се отбелязва само мимоходом - ей така, незабележимо, между другото.

В мемоарите си Тодор Живков е споменал, макар и съвсем лаконично, някои от хората, с които е работил. Говори за охраната си от УБО, за гледащата го сестра Ани Младенова, за друг обслужващ персонал.

Но на тези стотици и стотици страници за Бойко Борисов няма нито дума, нито буквичка. Случайно ли е това? Нима липсва благодарност или вещата ръка на редактор е съкратила пасажите?! И защо?

Историята със спомените на бившия партиен и държавен глава е далеч по-любопитна, отколкото изглежда на първи поглед. В един от последните си редове тя споменава скандално и неспоменатия в книгата Бойко Борисов.

Първият издател на тези мемоари за малко щеше да стане Константин Мишев. Американецът от български произход се спрягаше като агент на ЦРУ и дойде у нас като съветник на тъмносиния премиер Филип Димитров! Не само голо обещание, но и специален договор фиксираше ангажимента.

- Ами, вика, онези, бе, онези дойдоха и ме накараха да подпиша договор за мемоари с тях! - обяснявал Живков на потенциалните родни издатели.

- Кои са те?!

- Как кои - американците! Абе, този, дето сега е съветник на Филип Димитров - Константин Мишев! Ами аз не знам като съм подписал този договор, сега имам ли право да подписвам с вас? Да не наруша нещо….

Дали историята е истина? - Да! Споразумението носи подпис от издателска къща - собственост на жената, с която тогава е живеел на съпружески начала американско-българският съветник. Датирано е далеч преди идването му в България - на 12 февруари 1990 г.

Френското издателство „Плон” също се нареди сред кандидатите да издадат спомените на бившия държавник. Според спомените на посредниците парижани поискали да се развият няколко теми - за Фидел Кастро, за посещението на Тодор Живков като държавен глава през 1966 година при френския президент Дьо Гол, за унгарските събития... Дали цял списък….

Тато се зарадвал изключително много и възкликнал „О, аз много обичам Франция, да, да!” Но французите, когато видели готовите текстове, отговорили на посредника Бояджиев: „Питър, това, което Живков излага, няма да представлява интерес за френския и световния читател... Съжаляваме...”. И така - мемоарите не пробили в чужбина.

За действително случващото се тогава, за българската политика - у нас и в чужбина, в мемоарите на Живков не може да се прочете. Те са написани преди всичко като оправдателна реч - за пред себе си, за историята ли?...

Но ако е невъзможно нещо интересно да се прочете, може би е възможно някога да го чуем.

Защото спомените са подготвяни върху основата на живи беседи, записвани на

касетофон. В тях човек, без да иска, може да се изпусне за всичко - и за тайните, от които е заченал прехода, и за клановете в БСП, и за задигнатите милиарди, и за бодигарда от „Ипон”, и за какво ли не. Такива магнетофонни касетки са оръжие - могат да срутят едни кариери, да тласнат нагоре други кариери, да родят обществени скандали. Ала също така могат безотказно да убиват.

„Кажеш ли истината, рано или късно ще сбъркаш!” - гласи афоризъм на известния английски драматург-класик Оскар Уайлд. Но в българската действителност дори докосването до големите, укритите истини, рано или късно, донася смърт.

Тази смърт експлодира със страшна сила на 3 юни 2000 г., макар че този гръм остана недочут от обществото. На тази дата в столичния хотел „Хемус”, във ваната на апартамент 21а - фирмен офис, е открит труп на мъж. Служител, идващ на работа, намира тялото безжизнено, окървавено и обезобразено до неузнаваемост. И то, и главата са размазани от ударите.

Убитият е Иво Пашалийски. Той е бивш преподавател по история от Великотърновския университет и президент на книгоиздателската къща „Артик 5”. Пашалийски е известен като човека, рискувал да пусне на пазара знаменитата трилогия „Нерон Вълка” на Христо Калчев. Тези, които са я чели, знаят, че в нея основен герой - баща, бос и всичко останало на мафията е „Пентхауз” - застреляният премиер Андрей Луканов.

Апартаментът, в който е намерен трупа, е офис на фирмата „СВ стайл” - собственост на Свилен Вълчев. Бизнесменът е официалният издател на мемоарите на Тодор Живков. От студентските си години е приятел с Иво Пашалийски, а в книжното дело са партньори в съдружие.

Известно е, че Свилен е доставял хартията, а Пашалийски е намирал и подготвял творбите. По принцип бизнесделата са поверителни - нямат публичност. Затова може само да се предполага, че мъртвият е бил нещо като консултант при издаването на мемоарите на бившия ръководител на страната. Всъщност най-вероятно той ги е подготвил за печат. Все пак Пашалийски е бил професионалистът в тази област и майстора на ударите на книжния пазар. Но за издател се води приятелят му - търговец на скрап и метал!

Причините

Вероятно са натежали купища мотиви.

Навремето Свилен Вълчев обясни интереса си с многобройните си лични контакти с Тодор Живков и с влечението си към историята. Той и баща му са били в персоналната охрана на Генералния секретар на ЦК на БКП. Затова се и бил захванал с книгата му. Повече от логично е доверен човек да осигури издаването ѝ. Логично е на доверен човек да се поръча - да не стане някой гаф, да я има необходимата коректност.

Има и друг мотив - някак си не върви името на Тодор Живков да стои в редичката на издателство, прочуло се с „вулгарни романи”. Така нарече трилогията си самият ѝ автор Христо Калчев.

Съществува и още едно, много особено съображение. Поръчката, ако е имало такава, за четивото срещу живковия враг - Андрей Карлович, би осветила като

с прожектор задалия я. Трилогията за „Пентхауз” и мемоарите на бившия държавен глава, издадени от един и същи човек - Пашалийски, щяха да са безспорно доказателство. Затова Свилен Вълчев чрез фирмата си „СиВ” ООД (впоследствие АД) поема тази тежка, но престижна топка...

И изведнъж - убийство! В началото разпитите на персонала на хотела не довеждат почти до нищо - устата им са затворени по-здраво и от швейцарски сейф. Но накрая камериерки споделят, че са чули крясъци и викове от стаята. Някои гости също проговарят - в деня на убийството са видели едър мъж, измацан с кръв, който поискал от рецепцията пеляща прахосмукачка. Предложили му помощ, но той категорично я отказал.

В крайна сметка Свилен Вълчев е обвинен за смъртта на партньора си по бизнес.

На разпита двамата му бодигардове дават показания за жестока свада между издателите. Тя прераснала в побой. Всъщност юмручна разправа е нямало - убитият системно е пребит, дупчен е многократно с нож. Аутопсията показва смазани вътрешни органи. Бил е така раздробен, че дори претръпнали към подобни гледки специалисти са отбелязали: такова нещо не сме виждали!

Експертизата открива парченца кожа от Вълчев под ноктите на убития.

Официалната версия гласи, че двамата са се скарали, понеже мъртвият си поискал дела от обща сделка за внос на 300 тона стара хартия. Според друга, пак официална версия, ставало дума за дълг от 16 000 лева. С тези пари Пашалийски се е надявал да закрепи печатницата си и да плати обучението на сина си.

„Беше ужасно притеснен, но не желаеше да сподели нищо повече”, спомня си майката Рия Михова. „Никой не убива длъжника си”, коментира тя версията за някакъв борч.

- Ако Иво беше свързан с някакви сенчести групировки, смъртта му щеше да е очаквана! - недоумява сестрата на убития Румяна. - Той никога не се е занимавал с някакъв нелегален бизнес.

Срещу Свилен Вълчев е повдигнато обвинение по чл. 116 от НК за умишлено убийство. Но той не преседява и ден в затвора. Разминава се с няколко дни арест, след което е пуснат под гаранция от 5 хил. лева. Наказанието, предвидено от закона, е от 15 до 20 години. Първото заседание по делото е през 2004 г. Софийският градски съд го призна за виновен и го осъди на 15 години затвор при първоначален строг режим, както и да заплати на роднините 160 хил. лева и 10 хил. за разходите по делото. После присъдата беше обжалвана от подсъдимия и прокуратурата и се върна отново за повторно разглеждане...

Чак на седмата година от убийството стана готова и съответно магистратите приеха съдебно-медицинската експертиза от аутопсията на Пашалийски! Според нея смъртта е настъпила вследствие на множество удари с тъп предмет по цялото му тяло, нанасяни в продължение на часове. Поради това точен час на гибелта не е установен, а е посочено, че вероятно е този на последния удар.

Девет години след престъплението подсъдимият издател на живковите спомени Свилен Вълков си остава на свобода. През това време част от свидетелите се стопиха някъде в неизвестността, а други видимо започнаха да се страхуват - правят и невъзможното, за да не се явят на съдебните заседания. Девет години делото за убийството, извършено от него, не приключва.

Изглежда страниците на това дело парят повече и от пръски разтопена лава,

щом се влачи като костенурка през времето.

Странно, но е факт! В съдебната зала не е разглеждана и проучвана версията за конфликт около съдържанието на мемоарите на Тодор Живков. Не са търсени записките, правени като подготовка за тях. Не е обсъждана хипотезата за евентуален шантаж, изчезване или продажба на магнетофонните касетки. Тази близка до ума хипотеза не е ровичкана от полицията, не е проверявана от следствието, не е разследвана от прокуратурата.

През тези девет години приключи и животът на тази история - поне в публичните ѝ измерения. Нова телевизия започна, но внезапно се отказа да филмира прочутата сага на писателя Христо Калчев. Договорът беше подписан - съсценарист на писателя беше живият все още Иво Пашалийски. Първите шест части от 15-серийния филм се внесоха в Програмния съвет за одобрение. Останалите също бяха готови.

Но дойде смъртта, процесът, а с него и светкавичното погребение на филмовия проект.

Но какво свърза тази история от ъндърграунда на страната с живота и делата на Бойко Борисов?

МАТРИЦАТА

Глас зад кадър:

Койчо Белчев - фабрикант при капитализма, емигрант при социализма е неординарна, интересна личност. Беше на 86 години, когато аз и жена ми за пореден път вечеряхме с него (2008 г.). Възрастта му не личеше - не беше засегнала на йота нито интелектът му, нито кондицията му.

Човекът, прототип на Димитър Димов в романа му „Тютюн", се оказа интересен събеседник. Завършил е психология при световноизвестния проф. Карл Юнг - един от бащите на тази наука, бил е съсобственик на една от най-големите в САЩ финансово-брокерски компании - „Хейдън Стоуж". Сега е инвестиционен консултант в Швейцария и съветник на няколко банки.

Оказа се, че Койчо Белчев познава Свилен Вълчев. Бившата банка на убития Емил Кюлев - „Туристспортбанк", насочила негови пари - 500 000 долара към червения партиец.

- Открадна ги! - категоричен е фабрикантът. - 12 години се съдихме - без резултат! Загубих и на първа, и на втора инстанция. Случва се на всекиго, но загубих вместо от съда - от някакъв анонимен глас! На последното заседание, таман прокурорът се надигна да каже обвинението, и вратата се отвори. „Да излезе!" - чу се глас. След десет минути магистратът се върна. И ни в клин, ни в ръкав обвинителят (!) заяви, че Свилен Вълчев е невинен. Съдията отвори уста да протестира. Но вратата пак се открехна и същият глас разпореди „Да излезе председателят на състава!". След малко и той се върна - от притеснен по-притеснен. И каза същото „Свилен Вълчев е невинен!"...

Според Койчо Белчев опонентът му е бил страшен човек.

- Веднъж ме сряза: а стига си се напъвал за тези пари! Голяма работа - били твои. Последен си на опашката - никой не си! Преди теб са Маджо и другите - да знаеш, че ще ги чакаш!

Дори култовата филмова сага „Матрицата" не може да се сравни с родната действителност.

Нейният герой мистър Смит е всемогъщ - създател е на всички лоши персонажи, умело се превъплъщава в тях. Но филмът си е чиста фантастика, докато у нас вездесъщият автор на Проекта подръпва в живата реалност всички конци, на всичките си кукли, във всичките им обстоятелства.

Свилен Вълчев е поредната култова, зловеща личност, произведена от родната матрица. Той - издателят на бай Тошо е бивш офицер от ДС, сочен е като далавераджия в аферата „Акрам", едър бизнесмен е... Могъщ политик е, макар и подсъдим за умишлено убийство!

Ясно е, че спомените на Тодор Живков са грижливо редактирани.

Не е странно, че имат две издания въпреки неголямото търсене.

За първото вече стана дума. Заради тази скандална причина с убийството дебелият том е напечатан отново - задължително от друго издателство. То е къщата „Труд и право". Дори в „Google" и „Интернет" трудно, почти невъзможно е да се открие информацията за първия издател.

Спомените на Тато не визират по никакъв начин сегашния ни министър-председател. Но най-близкия човек до него се оказва косвено свързан с тях чрез обстоятелства - повече от скандални. Може би затова името на премиера ни отсъства така натрапчиво.

Затова стартът на тази история - убийството на Иво Пашалийски, поразително заприлича на онзи финал с авиокатастрофата над с. Кривина. Развръзката на историята с намерения труп в хотелския апартамент опря до най-високите политически и бизнес висоти.

Жената в сърцето на Бойко - финансистката Цветелина Бориславова, и Свилен Вълчев - подсъдим за убийството, са съдружници! Заради това партньорство подозират спътницата в живота на Генерала, че те двамата с Бойко също имат пръст в живковите мемоари.

Тя, клиентът на Темида и сикаджията Румен Николов-Пашата (чрез фирмата си „Арена 95") са партньори в „Интерпрайм тобако". До 1988 г. управител е банкерката. Според „Дакси" до 2008 г. тримата са били заедно. Бизнессътрудничеството е обвито в непрогледна мъгла. Какво се крие зад кулисите му, е неизвестно!

Самият Вълчев е непопулярна фигура в обществото. Ала в определени властови среди се ползва с повече от завиден престиж.

Бившият асистент по история във Великотърновския университет е бил член на Висшия партиен съвет на БСП. Котира се много високо - името му е обсъждано наред с това на експрремиера Жан Виденов за поста на министър-председател на България! Свилен Вълчев е служителят, който евакуира „Позитано", когато започнаха януарските протести от 1997 г. заради катастрофалното управление на червеното правителство…

Познават го и като най-младия подполковник от Четвърто управление на ДС - Управлението за безопасност и охрана. Спрягат го и като човек, активно участвал в банковата афера „Акрам" в началото на прехода. Тогава от трезорите бяха изтеглени над 200 млн. лева, които се преляха в касите на БСП.

Вълчев е сред едрите бизнесмени у нас. Притежава 8 фирми и участва в десетки други.

Сред съдружниците му освен банкерката Цветелина се забелязваше Димитър Хаджиниколов - заместник-икономически министър в кабинета на царя. Забелязваха се и редица от „героите" на СИК.

Но далеч по-интересни са останалите му делови връзки.

Предприемачът държи мажоритарния пакет (81%) във великотърновското „3С-В" ООД (търговия на едро със скрап). То пък от своя страна има 49% в хартиената фабрика „Екотаб" АД - с. Бараново. В нейния директорски борд се открива участие на видната учителска синдикалистка Янка Такева. Шефката на синдиката към КНСБ бе онази, която организира стачката през 2007 г. срещу правителството на Сергей Станишев и така подкрепи заявените амбиции на Бойко Борисов за предсрочна оставка на кабинета.

Свързани лица със Свилен Вълчев са сред собствениците на една от основните офшорки, източвали „Кремиковци" - „Булстийл". Бившият купувач на комбината, шеф и после продавач Валентин Захариев е бил изпълнителен директор на едно от дружествата на царския човек - олигарха Атанас Тилев. Предприемачът е бивш

личен и доверен преводач на Тодор Живков.

Между впрочем, фирмата на Захариев „Дару металс” се рои от неговата и се отличава по едното „с” от едноименната фирма на големия бизнесмен. Навремето кремиковският бизнесмен беше провъзгласен за най-големия данъкоплатец в страната. Направи го скандалната Мария Мургина - бившата шефка на данъчната агенция. Накрая тази държавна реклама завоня - оказа се, че Захариев е най-големия длъжник в България.

Разровят ли се бизнесисториите на „Кремиковци”, фирмите, лицата в тях, самия Захариев, ще се стигне до афериста Мирчо Петков - Мирчо Циганина. Циганина е прякор, иначе човекът си е българин.

Той е търговец на метали и скрап, източвал е ДДС, ограбил е зърно и горива от държавния резерв. Само последната афера е за 200 млн. лева. Една от намазалите най-много фирми в тази афера е „БГ Снакс” ООД. Нейни собственици са тогавашната секретарка на ДПС сдружението на общините Кирилка Ангелова и още по-близката до Ахмед Доган - Алина Диева! Аферата започна да се разплита през 2003 г., но кулминацията в разкритията дойде през 2005 г. През 2007 г. се пръкна компромат, според който Циганина платил милиони - на министри, политици, на самия Доган за сарая му в Бояна.

Чрез друго свое дружество „Езтур” Мирчо Циганина овладя резиденцията на Тодор Живков в Правец - родния му град. Тя е любимата къща на семейство Живкови. После Циганина я продаде на друг купувач. Познайте кой е? - Правилно, „Финметалс” на кремиковския бос Валентин Захариев, свързан с живковския преводач Атанас Тилев. За финал и Захариев се „отърва” от нея. Последните собственици са приятелите на премиера - петролният олигарх Валентин Златев и баща му. Таткото Васил е бившият, несменяем кмет на Правец по времето на Генсека и фамилията винаги е била много приближена до тази на бившия държавен глава.

В цялата галерия от свързани по един или друг начин лица - от подсъдимия за убийство Свилен Вълчев, покрай афериста Мирчо Петков - Мирчо Циганина, през политика Ахмед Доган до петролния олигарх Валентин Златев, на тъмно се е скрило едно име. След изборите то изгря на политическия небосклон като ярка, пътеводна, символна звезда за ГЕРБ.

Изпълнителен директор на фирма „Езтур”, прибрала под крилото си заветната живкова обител, изпълнителен директор на афериста с ДДС и държавния резерв, на добрия приятел на Ахмед Доган е била външната ни министърка Румяна Желева. Може само да се предполага, че в онези години Циганина е бил честен бизнесмен.

Мрежата от познанства, от сделки, от бизнеспартньорства, от политически протекции се разпростря нашироко - от бойковата жена Цветелина и съдружника й - убиец, до аферисти-приятели на ДПС, щерки на копоите на Тодор Живков, негови доверени люде-олигарси и политици от ГЕРБ. Тази мрежа се оказва всесилна.

Не, не е за учудване, че на 1 юли 2009 г. делото срещу Мирчо Петков - Мирчо Циганина и неговите авери за пореден път беше отложено. Не може да е изненада, че Свилен Вълчев девет години не влиза в затвора, че Мария Мургина не я съдят, че Ирена Кръстева не я проверяват за произход на парите, че Ахмед Доган не се чувства притеснен, че Румяна Желева я пласираха за еврокомисар в Брюксел...

Това е Проектът - Матрица!

Той реди богатство за едни и бедност за милиони. Той подменя Темида. Той въздава, ако прецени, дори смъртта. Той обръща обикновените селски момчета в бизнесмени. Той създава от посредствени люде - политици. Той произвежда генерали, а защо не и Премиер!

В реалността на матрицата всичко е възможно, позволени са всякакви трансформации. Или както пише драматургът Оскар Уайлд: „Извинете, че не ви познах, но толкова съм се променил”.

Тази промяна се случи и на Бойко Борисов - от приятел и охрана на първия по ранг комунист у нас той се превърна в охрана и приятел на първия по корона монархист.

Паяжината

Бившата шефка на данъчните Мария Мургина е снаха на полковник Мургин - бивш зам.-началник на Врачанското отделение на ДС. Офицерът беше изпратен там веднага след опита за преврат - през 1964 г. на ген. Горуня срещу Тодор Живков. Враца беше център на комплота и това говори за много високо доверие от страна на тогавашния ръководител на държавата. Заради него градът е определен за регионален център и командва ДС делата във Видинско, Плевенско, Михайловградско. Друг подобен случай в историята на МВР няма.

До полк. Мургин като негов шеф беше назначен полк. Иван Кръстев. Той пък е бащата на скандалната Ирена Кръстева - бившата шефка на тотализатора. Сега тя е най-големия медиен магнат в страната. Десетки са изданията й - от в. „Телеграф” до прясно придобития в. „Уикенд”.

И Мургин, и Кръстев бяха от верни по-верни копои на Тодор Живков. Дъщерите им също ги спрягат като копои - на Ахмед Доган. А може би е обратното - той е техен копой. Първата, Мургина, въобще не я засъдиха - нито при Сергей Станишев, нито при Бойко Борисов. Втората - Кръстева, светкавично „залюби” с изданията си ГЕРБ. По всичко изглежда, че обичта е споделена и взаимна.

Неин син е Дилян Пеевски - лидер на младежкото НДСВ. Той беше парламентарен секретар на царската партия без завършено висше образование и шеф във военновременния резерв по времето на тройната коалиция начело с БСП. Сега е депутат от ДПС - върна се там, откъдето стартира кариерата му. Преди да стане монархист, Дилян Пеевски се упражняваше като заместник-председател на догановата „Либерална асамблея”.

Като неин ръководител и негов бос се подвизаваше Светослав Спасов. „Познавам Доган от 1995 г., той е далновиден човек, който вярва в младите хора. В неговата група има много млади, завършили образование в Европа. Видял е в Пеевски потенциал, който ще се развива” - твърдеше навремето той.

Този доганов човек - Светослав Спасов, е съветник на премиера Бойко

Борисов. Като гуру по администрацията той ще участва в реденето на кадрите ѝ. Депутатът е известен с поливалетните си политически убеждения.

Той първо беше червен комсомолец, после човек на Доган, след това на Доган-Симеон, впоследствие - депутат на царя, след него - на БНД на Николай Свинаров и Лидия Шулева, после създател на ДОБРО - нещо като партия на българските региони, доскоро - независим народен представител, а отскоро - високопоставен правителствен „гербер". Ясно е кой го е подбутвал като свое лоби през цялото време. Спасов е една от топлите връзки между ГЕРБ и ДПС, между Бойко Борисов и Ахмед Доган, между тях и БСП.

„НАЦИОНАЛНИЯТ КАПИТАЛ”

- По време на тези ваши срещи вие едва ли не сте си станали близки...

- Не, не може да става дума за такова нещо... То ние се смеехме и защото по време на разговорите всеки път изпивахме има няма по една бутилка уиски... Но и той държеше... Аз все гледах да разсипя уиски на килима... Гледах той да пие повече, а аз - по-малко... За да бъда аз по-трезвен от него и да изкопча повече информация...

- Е, как, той не забелязваше ли този номер?

- Ами и той го правеше... Всеки се преструваше, че уж е бутнал чашата, без да иска...

- Значи Живков доста държеше на пиене?

- Ами, държеше, да... Е, ние, изпивахме примерно 750 грама, но като стоим поне три часа... И половината като го излеем долу...

Но пиян или не, в настроение или без, бившият държавен глава така и не е обелил дума за онова, което интересувало госта. Само веднъж неволно се е изпуснал пред него „Ние имаме, казва, и друг национален резерв (освен валутния - б.а.), който аз винаги старателно съм пазил, но Луканов е на път и него да пропилее безотговорно!” Заинтригувах се: „Кой е този национален резерв?” Той се учуди възмутено: „Как кой? Симеон, от Мадрид! Аз съм човекът, който толкова години, въпреки сложната ситуация, не даде косъм да падне от главата му...”

- И тук аз направих голяма грешка - разказва Бояджиев. - Проявих много жив интерес и започнах да го обсипвам с въпроси... И той спря да говори...

„И той спря да говори...”. За тези неща в мемоарите няма нито ред.

Но ако спомените могат да мълчат, архивите рано или късно проговарят.

Според тях неколкократно в годините на социализма е била опипвана почвата за идването на цар Симеон в България. Проигравали са се редица варианти - освен с него, и със синовете му, със смяна на самоличностите, с дипломатически паспорти. Според достоверни, ала непотвърдени данни Кобурготът е гостувал по повод Световното ловно изложение в Пловдив през 1981 г. Със сигурност се знае, че е посещавал Москва и затова особени пречки за идването му в България не би трябвало да има. (за всичко това виж приложението - бел.ред.).

През 1989 г. Симеон тайно се е срещнал с Димитър Иванов - началник на Шести отдел на Шесто управление на Държавна сигурност. Отделът е особено интересен - той е единственото звено, което формално е в системата на министерството, но на практика е подчинен изцяло и само на ЦК и кабинета на Генсека.

По линия на МВР за него е отговарял сивия кардинал на Тодор Живков - онзи Григор Шопов, разследвал навремето далаверите на Ангел Вутев и сие, завършили с авиокатастрофата над с. Кривина. Десетилетия наред той беше несменяем първи зам.-министър, независимо кой от Политбюро заставаше начело на силовото ведомство. Десетилетия наред фактически управляваше Държавна сигурност.

Такава операция може да се ръководи само от най-доверения човек. Според изявленията на Димитър Иванов докладът за рандевуто е писан в 1 екземпляр (за Григор Шопов и респективно Тодор Живков - б.а.) и веднага след прочитането е бил унищожен. Бившият високопоставен служител на ДС твърди, че задачата му е

била да обсъди евентуалното включване на царя в политическия живот у нас след идването на демокрацията.

Факт е, че още от началото на 70-те години Тодор Живков често е изпращал армагани на Симеон в Мадрид по наши спортисти, които са ходили там - примерно, бутилка вино или нещо подобно... Тодор Тонев е един от спортните деятели, натоварен с тази деликатна мисия. Цяла петилетка преди да рухне стената между Изтока и Запада, с царя почти открито се срещат офицери от ДС. Един от тях е полк. Румен Момчев от Първо главно управление - разведката. Той сега се подвизава като бизнесмен и шеф-диригент на някакво движение у нас - Български болярски съвет. Снимките, запечатали дискретните рандевута, са запазени като скъп спомен.

Друг парламентьор-посредник е ген. Любен Гоцев - доайенът на кръга „Монтерей".

Но Живков е имал и пряка, много дискретна и сигурна връзка с царя - чрез личния си преводач Атанас Тилев. Синът на бившия областен прокурор и шеф на БЗНС в Стара Загора е завършил Ловешката езикова гимназия - най-елитарната по онова време. След като станал висшист, чрез връзките си е започнал работа при Генсека. Но по-късно извадил далеч по-голям късмет. На нашето Черноморие се е запознал с някаква финландка, двамата взели, че се се харесали и се бракосъчетали. Таткото на Кукка Мария, д-р Кариялайнен, се оказал външен министър на Финландия.

Естествено, Атанас Тилев е емигрирал от България. Там, на Запад поканил Симеон в една от неговите фирми, които междувременно си създал. Така контактът между Генсека и Короната е бил установен - чрез личния преводач на единия и приятеля-работодател на другия. За това колко надеждна е била тази връзка, говори настоящето. След 10 ноември 1989 г. Атанас Тилев се завърна у нас, превръщайки се в едър олигарх, а Величеството влезе като съдружник в неговото застрахователно дружество „Витоша".

Биографията на царя е белязана почти цялата от такива знаменателни събития. Разсекретените документи за тях са прецизно подбрани и внимателно редактирани. Дори публичността им е грижливо режисирана. Защото Симеон е бил капитал, но скрит - до онзи момент, „когато му дойде времето", според крилатата му фраза.

Може да се предполага дали „Ипон" щеше да поеме охраната на него и семейството му от самото начало на демократичните промени. Все пак притежателят на този „капитал" - Тодор Живков, със сигурност е искал най-доверени хора да охраняват короната. Но Бойко Борисов по онова време пазеше Генсека. Освен невъзможността да се раздвои между двамата, това обстоятелство със сигурност щеше да хвърли сянка върху полирания до блясък имидж на Кобурггота.

Дали съображенията са били такива, не знаем. Но е факт, че веднага след смъртта на Генсека царят се превърна в най-имиджовия клиент на „Ипон".

Първото посещение в България на негов роднина е през 1990 г. Тогава у нас пристигна княгиня Мария-Луиза. По електорални съображения за БСП държавата в лицето на Андрей Луканов отказа да гарантира сигурността ѝ. Обаче с другата си ръка неофициално я възложи на легендарното ченге Янко Димов.

След „нежната революция" той направи първата частна детективска и

охранителна агенция у нас. Съдружник му беше братовчедката на Мила Гешева - момичето, изнасилено от Тодор Славков. Ясно е, че Луканов е знаел за „националния капитал” и се е погрижил негов доверен човек, свързан с пострадали от Живкови, да охранява и докладва за тази ценност.

Какво и защо се е случило зад кулисите, никога няма да узнаем. Но не мина много време и Янко Димов го намериха мъртъв. И досега смъртта му тъне в догадки.

Неговата тъща Виолета Ангелова го откри изстинал, след като разби вратата, на килима в апартамента му в блок 2 на Зона Б-5 в столицата на 29 юли 1991 г. (фатален блок - в следващата част, б.а.) Пистолетът му, марка „Валтер”, с който уж се е прострелял, е бил положен на бюрото пред него. Гилзата също не е открита, а когато най-сетне изскача наяве, се оказва стъпкана от ток. Странно - ченгето е било по чехли и дори заключило стаята си.

Следствието приключи с извода за самоубийство от „любовна мъка” Фаталната дама така и не беше идентифицирана. Но неофициално се знаеше, че Янко Димов се е скарал, както се казва, на живот и смърт с Андрей Карлович. Той се е отказал от осигурения от него бизнес, отхвърлил е предложението да пази създадената от Луканов Първа частна банка и се преквалифицирал като представител на „Интерпол” у нас. Първата му работа била да започне да ровичка и разследва някакви огромни задгранични сметки на бившите си покровители, базирани в Канада. Съвсем нездравословно занимание!

От този момент „националният резерв” Симеон явно е преминал в ръцете на онзи, който още навремето го е оценил, създал контактите и така да се каже, участвал в лансирането му за политиката. Охраната на царското семейство у нас се поема от неслучайни хора.

Интересен е този паралел - между цар и комунистически генерален секретар. Този толкова ценен човек, както го е определял бившият ни държавен глава, е можел да се повери единствено на верни, предани, много свои кадри.

Тези хора - до един, се оказаха не само служители на бившото УБО (Управление за безопасност и охрана), но са били и персонални, лични охранители на Тодор Живков!

След Янко Димов и преди Бойко Борисов охранител на царя стана Румен Ралчев. Той е професионалист - завършил е специалната школа на Девето управление на КГБ в Русия.

- Той беше тук 22 дни при небивал ентусиазъм от страна на голяма част от населението. Всеки искаше да го види и да го пипне. Хората идваха с подаръци като саксии, саби, брадви, ножове, но я се поставете на мястото на бодигарда, когато някой подходи с брадва в ръка... Тогава в охраната бяха ангажирани огромно количество хора - общо 300 души. С царя сме имали доста разговори по тези въпроси, докато синхронизирахме системата. Понякога те бяха доста остри.

- Защо после Симеон Сакскобурггготски се обърна към „Ипон”?

- По онова време той беше частно лице. Но аз съм помагал със съвети на фирмите и колегите, които са го охранявали после. На мен също през 1996 г. ми оказаха съдействие и други фирми - с автомобили, с техника, с охранителни обследвания, информация и т. н.

- Поддържате ли връзка с Бойко Борисов? Той член ли е на оглавявания от вас

Национален съюз „Безопасност и охрана”?

- Той е един от неговите почетни членове.

Румен Ралчев е бил лична, персонална охрана на Тодор Живков. Твърди се, че именно той е гарда, който през 1980 година, по време на Ботевите тържества във Враца, сваля на земята и покрива с тялото си първия човек в партията и държавата, предпазвайки го от покушение. Според друга версия не е прикрил Тато, а светкавично е обезвредил над 100-килограмовия мъж, прескочил заградденията и хукнал към Първия.

- Нападателят Цветан Килограмски трябва да пали всеки ден свещ, задето не го застрелях тогава. После дълго писах обяснения защо не съм използвал оръжие. Но не беше необходимо - той беше обезвреден бързо и задържан, а Тодор Живков - изведен на сигурно място.

- Цветан Килограмски имаше ли оръжие?

- Газов пистолет, но ако някой може да различи газовия от бойния в тези десети от секундата, през която той го извади и се придвижи. Този пистолет беше допрян в корема ми за няколко секунди и на никого не пожелавам да изпита това чувство. Пистолетът му беше отнет и точно той беше основанието да го осъдят, а не нападението срещу държавния глава.

Днес, също като Бойко Борисов, Румен Ралчев си има охранителна фирма - „Болкан секюрити груп”, може би най-голямата у нас заедно с „Ипон”. Той е братовчед на бившия депутат от НДСВ Борислав Ралчев. О. з. полковник Румен Ралчев е масон. Години наред той се подвизаваше като Велик майстор на Великата ложа на старите и признати майстори. Заедно с убития Илия Павлов имаше най-високата степен у нас - 33-а. Бившият гард на Тато води и друга дружинка - дирижира новосформирания Орден на рицарите-тамплиери в България.

Сред охранителите на Симеон се нареди и Томо Борисов. Той е управител на „Секюрити група Алфа”, създадена още през 1992 г. Бизнесменът също е сред личните охранители на Тато. Преди да рухне комунизма, е бил в специалния автомобил на УБО, който се е движел на първа позиция зад лимузината на Тодор Живков. По време на първата визита на Симеон Сакскобурготски у нас е шеф на оперативната група, бдяща над сигурността на величеството.

А когато Живков почина, за „националния резерв” Симеон се намери проверен и препроверен, още по-верен и доверен човек. Човекът от родата, сродена с родата на Генсека - Бойко Борисов и неговата фирма - „Ипон”, поеха „капитала” от бившите охранители на Тато. Не че им нямаха доверие. Но сигурно са натежали други съображения - точно по онова време цар Симеон открито декларира желанието си да влезе в политическия живот у нас.

Затова връзката „Живков - Симеон” възкръсна отново - като връзка „Симеон - Борисов”.

На този фон е много логично благоразположението на царя към бившия му бодигард. То може да се определи с една-единствена дума. Тя е думата „приемственост”.

Освен това в днешно време дори кралските династии трябва да си плащат дълговете - и настоящите, и онези от преди време. В нашето трето хилядолетие „синята кръв” е поуморена от вековете - поне у нас за сила й трябва своеобразно кръвосмешение. С друга, яркочервена кръв!

Затова, заради приемствеността и негласните задължения, щом беше избран за премиер, Симеон наложи Бойко Борисов за главен секретар на МВР. Официално работата свърши тогавашният вътрешен министър Георги Петканов. Той се закле, че изборът е бил чисто негов, напълно личен. Естествено, никой не му повярва. Президентът Петър Стоянов без проблеми подписа Указа. Отново без проблеми, само три дни преди да освободи мандата, на 19 януари 2002 г. той произведе бъдещия кмет в генерал-майор.

- Кога най-много сте се радвали в живота?

- Когато получих генералското звание. Това беше детската ми мечта.

Сега братът на бившия държавен глава - Емил Стоянов, е депутат от ГЕРБ. Освен благодарността играят и политическите разчети - Петър Стоянов е с много силни позиции сред сините. Може би и затова те стоят така здраво зад гърба на премиера.

Царя обаче вече е никакъв. И може би наближи времето за разплата.

Бившият му охранител, бившият му главен секретар в МВР надали ще прости „простъпките” му. Той винаги ще помни как беше пожертван в схватката около яхтения скандал в Монако, гръмнал след взривяването на мафиота Иван Тодоров-Доктора.

Ала едва ли генералът е човекът на Симеон, въпреки драмата-фарс с поисканата, но впоследствие неприета негова оставка. Причината е повече от проста - самият Кобург не е действителна фигура - играч на политическата ни сцена, а по-скоро кукла, чиито движения внимателно се режисират и коригират от родни и неродни сили - добре покрити.

Анализаторите в чужбина добре знаят, че жълтото депутатско войнство и правителството са съставяни под диктата на българските групировки, а самият триумфален възход към властта на НДСВ и лидера му бяха внимателно прогнозирани от чужбина. Затова разногласията между две от световните столици и третата, които вкупом замислиха режисурата и сценария, както и игрите на родните актьори - всъщност статисти, бяха източника на действителното напрежение в парламентарното мнозинство и в самия кабинет. Те родиха цепещите се люспи като кошлуковото „Новото време”.

- Консенсусната фигура на царя е на всички българи, а това означава - и на групировките - така навремето се изпусна не кой и да е, а точно мандатоносителят - Тошо Пейков, лидер на движението „Оборище”. Ето го обяснението защо Симеон първо запази и Бойко Борисов, и Милен Велчев въпреки конфликта помежду им, а накрая избра, т.е. го избраха да се освободи от доверения си човек.

В сблъсъка между клановете на Живков-Луканов и клана на политбюровеца Огнян Дойнов победи последният. Милен Велчев е зет на дясната ръка на Дойнов - бившият кандидат-член на Политбюро Стоян Марков. Короната-премиер обаче не избираше между конфронтиралите се български интереси. Тя май - умишлено или не, услужи на КГБ.

Огнян Дойнов беше съветник на „Нордекс” - митичната виенска групировка, която на Запад - мине не мине време, я спрягат като щаб-квартира на руската мафия и служби за сигурност. Факт е обаче, че досега никой не успя да го докаже, факт е, че „Нордекс” успешно се защити пред съда.

Но не е парадокс, че въпреки всичко близки съдружници на сегашния ни премиер

станаха съдружници на братята Велчеви в техния концерн „Сигма кепитъл”. Личните чувства не играят, не играят дори и парите. Просто Проекта прелисти предишната си страница и отвори новата. Една от ръцете, които го пишат, е в Москва. Обаче там „ръката” вече е само една и от твърда по-твърда - стисната в юмрук. За нея, за другите му автори между неговите корици не съществуват любов и омраза, дружба и неприязън. В тях е закодирана преди всичко целесъобразността.

Тази целесъобразност вече е на път да задраска посредническата роля на Симеон, одобрена и от Изтока, и от Запада. Бойко Борисов сигурно знае за това. Но Охранителя има и други сметки за уреждане. Той никога няма да забрави, че на вторите местни избори в столицата НДСВ издигна кандидат срещу него - Антония Първанова. „Тя беше най-острия и негативен критик срещу мен, тя водеше най-яростната кампания”, заяви Генерала.

Заради нея под удар се оказа и еврокомисарката Меглена Кунева - премиерът поиска смяната ѝ. „Тя излъга избирателите, като се кандидатира за евродепутат, а отстъпи мястото си на Първанова” - яростно изригна Пожарникаря. Но и той самият навремето, като кандидат на НДСВ постъпи по същия начин - избран начело на таман две листи, ги напусна, за да отиде в МВР...

Първите симптоми за този неочакван развод между „националния капитал” и „националното настояще” вече са налице:

... „притиснат от прекалената отговорност и дълбокия контрол по упражняването на власт, аз ви подцених...”.

Това е текст от поздравлението на Симеон до новоизбрания премиер. То беше качено на сайта на ГЕРБ, но два часа след това супервайзорите му се усетиха за гафа и писмото беше смъкнато. Закъсняха.

В това изречение е побрана квинтесенцията на отношенията между двамата. Вижда се, че те не са били на онази „висота”, на онази дружба и доверяване, с която гардът беше свикнал при Тодор Живков. Вероятно аристократизмът си е казал тежката дума между Симеон и Борисов. Уж е почти фамилиарна близост, но всъщност е прецизирана дистанция - като между господар и слуга. Нещо подобно на онези взаимоотношения с тъщата, които накрая са се стоплили. Ала подобни трансформации са възможни само при имитациите на синя кръв и никога - при оригиналите ѝ.

Такова нещо нито се забравя, нито може да се прости от честолюбието. Двамата го имат в изобилие. При царя то е дискретно, ненатрапчиво, изискващо, но без да крещи за себе си. При Генерала е точно обратното. Но и при единия, и при другия в крайна сметка е ултимативно!

На 18 септември 2009 г. премиерът отговори на парламентарно питане за горите на царя. То беше зададено от Иван Костов и Мартин Димитров - лидерите на синята коалиция. Без съгласуване с Бойко Борисов такъв въпрос е невъзможен - политическият съюз между тях предполага, изисква и налага коректност.

- Ще бъде сезиран административния съд чрез гражданска жалба за обявяване на нищожно на решението на областната комисия, защото до настоящия момент това не е сторено! - каза министър-председателят в пленарната зала. - Ще се иска и обявяване за явна фактическа грешка при вземането на решението на поземлената комисия. - допълни той. - В случая е относима изрична норма от преходните и заключителни разпоредби на закона за собствеността, съгласно която

давността за придобиване на държавни имоти спира да тече до 31 декември 2011 г. Затова ще използваме всички правни възможности, всички налични доказателства, за да се гарантира в най-голяма степен решението на казуса в интерес на държавата и обществото.

На уточняващ въпрос от Иван Костов дали са предприемани стъпки царят доброволно да върне надвзетите имоти, Бойко Борисов отговори, че подобни разговори не са водени със Сакскобурготски. С този въпрос бившият бодигард подсказа на Симеон какво се очаква от него - да му се помоли!

„Панта рей" - всичко тече, всичко се променя, твърдят елините. „Сит транзит глория мунди" - така преминава земната слава, са казвали римляните.

Но в този случай сентенциите, макар и универсални по значение, не изчерпват случилото се.

Ла комедия финнита!

НА „ТИ” С МУТРИТЕ

Приказката за Бойко Борисов и мутрите е разказ за любовта между тях. Но тази приказка е заредена и с ненавистта - пак между тях. Щастливият й край е програмиран едновременно с нещастната му развръзка. Но всъщност Проекта винаги пише събитията така, че остават без истински финал. Страниците му вместо да търсят присъдата на историята, откриват и налагат рационалността на действията.

Затова самият Генерал признава, че „в живота ми е имало моменти, когато съм бил на ръба на закона”. Още при първата поръчка на фирмата му се е наложило да влезе в сблъсък и да натупа едни рекетьори.

- Мой приятел беше пребит, бяха му взели колата и като капак му искаха глоба - рекет от 10 000 лева - развива лентата на спомените Бойко. - Жена му дойде, помоли се да им помогна. Как да й откажа?! На явката, където трябваше да се занесат парите, отидох аз. Е, и ги набих, но такива бяха времената...

И това е Бойко Борисов - ала не от толкова познатата му страна!

- Много малко са случаите, в които се е налагало да употребя сила. - споделя той. - Винаги съм успявал с убеждение и авторитет. От това да защитаваш някого, до това да го притискаш да ти плаща, стъпката е много малка. Аз охранявах само мои приятели, които са ме молили за това. Може би затова за година и половина не се появи никой, който да каже: „Този ме би и ме изнуди”.

- Но се появи една проститутка, която заяви, че контролирате бизнеса с плът.

- Това е част от кампанията срещу мен - категоричен е той в това интервю.

Но не е кампания, че около експлавния секретар на МВР не само са се размятали бухалки, но се е гърмяло много и то на месо.

Охранителното му дружество „Ипон” е истински майстор в тихото прибиране на дълговете на разни лица към банките, финансовите къщи и прочие организации. Обикновено момчетата са си имали работа с кредитни милионери, фараони, бизнесмени-измамници и тук-там по някой случайно попаднал честен човек. Това е било основното им препитание.

Говори се, че Бойко Борисов е събирал борчовете предимно „со кротце и со благо” - без писък на спирачки от джипове и чупещи костите бухалки. Самият Генерал винаги го акцентира и твърди.

Но не бива да се забравя: в българската действителност чиста охранителна дейност с неизцапани ръце не е възможна. В белите държави задълженията се събират от съдиите-изпълнители, а в нашата - от тъмни субекти.

Ясно е и защо. Нормален служител няма да тръгне да плаши нито длъжника, нито семейството му, няма и да ги бие. Няма и да ги „притиска”, доверявайки се единствено на думите на шефа си. Освен това заплащането в тази сфера е сравнително скромна сума пари, за да се изкуши незагазил с криминални престъпления човек. Знае се, че при фал опасността от съдебно дирене е голяма. В такива случаи обикновено го намазват охранителите, а шефовете им по правило излизат с чисти ръце.

Затова дори с копринени ръкавици да се пипа, все едно, че се ходи по минно поле. Някой служител винаги може да се окаже не онзи бияч, а нещо по-страшно,

отколкото си го мислил. Всякога гаф може да експлодира под стъпките ти с опасна сила.

Един от тях се случи на 11 октомври 1996 година.

Тогава в Димитровград беше убит местния шеф на Клуб 777 Антон Димитров. На съд за покушението беше изправен Райко Райков - 33-годишния президент на филиала на „Ипон". 28-годишният Янко Тодоров, бивш сержант от общинската полиция в Димитровград и кадър на агенцията, остана като свидетел, въпреки че е организирал срещата между двамата и присъствал на разстрела.

Райков беше пронизал с 5 куршума в гърба Димитров. Пистолетите са „Парабелум" и „Колт", потвърди балистиката. Следствието разкри, че регионалният шеф на „Ипон" е автор и на първият неуспешен опит за убийство на Антон Димитров. Тогава в колата му е поставена бомба с дистанционно взривяване, но шофьорът напипал кабелите под седалката и извикал ченгетата.

Райков и аверите му трябваше да отговарят и за други отнети човешки животи. Той, Янко Тодоров и още двама - Александър Петров, 25 г. и Николай Георгиев, бяха посочени като убийците и на хасковския бизнесмен Ангел Петров. Четиримата го отвлекли и пребили в къща в с.Сусам. Отвличането било по поръчка на пловдивска фирма, която хасковлията е завлякъл с 50 000 долара. Вместо само да го сплашат, биячите го усмъртили, счупвайки гръдната му кост и захвърлили трупа в язовир до село Светлина. Престъпната група беше обвинена допълнително в кражбата на 6 луксозни автомобила от Пловдив и Асеновград...

Оказа се, че на практика местният филиал на „Ипон" е работел като поделение на мафията.

13 месеца по-късно фирмата на Бойко Борисов отново влезе в новините.

Около 13 часа на 5 декември 1997 г. охранителят ѝ Пламен Филипов Щърков - бивш полицай, присвои голяма валутна сума, долари и марки, на обща стойност около 500 милиона лева. В онази година, когато Валутният борд тепърва започна да стабилизира страната след Виденовата криза, подобни цифри предизвикваха изумление - бизнесът още си броеше освен левчетата и стотинките. Така и не се разбра кои са изгорелите с „инкасото", нито какво им е било предприемачеството.

Двадесет и девет годишният охранител е трябвало да пренесе пари в брой по обед в петък, разказа по-късно Генерала. Заедно с другите двама охранители той е охранявал исканата във валута сума от ИНГбанк до Обединена българска банка с бронирания автомобил. Колегите му обаче мръднали да си купят цигари. Той помолил касиерката да сложи валутата в чувалчето, изпушил спокойно една цигара и излязъл през служебния вход. Оттогава повече не са го виждали.

Шефовете на „Ипон" научили за кражбата 2 часа по-късно, когато от ОББ се обадили да питат защо ги няма парите. Веднага били вдигнати полицията, ЦСБОП и силови структури, близки до фирмата. Преди да започне работа в „Ипон", Щърков е бил 9 години полицай, имал съпруга, но си „падал по тънката част" и често-често е искал пари назаем. Приятелката му била студентка в Тракийския университет.

По-нататък мистерията се задълбочи. Въпреки че следите му бяха изгубени, съобщи се, че с гаджето си отишли на автопазара в „Горубляне" и закупили син автомобил „Тойота". Охранителят е бил с обръснати мустаци, платил в брой исканата сума и казал на продавача, че ще му се обади след седмица, за да прехвърлят автомобила нотариално.

Как са го разпознали дегизиран и защо търговецът светкавично, дето се казва на минутата, е уведомил МВР за сделката в кеш, е пълна загадка. „Ювелирите” на плаща и кинжала сякаш му бяха светили на Щърков - знаеха, че се придвижва с приятелката си Емилия Людмилова Илиева, знаеха, че се е пазарил за кола. Но пък гадаеха накъде са поели двамата. „Болен е от диабет, поради което е засегнато зрението и психиката му” - осведоми МВР медиите.

Повече и от шах, и от мат с пешката! Няма разумен човек, освен някой луд, който би поверил на полусляп и превъртял пазвантин толкова пари. Но има обяснение - треска е тресяла ръководните фактори в министерството и „Ипон”. Дали бодигардът няма да се разприказва за онова, което знае, за това, което носи - произход и истински собственици, както и за всички тъмни дела, в които е бил замесван? Тогава най-добре е превантивно да го обявят като луд!

Три години по-късно - през юли 2000 г. Пламен Щърков беше задържан след измама с недвижим имот във варненския квартал „Чайка”. В полицията мъжът неочаквано започнал да споделя за убийството на живеещия в кв. „Виница” 32-годишен Димитър Павлов. Той бил обявен за издирване през предишната година. После Щърков признал и за убийството на приятелката си, която най-вероятно е станала свидетелка на първата смърт. Оперативните работници от групата за тежки престъпления го завели на 11 юли 2000 г. до една от Кучешките пещери. Там били захвърлени и двете жертви.

И отново шах и мат! Къде е Варна и къде е Врачанско с тази пещера?! Кой разумен човек ще кара трупове на близо 500 километра разстояние?! Кой, макар и с бой, ще си признава убийства?!

Аутопсията показа, че приятелката на Щърков не е застреляна като Павлов. Тя е била отровена! Отровата е прийом, свойствен и ценен за спецслужбите, твърдят експертите. За тях е съмнително, че бившият служител на „Ипон” не можа да се изправи пред съда на Темида. Той неочаквано се разболя и светкавично почина в болницата, където го изпратиха за лечение. Въпреки правилата, актът от аутопсията му се изгуби веднага. Но май не е и правена такава. Любопитно е, че в интернет-справката за Бойко Борисов този факт е манипулиран - в нея се твърди, че бодигардът и приятелката му са били разстреляни във Врачанско!

И друг чернорботник на „Ипон” се издъни, но това мина незабелязано от обществеността. Един от най-верните хора на Живков по онова и това време - Федя Данков, също се оказа мафиот. Той е бивш елитен кадър на Националната служба за охрана, в екипа на Тато, а впоследствие и негов гард чрез службата си в „Ипон”. Но той е и заклет автокрадец, върл търговец на наркотици. Разследването доказа кражбата на поне 30 автомобила, които след това се разпарчетосвали и продавали за резервни части. Покрай този „занаят” Федя се бил забъркал и в продажбите на дрога.

Две показни убийства белязаха обкръжението на Бойко Борисов в края на 2002 г. На 28 декември вечерта бе застрелян прокурор Николай Колев, а два дни по-късно бе намерен мъртъв в колата си служителят по сигурността в „СИБанк” Владимир Димов. Той е бил психолог в отряда на баретите. И до двата трупа имаше подхвърлени гранати. Повече и от знак! Равнозначен на подпис! На автора на убийствата!

Смъртта на прокурор Колев веднага бе свързано с враждата му с главния

прокурор Никола Филчев и бившата барета Алексей Петров. Магистратът неофициално се считаше като верен служител на ТИМ. Той беше водил част от разпитите срещу ген. Чергиланов и следователя Симеон Спасов. За тях вече стана дума покрай авиокатастрофата край с. Кривина. Главният секретар на МВР ген. Бойко Борисов предположи, че Владимир Димов се е самоубил, но не е изключено и да е покушение. Но шокът от избухналата запалка на гранатата и откъсването на пръсти от ръката му е такъв, че едва ли ексслужителят на „Ипон" и банков шеф по сигурността би го направил. И досега не се разбра кой и защо ги премахна. (за кой и защо виж излезлия по-късно том 2 на „Тайните на големите играчи", бел.ред.)

Прекалено много „случайности" се насъбраха. А по теорията на вероятностите всяка следваща „случайност" опровергава като такива и предишните, и себе си.

През 2006 година пък се разрази още един публичен скандал.

На 6 октомври бургаският металургичен комбинат се превърна в бойно поле. Гардовете от таман четири охранителни фирми се стреляха така, както навремето е ставало в Дивия Запад. Предприятието беше купено от руска фирма, чийто съдружници се разделиха на две враждуващи групи - „Промет стийл" АД с Мирослав Борисов и „Промет" АД с Атанас Горнаков. Всяка си беше наела уж пазачите, а за потрес на дружествата за сигурност се оказа, че си имат работа с биячи-убийци.

„Ипон", „Аркус секюрити" и 3-S СОТ се конфронтираха с „Промет секюрити", съобщиха медиите. От „Ипон" бяха ранени двама. МВР набързо замете следите - едно късо съобщение в пресата приключи случая. Но по онова време нямаше предизборна обстановка и Бойко Борисов не воюваше с правителството.

Такива са фактите - харесват ли ни или не! Затова приказката за „Ипон" е приказка за любовта към мутрите. Затова е и разказ за ненавистта между тях. Заради такива факти тя се превърна в екшън, който е сред най-знаменитите в страната.

Той беляза фирмата на премиера ни на 6 декември 1994 г. Тогава вместо да „изцедят" до шушка длъжника, бъдещият Генерал - хората му, източиха до последната капка кръвта му. Схватката се прочу като една от най-смъртоносните в хронологията на подземните борби.

Екшънът се разигра в софийската „Зона Б-5".

Нефтеният и кредитен милионер Стефан Гаврилов Деспотов - един от най-големите царе на черното злато навремето, задлъжнял с над 3 млн. долара. Обещал да се изплати, но нещо позабавил вноските. Неофициално се знае, че кредитор му е станала „Мултигруп". А Илия Павлов не е човекът, който би чакал. Още повече, че чудесно са го информирали за съответния апартамент в „Зоната" - натъпкан до преливане, до пръсване с пари.

В него зелените гущери се валяха на тлъсти, тлъсти каймета навсякъде - пачките обсипваха мебелите, масите и леглата. Върху подовете хълмчетата им достигаха височина над един метър. „Толкова пари накуп дори и в банковия трезор не бях виждала" - разказваше ошеметена служителка от обслужващата Деспотов финансова институция.

Длъжникът май е трябвало само да бъде попритиснат и сплашен, но съдбата явно е разпоредила друго.

Охраната му се оказа много печена: вместо мутри от кол и въже - силовото звено

на друга групировка. Освен нея Стефан Деспотов беше охраняван и от елитни спецченгета. Те бяха на щат в засекретени фирми на МВР и службите. Първата е на спецотряда БМБ - за борба с масовите безредици, а втората се казва БМВ - „Безконтактни мултиплексорни вериги”.

По онова време уж държавната организация всъщност си беше напълно частна. В нея се подвизаваше, колеше и бесеше Абдул Шамаа. Като ценен кадър социалистическата държава го беше приласкала с българско поданство, давайки му името Виктор Мартин Радев.

Той е известен наркотрафикант, контрабандист и всичко останало, за което можете да се сетите. Шамаа веднага след 10 ноември 1989 г. поиска от членовете на новото луканово партийно и държавно ръководство да го покровителстват за самостоятелен мръсен бизнес: „като превеждам пари по посочена от Вас сметка”, както саморъчно написа в офертите си. По-късно се „поправи” - предложи същите идеи и механизми и на СДС. В разкошната му къща в елитен квартал на Будапеща - край брега на Дунава, са почивали почти всички родни асове на ъндърграунда.

Изглежда купищата мънита в онзи апартамент идваха не толкова от танкери с нефт, колкото от торбички с такъв „специфичен” продукт като стаф. Явно Деспотов е пропускал да се отчита за пакетите с дрога. Впоследствие огледът ги намери разхвърляни на километри наред по столична магистрала. Уреждането на сметките в „Зона Б-5” най-накрая се пренесе и по нея.

... Всичко започнало като на игра. Ипонджиите изчаквали в засада заедно със свои полицаи - Стефан Громев и Румен Пройнов от контраразведката. По всичко изглежда, че сблъсъкът е бил между две силови структури на вътрешното министерство, застанали от двете страни на мутренската барикада. Бойко Борисов, момчетата му и контраразведката представлявали първото МВР, а спецфирмите БМБ и БМВ - второто МВР.

Битката започнала изненадващо и за двата отряда. Естеството на работата е такова, че и да се вадят патлаци при уреждане на дългове, последното нещо, което се прави, е да се натискат спусъците им. Но този път много се размирисало - нервите не издържали. Пазвантите на борчлията не чакали - насочили пушкалата, ипонджиите не им останали длъжни и канонадата разтърсила целия квартал.

За ужас на гражданите куршумите запищели не по тъмни доби или в ранни-ранни зори. Екшънът се разиграл кажи-речи по светло - броени минути преди телевизионната емисия „По света и у нас”. Втора стрелба последвала по протежението на бул. „Борис III” - от Руски паметник, та чак до „Горнобански път”. Най-страховитата част се развила до трамвайния прелез на жк „Красно село”. Очевидци твърдят, че надбягването с коли и пукотевицата са засрамили по зрелищност най-добрите каскадьори в холивудските екшъни. Чак когато сражението завършило, довтасала полицията да брои труповете.

Официално тя откри четири, а неофициално - още няколко мъртви тела. Също така официално МВР-отчетите декларираха, че първите изстрели са дадени от охраната на длъжника Стефан Деспотов. Как го установиха и дяволът не може да каже - някои показания на заинтересованите са приети на голо, ама съвсем голо доверие.

Самият борчлия Стефан Деспотов беше тежко ранен. Откараха го във Военна болница. Казват, че малко преди да почине от раните си, той извикал приятелката

си Деси. Предупредил я да бяга накъдето й видят очите и на 13 декември тихо се е споминал.

Прокуратурата започна делото, но така и не го завърши. Най-спорно се оказа разследването на смъртоносните изстрели и особено оня, пронизал длъжника. Чуха се обвинения, че оръжието е на шефа на „Ипон”, но в крайна сметка останаха непотвърдени. Битката от паветата на софийския паваж явно се беше пренесла върху хартиите на следственото дело. Историята отшумя и се размина.

Най-точно е обаче да се каже, че могъща ръка потули и потулва случилото се и досега.

... „От 3 страници, които изпробвахме в сайта през последните 90 дни, 1 са довели до изтеглянето и инсталирането на злонамерен софтуер без съгласието на съответния потребител. Последният път, когато този сайт е бил посетен от Google, е на 2009-08-09, а последният път, когато на него е било намерено подозрително съдържание, е на 2009-08-03. Сайтът е регистриран като подозрителен - посещаването му може да доведе до повреда на компютъра ви. Злонамереният софтуер се хоства на 1 домейн/а, включително xb8.ru/. (сървър, базиран в Русия-б.а.)”.

Това е съобщението, с което Google информира, че единственото по-разгърнато съобщение в „Интернет” за Стефан Деспотов и случилото се преди години в Зона Б-5 е недостъпно. През годините и името на застреляния длъжник се смени - на Деспот Деспотов. Пръстът във фалшификацията е на МВР. През 2004 г. то съобщи за ново убийство пред същия блок и цитира невярно име за старото. Подмени и мястото му - вместо престрелка на улицата - изстрел някъде на стълбищна площадка под осмия етаж. Знае се кой беше тогава главен секретар на ведомството.

Този страховит екшън, оставил маса трупове, фигурира само с два реда в компроматна справка за Генерала (вж. приложението - бел.ред.), пусната в „Интернет”. Без имена, със сбъркана - може би умишлено дата, без конкретизацията му, без многото убити и ранени. „Фирмата е съпричастна към криминални дейния, в т.ч. и към неразкритото убийство на лице в „Зона Б-5”, се казва в нея.

Надали авторите на четивото са лошо информирани. Май умишлено са пестени факти. Първото е невероятно - справката изобилства с имена, данни, фирмени регистрации, детайли от житие-битието. Биографията на Бойко Борисов е гледана не под лупа, а направо под микроскоп. Този поглед обаче е допуснал и други несвойствени на прецизността му пропуски и грешки - за изключено-възстановения в БКП баща на Генерала, за съдружията с Иво Каменов - боса на ТИМ, за Данаил Каменов - шеф в „Сибанк”, за убития, но всъщност отровен бодигард-крадец на „Ипон”, за сикаджиите и връзките с тях, за някои съдружия на Цветелина Бориславова...

Във времето на съществуването на справката - от 2002 г. и досега, никой не я допълни, оспори или поправи грешките й. И без човек да има пет педи чело, лесно може да се досети, че анонимните й автори продължават да я поддържат и коригират в „Интернет”.

Остава втората версия - преднамерено търсена, а тук-там и посбъркана лаконичност за този криминален случай и за други детайли. Само Генерала знае

дали това е хвърлена ръкавица като предизвикателство, открита заплаха или скрит шантаж. Анализаторите считат, че целия тон и структура на интернет-четивото доказват, че то явно и демонстративно е подработено от някоя секретно звено. Хипотезите са многобройни - може да е на българската държава, на оцапана докрай конкурентна групировка или на чуждестранна секретна агенция.

Обикновено в такива деликатни случаи се търси журналистическо внушение вместо издайнически служебен език и сбит до голи факти изказ. Тази служебна „биография" на Генерала, написана на езика на службите, прилича на зареден и насочен право в сърцето пищов - зейнало компроматно дуло, неизлетяло все още смъртоносно съдържание в цевта...

Фаталното жилище

Този апартамент - на Стефан Гаврилов Деспотов в столичната „Зона Б-5", е повече от урочасан. В него години наред се редят бали с пари, а който се е завъртял наоколо, почти със сигурност го целува смъртта.

На 11 октомври 2002 г. пред него беше нападнат, пребит и почти заклан с опасност за живота Бахзад Ибрахим. В България е официално от 1995 г. , но всъщност завършва медицина в Пловдив през 1984 г. и остава у нас. Явно родните служби укриват биографията му. Той е сириец, на 41 години тогава, представител на Кюрдската демократична прогресивна партия в Сирия. Женен е за българка, има дете от нея. Едър бизнесмен е, опериращ с „турското карго" - всички стоки, произвеждани между Капитан Андреево и Сингапур - без китайските, и вкарвани контрабандно у нас. Сред тях се намира и хероин от Иран и талибаните.

На 22 март 2004 г. на ъгъла пред блока - до ул. „Опълченска", беше застрелян Стефан Касамаков. Убийството стана около 9,30 ч. сутринта. След първия изстрел килърът хладнокръвно се е приближил и пуснал от метър втори - контролен в главата. После се разбра, че „обектът" е тръгнал за фитнес, но с навлечена върху тялото бронирана жилетка. Касамаков беше наемател на същото жилище, което се държеше от Стефан Деспотов.

Спрягаха го като човек на Златко Баретата и Илиян Варсанов. За убиец обявиха Иван Портев - Портата, кумец на най-големия трафикант и контрабандист Косьо Самоковеца. По онова време Самоковеца - Константин Димитров, се водеше сътрудник и агент на НСС - Националната служба за сигурност. Заместник-директор ѝ беше Иван Драшков, когото при освобождаването му през 2008 г. Ахмед Доган и Бойко Борисов защитиха с пяна на уста.

Според запознати най-вероятно покушението е имало връзка със заловената яхта край бреговете на Венецуела ден преди това, на борда на която бяха открити 181.6 кг кокаин. Дрогата по произход е от Венецуела и е трябвало да бъде доставена в България. Бяха арестувани четиримата българи на борда ѝ. Месец по-късно в същия район на Зона Б-5 беше намерен разфасован труп на жена, изхвърлен в три чувала.

А на 20 юли 2004 г., на крачка от входа на фаталния блок, беше разстрелян

сириецът Локман Ибрахим - брат на пребития почти до смърт преди две години Бахзад Ибрахим. Таман паркирал аудито си и инкасирал куршумите.

Главният секретар на МВР генерал-лейтенант Бойко Борисов съобщи, че убитият „не е свързан” с показно застреляния през миналия август Филип Найденов-Фатик. Той също е кюрд, баща му Исмет Шабан бе едър държавен контрабандист на „Кинтекс” и онзи, който откри амфетамините за тогавашната Държавна сигурност. Между впрочем, на сградата на Националната служба за сигурност и НСБОП на бул. „Черни връх” би трябвало да има благодарствена плоча. Шабан бе онзи, който я построи и дари на държавата. Шабан беше личен приятел на Тодор Живков, а синът му Фатик - на Владко Живков. (вж.книгата “Тайните на големите играчи” на автора - бел. ред.)

Бойко Борисов призова да не се обръща голямо внимание на убийството на сирийския кюрд Локман Ибрахим и евентуалните му връзки с Фатик. Защо ли?!

СЪЮЗ С ДЯВОЛА

- Но какво ще каже историята?
- Историята, както винаги, ще излъже...

Репликите са от драмата „Ученик на дявола” на известния английски писател Бернард Шоу. „В политиката можеш да се съюзиш и с дявола, но да си сигурен, че ти ще го излъжеш, а не той - теб!” Сентенцията също е английска - на премиера Уинстън Чърчил, когато е подписал коалицията със Сталин срещу Хитлер.

Съюзи ли се с „дявола” Бойко Борисов? Успя ли да го излъже? Ще научим ли - поне от историята, истината за този съюз? Или ще сме вечните жертви на поредната политика, в която Луцифер винаги успява да измами всички?

- Какво се случи с разработките срещу Киро Японеца и Косьо Самоковеца, за които се твърдеше, че са замесени в наркотрафик и контрабанда?
- Оказа се, че всичко, което имат като фирми, имущество и оръжие, им е законно. Там претърпяхме неуспех.

Парадоксалното изречение-отговор е на главния секретар на МВР Бойко Борисов. Даден е тогава, когато Самоковеца е още жив, а Киро Японеца не е прострелян. Но по онова време те все още работеха за господарите си.

След като Самоковеца загина в Амстердам, родната полиция, магистратура, съд и комисията „Кушлев” стремително се разтичаха. Оказа се, че всяка негова стотинка е незаконна. Добре информирани среди твърдят, че за разлика от другите мутреси вдовицата Ангелинка е отказала да предаде богатствата там, „където се полага”. Като английска гражданка, подплатена с 200 млн. в островните банки, пък е трудно да бъде грубо „отстранена”. Затова у нас се опитват да конфискуват капиталите й.

Тя сключи навремето този съюз с дявола - засега полууспява да го лъже. Семейството на взривявания, а после убит Доктор също подписа договора си със сатаната. Синът му - английския поданик Теодор, завърши като първенец на випуска суперпрестижния университет London school of economics. Но нито една английска компания не пожела да го наеме на работа. Европейските също отказват въпреки подменената му фамилия...

Всички те са прелистените листа на Проекта - дори не цели страници, а бележки-ремарки по тях. И с тях, и без тях сценарият е ясен - Премиера ни е негов основен код. Знае се: попаднеш ли между кориците - излизане от тях никога няма. Дори драмата на подобни превратности в съдбата - на трагедията и усмивките й, са изначално разписани в редовете му.

За една от тях набедиха и Генерала. Доклад-донос от 2005 г. го обвърза с екзекуцията на българските шофьори в Ирак - Ивайло Кепов и Георги Лазов. Той беше получен през февруари в пощенските кутии на всички депутати и в основните медии. Единствено в. „Седем” публикува някои не така скандални части.

Според спецчетивото българите пренасяли амфетамини, нещо по веригата изгърмяло и иракските терористи - получатели на пратките, ги взели като заложници. За покровител на далаверата то обяви главния секретар на МВР. Обвини го, че специално заради това отишъл в Средния Изток, че за да не изтече информация, не потърсил съдействието на западните служби и войски, базирани

там.

По същото време западната преса нададе залп срещу Бойко Борисов.

Месеци по-късно някои издания отидоха и по-надалеч. Английският „Дейли Телеграф” написа за високопоставен български служител на МВР, разпореждащ убийства. Но не спомена неговото име, защото съществували „правни съображения”. Написа го време на посещението на новия тогава министър Румен Петков в Англия.

Явно статията е била поръчкова. Въпросът обаче е дали тя е инспирирана и заплатена от заинтересовани български групировки или пък се превърна в деликатен намек на английския „Форийн офис” - тяхното Външно министерство. Най-вероятно е да играят и двете хипотези.

Едновременно с тази статия се случи и още едно знаменателно събитие от кулоарите на службите, минало някак си незабелязано. Главният секретар на МВР ген. Бойко Борисов неочаквано бе бламиран. „Съжалявам, че независимо от разговорите, които проведох с министър Румен Петков и зам.-министър Бойко Коцев, според депутати от ресорната комисия в парламента, в предложения закон от правомощията на главния секретар се отнема международният обмен на информация и координацията на дейността с партньорските служби (от други държави)”, заяви той.

На следващият ден в кадрила се включи и премиерът. Той неочаквано посети Националната разузнавателна служба и се срещна с ръководния й състав. Официално били бистрени взаимоотношенията с НАТО, а неофициално - статията в „Сънди Телеграф”, нейните евентуални поръчители и цели!

Версията за амфетамините е безспорна. Вижда се и по дипломатическия натиск - навън никой не се интересува от гангстерските войни у нас, но връзки с иракските терористи и талибаните веднага наострят уши.

След това последва оставката на Генерала и щурма към кметското място в столицата. Спорното обаче е кой изгоря заради аферата. Може би Генерала за пореден път беше пожертван, както при яхтения скандал.

Но виновен или невинен не означава нищо в нашата страна! Критериите в България са коренно други. Чак когато те намацат и изцапат докрай, Проекта може да те обяви за нещо като ангел бял.

Затова животът на Бойко Борисов е програмиран двузначно - не може да те нарекат Герой, преди авторите му да са те проверили, оценили, ако щете, и наклеветили като Негерой. Единици успяват - останалите изминават едва половината от този път.

„Близък сæратник на известни гангстери” го нарече сп. „Конгрешънъл Куотърли”. Статията се появи на 8 март 2007 г. Изданието е нещо като рупор на американския Конгрес.

То се позова на секретен доклад от няколкостотин страници, изготвен по поръчка на швейцарска банка. В него директно се казва, че „има малко съмнения в България относно това, че действията му са насочени към оглавяване на правителството на страната през 2009 г.”. По-натам се твърди:

„Бойко Борисов решително се опитва да неутрализира съперничещи си престъпни групировки (Васил Божков*)... Смята се, че отдавнашната омраза между боса на ВИС Алексей Петров* и Бойко Борисов, съответно негови съдружници, и босовете

на СИК Младен Михалев-Маджо* и Румен Николов-Пашата* е прераснала в открит конфликт, когато Борисов бе назначен за главен секретар на МВР. Причини: страхът на Борисов, че Алексей Петров държи компрометираща информация за него; подкрепата на влиятелни еврейски бизнесмени за Алексей Петров (близки връзки с бившия посланик на Израел в България Давид Коен); силните позиции на Алексей Петров в канцеларията на главния прокурор Никола Филчев (докладът е писан, когато Филчев е заемал поста - бел. ред.) и във военната прокуратура, в някои структури на Министерството на вътрешните работи (Филко Славов*), и сред политически партии (Надежда Михайлова*)". Както се съобщава, Алексей Петров - бивш командос от отряда за специални операции, е имал реални шансове да бъде назначен за директор на НСБОП. Последвал е опит за покушение срещу Петров, следван от координирана медийна и полицейска офанзива срещу свързаните с Петров структури, което довело до временното му неутрализиране. Паралелен резултат е било отклоняването на общественото внимание от разрастващия се скандал около предполагаемото участие на генерал Борисов в корупционна схема, свързана с приватизацията на тютюневия монополист „Булгартабак" - разкрита, когато медиите публикуваха съобщение за среща между придобилия лоша слава бизнесмен Майкъл Чорни* и предприемача Георг Цветански*.".

(имената със звездички са отделни приложения към доклада - бел.ред.)

Статията и докладът съдържат ужасяващи обвинения към Кмета:

„Борисов има документирана история на бизнес отношения с лица, за които се смята, че са сред най-важните ръководители на организираната престъпност в България.".

„Когато Борисов бе шеф на полицейските служби, на съд бяха изправяни само дребни гангстери, докато бившите му партньори просперираха, а техните конкуренти бяха избивани систематично.".

„Той е бизнес партньор и някогашен сътрудник на най-известните гангстери в България.".

Нещо се беше объркало между кориците на Проекта. Добре смазаната му машина зацикли. И въпреки предупреждението на списанието, че Генерала-Кмет е бъдещ премиер, първи Сергей Станишев се обади в негова защита. Защитиха го президентът, политици от различни партии, политолози, социолози, медиите, приятелите, най-сетне и враговете... Както никога досега, Проекта мобилизира всичките си ресурси, макар че разтвори за показ скритото си съдържание.

- Нека започнем от „тъмното" ви минало, което толкова години витае из Интернет-пространството.

- Давайте, питай направо, бе!

- Имали ли сте общ офис с Маджо в парк-хотел „Москва" - нали знаете какво означава това?

- Никога не съм бил в един офис с Маджо.

- В публикацията на Джеф Стайн (наблюдател на сп. „Конгрешънъл куотърли" - отразяващо американския Конгрес) се твърди друго?

- В друга американска публикация, излязла наскоро, пък се твърди съвсем друго, но кой знае защо не нея не й се дава гласност, никой не говори за нея.

- Тоест, вие не виждате поръчка от американска страна, изпълнена от журналиста и бивш агент на ФБР Джеф Стайн?

- А вие как си представяте след толкова дългогодишно сътрудничество с американските служби, при което са заловени някои неща, много от които касаят националната сигурност на САЩ, придружени с куп награди, да има поръчка от най-високо ниво?

- Значи се е появила нова, основателна причина?

- Глупости!

- Тогава поръчката идва от България?

- Разбира се!

- От кои кръгове?

- Кръга „Костов", кръга Овчаров, а и някои други, чиято цел е да ме превърнат в политически труп...

Такъв е нередактираният текст от в. „Шоу". Обвинения към кръговете на юпитата, на Спас Русев - героя от яхтения скандал в Монако с Доктора, на Милен Велчев, Сергей Станишев, Румен Петков, Ахмед Доган, президента Първанов, СИК, ВИС и ТИМ няма...

Но след този текст Генерала направи ГЕРБ, победи на изборите и веднага се съюзи с върлия си гробокопач Иван Костов. Зад гърба им е бившата Българо-руска инвестиционна банка на убития олигарх Емил Кюлев, преименувана при костовия ресторантьор и довереник Славчо Христов на „Стопанска и инвестиционна банка" и накрая пак преименувана при приятелката на Бойко на „СИбанк". Пред тях е легионът на депутатското войнство - мнозинството, гарантиращо Властта.

А между всички тях са хора като Славчо Христов и бизнесмените на Генерала. Те без изключение имат едно общо качество - или са си откровени мутри, или са добри приятели, съдружници и партньори на мутрите.

Разбира се, че пожарникарят е нямал общ офис с Маджо в парк-хотел „Москва". Но пък фирмите, свързани с Цветелина Бориславова са държали офиси там. Твърди се, че в сградата се разпореждат Христо Христов - бивш външнотърговски министър на Луканов и генералите от кръга „Монтерей".

- Познавате ли се с Младен Михалев-Маджо, който се издирва, за да отиде в съда и предложи конферентна връзка?

- С тях се познавам от спорта, защото те бяха едни от най-добрите борци в България. Залите ни на каратето и на борбата на стадион „Герена" бяха една до друга.

Бившият агент на ФБР Джеф Стайн наистина се е объркал за хотела и въобще не е знаел за охраната. Сериозното начало в дейността на „Ипон" е поставено с опазването на комплекса „Славия" и първите големи пари на фирмата идат оттам. Опекун, бос и всичко останало е Маджо. До него са застанали Венцислав Стефанов и Милчо Бонев - бай Миле. Сега покровител е оръжейният търговец и олигарх Николай Гигов - племенник на Луканов. Майка му беше сред неговите секретарки.

Нищо чудно Генерала почтително да е държал вратичката на лимузините им, когато тримата босове на СИК са излизали от колите си.

- Ходеше с една жилетчица. Питаше - г-н Михалев (Младен Михалев - Маджо, б.а.), къде да Ви паркирам колата? Беше много учтив, струваше ми се даже, че е сервилен. - спомня си човек от персонала на хотела до стадиона.

- И със сигурност знам, че в ресторанта („Славия" - б.а.), в който разстреляха Милчо Бонев - бай Миле, кметът е ходил за свои срещи там! - закле се

събеседникът ми.

Казва се Георги Стоев. Борче. Разследвано от МВР като заподозряно в опит за убийство на спрягания за наркобос Георги Пехливанов. Но нетипична мутра. Очевидец. Писател. Обществена знаменитост. Кандидат-свидетел срещу мафията. И труп - от 7 април 2008 г.

„Субектът” творец продължи:

- Знам го от двама полицаи. Висяли като охрана, докато от криминалния отдел са разследвали разстрела. Наблизо се въртели ученички от близкото училище. Разпитали ги и тях - може нещо да са видели. И какво - момичетата казали, че се мотат там заради Бойко. Идвал често-често и го причаквали за автографче: „Той се срещаше с този, дето го убиха!”. И естествено ги разкарали светкавично - ама да знаете, нищо не сте видели!

Но имената на полицаите Георги Стоев не пожела да ми ги даде.

Може би затова в анализите се твърди, че при първия атентат срещу него бай Миле възкликнал „Ей, защо ми се случи сега. Само ще навредя на Бойко!”.

- Тези хора са и черни, и бели. В белия си бизнес те винаги са се старали да общуват с нормалните хора. Съмнява ме, че е казал такова нещо. С бай Миле нямам нищо общо. Две коли ми откраднаха навремето и следите водеха към „Орбита” - опонира на клюката бате Бойко. Изявлението му беше направено, когато напусна МВР.

- Познавах Милчо Бонев лично! - заяви Генерала на съдебния процес по повод това убийство. Той уточни пред магистратите, че познанството му с Бай Миле е било единствено по линия на охраната на стадион „Славия”. - Бях много изненадан от убийството. Милчо Бонев се занимаваше с трансфер на футболисти!

Изумително е, че един бивш главен секретар на МВР може да го твърди! Бай Миле е ключова фигура в СИК, шеф на наказателните им бригади, тясно свързан с българската и сръбска мафия, човек с досие, измервано на дебелина с много педи. Той, Маджо и убитите висаджии братя Илиеви бяха и са идеал за немалко хлапаци, които още от малки искат да им подражават и да израснат в йерархията на мафията.

Пред съда Кмета каза още, че час след убийството той е отишъл лично на местопрестъплението и е присъствал на огледа. По думите му практиката тогава е била висшите служители на МВР да отиват на мястото на престъплението, за да се координират действията на отделните звена на полицията. На огледа не са присъствали външни лица - единствено следователи, прокурори и служители на МВР, увери Борисов. Така обвиненията на Георги Стоев бяха формално опровергани.

Писателят не знаеше, че и друг човек - също политик, тихомълком не беше злепоставен. Тежко раненият при престрелката Александър Ананиев е личен шофьор и бодигард на бай Миле. Ананиев е бил водач на пилотната кола и личен телохранител и на премиера Иван Костов.

- Какво са си говорили главният секретар на МВР Бойко Борисов и бай Миле?

- Самият бай Миле пред мен е казвал, че е много обиден относно отвличането на сина на Венци Стефанов, понеже Бойко не го взел присърце. - твърдеше многократно и навсякъде по медиите все още живият Стоев. - По едно време Младен Михалев беше сърдит на Бойко за това, че Бойко се е самозабравил и не

желае да му върши услуги. А пък те са го направили милионер. Може би чрез бай Миле са преговаряли за затопляне на отношенията. Бай Миле беше човек, който Маджо използваше за такива разговори.

- Какви услуги правеше Маджо на Бойко?

- Дадоха му да пази всички по-значителни обекти. Стадион „Славия” се охраняваше от фирмата, уредиха му договор да охранява „Лукойл”, такива неща...

- Вие бяхте в периферната част на бившата СИК.. - е въпросът на „Егоист” към Генерала.

- Много лошо звучи в периферията. Доколкото ме познавате, аз мога да бъда само в центъра! ...

Въпреки отговора му, не твърдя, че Генерала е в „центъра”. Пази боже! Това би било още по-лошо, ама наистина съвсем, съвсем лошо.

- Със спортистите може да се говори и от страна на службите, и от страна на бизнеса. Те бяха социални същества. Почти всички са слушали химна на България на стълбата на медалистите и са плакали за победата. Партията и държавата ги е хранила и отгледала...

Партията ги е отгледала - констатацията на Бойко Борисов е забележително свидетелство за манталитета. Партията и държавата са хранили и отгледали и сегашният ни премиер. А който отглежда, изисква и благодарност. Например от същите „социални същества”. Размятащи бухалките, рекетиращи дребните бизнесмени и убиващи конкуренцията си!

Те никога не посегнаха на инкасото на банките, на големите бизнесмени-олигарси, не притиснаха фабрикантите им, не сплашиха едрите вносители и износители, не обраха луксозните магазини... А нали бяха мафия! За истинската мафия няма едри и дребни - пред нея всички са равни и си заплащат „данъка”. За кого работеха тогава „момчетата”?

„Ипон” се нарежда сред най-големите охранители в страната (съставът й възлиза на около 1000 души). Има и втори, и трети „Ипон”.

„Ипон-1” ООД охранява крупни промишлени предприятия от национално значение като: нефтопровода и всички пласментно-снабдителни бази на „ЛУКойл”, „Големите Български мелници”; завод „Камбана”; Свободна безмитна зона - гр.Бургас; „Елхим - Искра” - гр.Пазарджик; „Химмаш” - гр.Хасково; винзаводите и резиденциите на „Домейн Бойар”; завод за преработка на растителни масла „Прима М” - гр.Велико Търново; „Софарма”; „Бентонит”; „Монек Юг” - гр.Кърджали; „Трас Инженеринг” - гр.Кърджали; „София БТ”; „Деспред”; „Ливел”, инкасото на „МобилТел”. Фирмата охранява специални сгради, като „Интерпред Световен Търговски Център”; спортни сгради и зали - „София”, „Фестивална”, „Универсиада” (приватизирана от хората на Ахмед Доган - скандалния Дилян Пеевски и майка му - Ирена Кръстева); спортен комплекс „Славия-1913” и други.

Обект на охрана са луксозни хотели в „Златни пясъци”; „Слънчев бряг”; „Пампорово”; хотелски комплекс „Империя” (на Йордан Лечков) в гр.Сливен и други. Фирмата охранява луксозни магазини, като: BOSS; Lacoste, VAYK, Pretty Shop и други.

„Ипоните” пазеха хазартната фирма на мултаците „Ай Джи Ем”, банката на СИК, Общинска банка, Националната банка на Гърция, финансово-брокерски къщи, „Булинс”; къщите и вилите на Славчо Христов, Николай Маринов „Маргина”, Младен

Михалев „Маджо” и др. От пролетта на 2001 год. „Ипон” сключи договор и с алкохолната фирма „Синхрон инвест”...

И една ремарка вместо финал.

По време на кметуването на Бойко Борисов негласно бяха толерирани фирмите за чистота „Волф” и „Дитц”. Генерала не изпълни предизборното си обещание да ги смени с други.

Бившият служител на ДС Румен Гайтански - Вълка, се оказа монополистът на чистотата за почти пет нови години. Не е за чудене. Сикаджии - Големия Маргин и Димата Руснака влязоха в тези фирми. Не е изненада - при социализма Вълка е бивш шофьор на полковник Ангел Стойчев - шеф на Осмо РПУ в столицата. Офицерът е виден член на кръга „Монтерей”, на кръга „Банкя”, близък приятел е на Генерала.

Когато наближиха парламентарните избори, Бойко Борисов смени монополиста - с „Новера” на Георги Крумов - бос на фонда „Икуест”, който ги закупи. Вълка обаче остана - официално като техен консултант, неофициално - като съсобственик, както се твърди в бизнес-средите. Георги Крумов учреди асоциация с Цветелина Бориславова. Сдружението, в което попаднаха той, тя и шефът на „Главболгарстрой” Симеон Пешов си постави за цел да развива България като дестинация за зимен и летен планински туризъм, без това да унищожава природата. А когато стана премиер, Бойко Борисов подписа със Симеон Пешев споразумението за изграждане на спортна зала в столицата...

ОТКРОВЕНИЯ

- Вие твърдите, че Милослав Кръстев е променил показанията си под натиск от Бойко Борисов? Не е ли твърде пресилено подобно твърдение?

- Може би. Може би. Дори до 2000 г. самият тъжител твърдеше, че не съм участвал и че той не ме е разпознал. През 2000 г. той промени показанията си. Каза, че е бил заплашван и едва 7 години по-късно той може да каже истината, а истината според него е, че аз съм бил сред хората, които са го отвлекли. Разбира се, аз се поинтересувах защо той говори така. През август 1999 г. сегашният генерал Бойко Борисов, тогавашен охранител, е бил негов гост в Бразилия за една седмица, даже са пътували заедно за там. Заедно са били с араби, единият от които има дело в България за контрабанда на 168 тира цигари. Братът на същия този арабин се връща с Милослав Кръстев 20 дена по-късно от въпросната Бразилия.

Изявлението е на прочутия Иван Тодоров - Доктора. Даде го преди да го убият - този път сполучливо за разлика от атентата на „Цариградско шосе". Интервюто на такъв рафиниран бандит е забележително с конкретните си обвинения. И с едно странно мълчание. В играта на въпроси и отговори, въпреки че през всичкото време се говори за рода Шабан, за едно от отрочетата му - малкия Фатик, никъде по никакъв начин не се споменава името му. По онова време Фатик е вече разстрелян. За мъртвия или нищо, или добро - тази максима не се изповядва от бандитите. Не се изповядва и от политиците. Още по-малко се изповядва от репортерите. Освен при шантаж.

Ясно е и защо реве така Доктора - Генерала оповести публично снимките от дипломатическото куфарче, извадено от багажника на взривения му „Мерцедес". С него гръмна яхтеният скандал в Монако с двама министри и андрейлуканово-царския човек Спас Русев. Но Бойко Борисов не отвори уста за намерените секретни документи на ОЛАФ, както и тефтерчето със записани суми за подкупи на магистрати и политици.

Според една от версиите конфликтът се породил и заради друго. Като финансов министър Милен Велчев си поискал от „СИбанк" дълг от 36 млн. лева към хазната. За сметка на това отказвал да признае насрещно вземане за 50 млн. лева заради ангажименти на държавата към проекта за комплекса „Кривой рог" в Украйна, навремето финансиран от Стопанска банка. Известно е, че тя бе придобита след фалита си от трезора на Цветелина Бориславова.

ТВ-звездата Кеворк Кеворкян показа фотографиите на рандевуто между подземния и политическия свят в своето предаване „Всяка неделя". Там има култово интервю с взривения Доктор:

- Коментирайте контактите си с Бойко Борисов?

- Никакъв контакт нямам с него почти. Имал съм с генерал Борисов една единствена среща, един единствен разговор.

- Какво го помолихте?

- Да изясни нещата около мен от страна на МВР. Да каже, аз имам ли проблем със МВР, направил ли съм нещо, заради което да имам проблем, или нямам такъв.

- Той какво ви отговори тогава?

- Той нареди на един служител от МВР да провери.

- Името му знаете ли?

- Да, ген. Борисов нареди на служителя от МВР Краси Младенов, не знам чинът му какъв е, да направи незабавна проверка и да съобщи там...

- Бяха ли съобщени някакви данни по вашия въпрос?

- Не, абсолютно, това е няколко месеца вече, абсолютно никакви данни, но това е доста удобно, понеже „се работи” - но така може да се работи и 10 години, нали? А аз искам да знам има ли нещо против мен МВР, или няма нищо против мен. Ако МВР има нещо против мен - да се каже ясно какво е то и да се покаже, защото се говорят неща, които просто нямат почва. За мен е необходимо едно становище, което на мен самия да ми даде сигурност аз кой съм!

В интервюто с Доктора има момент, който никой не забеляза. Иван Тодоров желае МВР да отговори има ли той проблем с институцията, против него ли е тя, което предполага, че доскоро е била „за”. Той иска от МВР становище - то да даде на него самия сигурност кой е той самият!

По-логичното е обаче да иска да узнае дали няма проблеми със закона. Разликата може да се стори на някого символична, обаче тя е символна за истинските отношения между бандита и службите. (за Доктора виж „Тайните на големите играчи” - бел. ред.)

Тези взаимоотношения са солта и омегата на българската действителност. Те са буталата, които бият в мотора на престъпността. Те са онова, за което никога не се говори. А ако се заговори както от Доктора, то е единствено след атентат и със сигурност за отмъщение!

- Описвате един образ на ген. Бойко Борисов, който е нетипичен за него.

- Бойко Борисов се бори против производството на фалшиви цигари, а самият той в недалечното минало е участвал в две фирми, собственици на фабрики за незаконно производство на цигари Марлборо „Тео интернешънъл” и „Норт”. Срещу тях има дело за незаконно производство на фалшиво Марлборо. Тази работа поразително много прилича на „Крадецът вика дръжте крадеца”.

Прав ли е Иван Тодоров - Доктора? Да! Съдружията на Бойко Борисов съвсем не са толкова безобидни, за каквито ги представя премиерът ни.

Фирмите наистина ги има. И незаконното производство на цигари го има.

Бургаската фирма „Тео интернешънъл” АД е регистрирана през 1994 г. под номер 2371/1994 г. В нея Генерала е бил съсобственик и член на Съвета на директорите. Друг знаменит участник е сикаджията Румен Николов-Пашата.

Фирмата е уличена в нелегалното производство на „Малборо”, „Мелник” и др. марки цигари. В специално създадена за целта фабрика в Краймoрие машините бълваха папиросите от самото основаване на фирмата до края на 1997 г. въпреки няколкото обществени скандала. А когато най-сетне прокуратурата се размича, обвинение беше повдигнато само на един от собствениците - Емил Райков. Естествено, той изчезна без следа - може би завинаги. Години по-късно, през 2001 г. шефът на местното РПУ, под чийто нос се е въртяла аферата, след пенсионирането си беше катапултиран в креслото на регионален шеф на „Ипон”.

Щом разкритията нашумяха, Бойко Борисов напусна дружеството. На негово място дойде лицето Иво Каменов. Иво Каменов е един от трите босове на „ТИМ”.

За връзки между октопода и Бойко Борисов са се чували обвинения и от далеч по-сериозни хора.

Един от тях е депутатът Алеко Кюркчиев. Той нападна главния секретар на МВР и шефа на НСБОП ген. Румен Миланов, че съзнателно си затварят очите пред престъпността и има връзки с групировките. Кюркчиев посипа сол в раната, твърдейки, че видял преди време Борисов на една маса с хора от сенчестите среди. Човекът бил известния Фатик. Той молел за връщането у нас на изгонения по времето на управлението на СДС Денис Тюркмен, съпруг на сестрата на Фатик.

В началото Генерала премълча, а после призна за срещата в хотел „Кемпински-Зографски” с контрабандиста на наркотици, оръжие и коли.

Проф. Александър Чирков се оказа неин организатор - мафиотът беше спонсор на клиниката му: „Генералът ме отряза направо, като каза, че интересите на държавата са по-важни. В момента връщането му означава, че никога няма да влезем в НАТО. Това ми беше достатъчно и така завърши целият разговор.”.

Бойко Борисов добави, че след като не е съдействал на Фатик за роднините му, не може да бъде обвиняван във връзки с него и престъпни кръгове.

Много уязвима е и връзката му с мащабния контрабандист и аферист Тодор Толев, застрелян през 2003 г. Според Борисов той е потърсил могъщия човек, въртящ съвместен бизнес с редица български политици, за да си запази охраната на „Мобилтел” въпреки отнетия лиценз на „Ипон”. По тази причина регистрирали съвместна фирма, но разрешението било върнато и не се наложило дружеството да заработи.

- През фирма „Ти Би Ай 97” не е минала нито една сделка, нито един лев. Тя беше създадена фиктивно, за да се прехвърлят към нея задълженията на фирма „Ипон”, която охраняваше инкасото на „Мобилтел” - каза Генерала.

Но той напусна „Ти Би Ай” 97 едва през август 2001 г., когато вече беше назначен за главен секретар на МВР.

ОКТОПОД

- Обръщат се към мен с „шефе”, „генерале” и „Борисов”. „Шефе” ми казват моите подчинени. С „генерале” към мен се обръщат дори и враговете ми. „Борисов” ме нарича само царят.

Той не споменава простичкото бат’е Бойко, с което го зове народът. Но всъщност това обръщение е по-ценно от всички титли и сърмени еполети. Не споменава и за начина, по който е контактувал с борческите среди - дали на „ти”, на „вие” или по друг начин. Казват обаче, че в действителност Генерала въобще не е бил на „ти” с мутрите, а станало точно обратното - още овреме те преминали на почтителното „Вие” с него.

Направили го първо най-големите им босове.

Сред тя е Румен Николов - „Пашата”. Той е сред най-именитите главатари на СИК и безспорен авторитет в мощната групировка. Могъщи сили опазиха българомохамеданина от смъртоносната жетва, покосила редиците на трибуквеното страшилище. Той е бивш служител на специализирания отряд за борба с тероризма.

Пашата и Бойко Борисов - тогава шеф на „Ипон”, още навремето са станали съдружници. Заедно са въртели бизнеса таман в три фирми - „Интербулпред”, „Цебра” и бургаската „Тео интернешънъл”. Приятелката му Цветелина Бориславова също е била съдружник с Пашата в „Интерпрайм тобако” АД. Той е участвал в него чрез своето дружество „Арена”.

Не по-малко спорна фигура от Румен Николов е Живко Делчев Делчев. Той е съдружник и с Бойко, и с Цветелина. Заедно са слагали началото на една от няколкото фирми, назовани „Ипон”. Майсторите на компромати твърдят, че неизвестният на публиката бизнесмен се е титулувал в скритата йерархия на родните мутри като нещо много повече от тях. Считали са го за истински Кръстник, макар и поставил се в сянка като всеки уважаващ себе си бос от подземието. Името му почти никога не се мяркало по медиите. Има защо - той държи съдружието на СИК с Рахмат Сукра, който е ключова фигура в сикаджийската банка ПИМБ. Когато скандалът около групировката нашумя до небето, банката се прекръсти на „Унибанк”. После отново се прекръсти - на „International Asset Bank”.

Знае се, че навремето трезорът беше „сейфа” на мутрите - с парите на „Бухал” на Рахмат Сукра, с операциите на Антон Малевский - шеф на измайловско-челябинската мафия в Русия.

Между впрочем, този голям арбитър на руския октопод си имаше фирма в България. Тя беше свързана с Димитър Димитров - Шашмата, съдружник в „Орион” - тогавашния кръг на премиера Жан Виденов. Навремето по внушение на БСП шефката на ДСК - Бистра Димитрова, изсипа над 90 млн. долара от парите на спестителите в този трезор. Това стана непосредствено преди да се обезцени лева, да гръмне финансовата система и да ни помете хиперинфлацията.

Освен Бойко Борисов, и неговите съдружници са съдружници на сикаджиите в редица фирми.

- Сега не се виждаме - заяви бившият охранител за бившите си бизнес-партньори и отсече. - Смятам, че така е редно!

Когато беше предложен за поста главен секретар на МВР, майорът (все още не му бяха присъдени нито полковнишкото знание, нито двете генералски) подробно обясни кое как е било.

Шефът на „Ипон” сподели, че Румен Николов (Пашата) е бил дългогодишен състезател в ръководения от него национален отбор по карате. Борисов си спомни, че тогава Николов е имал прякор Греблото, защото бил майстор на спорта по гребане заедно с Иво Карамански - Кръстника.

Кръстник съм и на жената, с която Николов живее, до 1990 година той беше най-добрата барета не само в България, но и във Варшавския договор, разказа кандидат-главният секретар. И подчерта, че след 1989 г. пътищата му с Николов се разделили до момента, в който той е станал председател на Българската федерация по карате и събрал съмишленици, сред които Бойко Борисов и Алексей Петров (също треньор по карате). Те решили да създадат фирми с цел, ако заработят добре, от тях да се финансира каратето.

- Манол Манолов - търговец от ИНТЕРПРЕД, тогава го взехме като шеф на една от фирмите и оттам го познавам, а Чавдар Чернев - някогашен началник на Второ районно управление на МВР и после шеф на Софийско градско управление на МВР, е човекът, благодарение на когото каратето стана граждански спорт и бе създадена гражданската федерация по карате - обясни на публиката Борисов. Според него фирмите, създадени за финансиране на каратето, не проработили, а между създателите им се породили такива „антагонистични отношения”, че не могли „дори да се организират да съберат подписи за закриване на фирмите и сега чакат закриването им по съдебен ред. „.

Няма основание да се съмняваме в тогавашния отчет на Премиера за така наречените му контакти с подземния свят. Явно той намеква и за фирмата „Будоинвест”. Но „Тео интернешънъл”, занимавала се цигари, едва ли има връзка с каратето. Живко Делчев Делчев - съдружник още в първия „Ипон” и в „Цебра”, също няма връзки с каратето. Повечето от другите бизнеспартньори в десетките фирми на Бойко Борисов и приятелката му Цветелина Бориславова поддържат добри контакти с фигури, близки на подземния октопод или направо негови пипала.

Например на 14 септември 2002 г. в Банско беше открит многозвездният хотел „Танне”. Негов собственик е българо-германското дружество „БГ турс” ООД. Там участват немецът Манфред Дийл и българина Николай Галчев - собственик на „Галчев инженеринг груп” АД. Сред акционерите на последната компания са още няколко лица, сред които е Николай Кръстинов. Самият Кръстинов има друга фирма с Манфред Дийл - „Евпоринт-България” ООД, създадена още през 1997 г.

Той не е случаен човек. Родата му е генералска от времената на социализма. Държи съдружието с Бойко Борисов в „Интербулпред” АД, където са сикаджийските мутри. Кръстинов е бизнепартньор и съдружник на Максим Димов - ковчежника на НДСВ, на Виктор Вълков - ключова фигура от кръга „Монтерей”. И всичко би било добре, ако уважаваният чуждестранен инвеститор Манфред Дийл не се оказа истински мошеник.

В Германия той беше осъден на 7,5 година за пране на пари и задигане на пари от фалиралия концерн „Хермес”. Според немските прокурори средствата са влагани на поразия в Банско. Заради тези пари навремето градът го обяви за почетен гражданин. У нас за прането на мънитата той получи по споразумение с

прокуратурата 3 години затвор, глоба 10 000 лв. и ангажимент да върне на държавата 8,4 млн. лева мръсни пари. Те са точно онази сума, върху която се канеха да сложат ръка кредиторите на фалиралия немски концерн.

Темида се произнесе наскоро - на 17 юли 2009 г. Три години затвор създават възможността присъдата да не се лежи, като се изпълни условно. Заради присъдения „ангажимент" немецът Манфред Дийл се сбогува с хотела си. Обраният от него немски концерн остава с пръст в устата. Българските му съдружници си запазиха многозвездната обител.

Но правда няма! Тя съществува само на онзи свят вместо в земния, реален живот. За бизнескуклите си Проекта може и да предвиди пари, но абсолютно никога не е планирал справедливост.

ОТ ПЪРВО ЛИЦЕ

Разкаялият се член на мутренска наказателна бригада, свидетелят, поискал да говори срещу Маджо, срещу политиците, стоящи зад него, убитият писател Георги Стоев навремето разказа за нещата от кухнята, поне така, както той ги е видял:

- Бойко е първият човек, който назначи проверка върху мен и поиска да бъда разработван. Чудя се защо и той мълчи и не вземе да излезе и да каже, че съм бил разработван и съм реален човек, с реални проблеми. Накрая ще излезе, че съм фантом, че ме няма. Според мен Бойко мълчи, защото Румен Петков го държи с нещо. Лично Маджо ми е разказвал, че като главен секретар Бойко е бил в къщата му на гости. Личната охрана на Славчо Христов (казва се Сашо Стоканьов) ми е разказвал, че Бойко е ходил през вечер в къщата на Славчо. Редят пешки всяка вечер, така казваше той. В смисъл, че обсъждат някакви общи бизнеси. Тогава Бойко е вече главен секретар!

Известната телевизионна журналистка Маргарита Михнева е сред жертвите на този бодигард - Александър Стуканьов (с „у" вместо с „о", както твърди Стоев - б.а.). Тя е от потърпевшите след онези разговори, водени с известни и неизвестни събеседници в онази къща на бившия банкер на „СИбанк" и доверен човек на Иван Костов.

Дори и пред семейството ми, а сме й приятели, иска да е лаконична за случилото се. Човешки я разбирам - неприятно е да си спомняш притесненията, натиска, поредното си уволнение, опасно е да се говори дори тет-а-тет за сложните взаимовръзки, оплели политически елити, бизнескръгове и най-долнопробни мутри.

Затова ще цитирам едно нейно интервю, взето от Славей Костадинов:

- Теб навремето те заплашиха със заливане с киселина и едно от уволненията ти беше от бТВ заради това, че си свързала неволно имената на Славчо Христов и Бойко Борисов, като си показала къщите им в Банкя?!

- Искам веднъж завинаги да се изясни тази история! Ще ти разкажа точно как стои въпросът. Направих 10 предавания „Конфликти" в бТВ, преди да ме уволнят. Имаха много висок рейтинг. Предаването беше 1 час в неделя... Та беше неделя, десетото предаване. Излязох от телевизията с колегите и един мъжки глас ми се обади по телефона и започна да ме заплашва. Заплаши ме, че ей сега ще ме залее с киселина Бойко Борисов. Да се пазя от него, че той бил много мръсен тип. Че много съм му засягала интересите.

- Ти коментирала ли си Борисов?

- Това не е вярно. Нито веднъж не съм коментирала Бойко Борисов в тези 10 предавания.

- Като какъв се представи този мъж, който те заплаши или по скоро предупреди? Въобще представи ли ти се?

- Представи се като мой доброжелател, който ми съобщава да се пазя още от тази вечер. Бойко Борисов бил поръчал и щял да ми прати хора да ми строшат краката, да ме залеят със сярна киселина, защото съм го коментирала няколко пъти в мои предавания. Този мъж ми каза, че много ме харесвал като журналистка, но знаела ли съм какво може да ми се случи? Направи една много лоша характеристика на Бойко Борисов пред мен. Веднага разбрах, че това е нагласена

работа, но бях любопитна.

- Тогава Бойко Борисов не беше ли главен секретар на МВР?

- Да. Обадих му се веднага. Той беше в Москва. Бойко Борисов веднага разпореди да започнат разследване. Казах от кой телефонен номер ми се бяха обадили. Това беше външен телефон. Когато дадох този телефонен номер, още вечерта са заловили Александър Стуканьов, който бил бодигард на Славчо Христов.

И понеже е глупав, с една и съща карта се е обадил и на мен, и на поръчителя си, за да каже, че е свършил работата. Тази история в един от романите на Стоев е много добре описана. Георги Стоев, между другото, е работил за Славчо Христов и от там знае някои нещица, но не всички, за работодателя си.

А от понеделника министър Петканов ми назначи и охрана. Бяха двама, които ме пазеха десетина дни. Поискаха ми разрешение да ми подслушват телефона. А Бойко Борисов ми каза, че единствено го подразнило това, че в моя репортаж съм казала, че е съсед на Славчо Христов в Банкя. Държа се много мъжки и много достойно. Но до подслушване не се е стигнало, защото още същата вечер са заловили Стуканьов... В полицията, когато го арестуваха и проведоха следственият експеримент, ми казаха, че това не е единствен случай и че той се занимава с поръчкови заплахи по телефона, участвал в някакво пребиване - просто е момче от ниските етажи на престъпността. Истина е, че Жоро Стоев ми предложи негова снимка, когато те двамата са се снимали много отдавна, прегърнати. Тогава за първи път видях Жоро Стоев с Александър Стуканьов на снимка... Но да се върнем на Жоро. Последният път, когато беше у дома, беше студено и той поиска да пийне, нещо. Имах едно 12-годишно уиски и го отворих. Между другото, до ден днешен не съм пила от това уиски, то стои недопито. Жоро си пийна, притесняваше се нещо. Та в книгата си Жоро пише, че аз не съм разпознала Стуканьов. Не само, че го разпознах, но лично главният прокурор и градският прокурор Славчо Кържев, а и районният прокурор ми казаха: не се занимавай повече с тази история! Така че Жоро Стоев излъга в книгата, че аз не съм разпознала Стуканьов. Александър Стуканьов и до ден днешен си ходи по живо, по здраво, даже има ново жилище.

- А кога дойде уволнението ти от бТВ и защо?

- Заплахата дойде в неделя след предаването. Когато всичко беше изяснено, в четвъртък, когато беше разпознат извършителят, ме извика Светла Василева и ми каза, че съм уволнена, защото съм засягала интересите на телевизията. Така и не разбрах тогава за какво ме уволниха. По-късно разбрах, че съм засегнала интересите на някаква Гергана Михайлова, която била вносителка на уискито „Джони Уокър". Всичко е в папката. Това са ми казали от НСС.

- Защо не поискаш да разсекретят тези документи?

- Ще поискам от Цветлин Йовчев, защото просто искам да си я имам за архив. Чудя се защо държавата не излезе и не каже на висок глас за какво става въпрос. Аз настъпих някакви интереси, но какво точно стана...?! Истината е, че ме уволниха. И аз не разбрах защо. Единственото, което ми казаха от НСС, е, че Бойко Борисов няма нищо общо с това. Аз откъде ще се сетя за Михайловски - зетя на Йордан Соколов?! През ум не ми е минавало. Има обаче записан разговор между Михайловски и Стуканьов. Няма да си оставя магарето в калта. До ден - днешен се чудя защо става така, че винаги съм неудобна?! С моите репортажи явно съм

засегнала интереси.

- Кажи как протече срещата ти със Славчо Христов?

- Винаги се е държал с уважение към мен. Точно на влизане в кабинета му, си спомням, че си изтървах телефона и си го счупих. Той веднага ми подари един нов джиесем. Много добре мина разговорът. Всичко е известно. Оттогава досега колкото пъти попитам, всички вдигат рамене. Тогава Филчев ми каза:"Ти не знаеш ли кой е Иван Костов?!" Костов му бил казал, че той го е назначил и че той го бил създал, и можел да го убие. Каза ми, че те са опасни хора.

Опасни хора! Маргарита Михнева често си е имала работа с тях. И аз съм си имал. Но те не са опасни с това, че заплашват, притискат, уволняват, че са готови да убиват... Те са страшни преди всичко с държавната машина - когато трябва безпомощна, когато е необходимо - лично тяхна! Тя ги прави така всемогъщи.

Разстрелът на Георги Стоев премина в графата на престъпленията като „неразкрито". Едно борче от паважа на улицата случайно беше влязло в залите на политиката. Дори онова малко, което чу, което видя, което разбра и дори недоразбра, го уби.

- Смятам, че и на децата вече им е ясно, че тези групировки не могат да се самосъздадат поради простата причина, че ако нямат протекциите на някои служби по онова време, ще бъдат смачкани веднага. Това ми звучи инфантилно. Нали ще бъдат арестувани и вкарани в затвора? Как може едни момчета, които са слезли от тепиха и от ринга, да ги създадат, ако не бъдат подпомогнати с някакъв ресурс? Визирам каратисти, борци и боксьори.

- Значи Държавна сигурност е подпомогнала създаването на групировките?

- Точно така. С какво може да се занимава ДС, при положение че е приключила дейността й в паричната схема, а тя познава перфектно престъпността? Само със създаване на нови механизми, чрез които да действа престъпността, в случая тези групировки.

Георги Стоев беше абсолютно точен в анализа си за генезиса на възникването на новата българска действителност. Разстрелът му сякаш парафира с печата на достоверността всичко онова, което написа за Маджо, за Генерала, за монтерейци, за банкерите, за политиците...

Вместо надгробна епитафия

- Жорко, Жорко... - въздъхна Маджо. - Много си малък още. И аз, и Петърчо (Стоев вероятно визира Петър Петров - Амигоса, съдружник на Доктора, но не споменава имена - б.а.), така да се каже, служим на едни и същи хора. Навремето, когато започна бизнеса си, нямах идея за това. Затова го повиках в офиса си и го попитах най-любезно: „Градски, чух, че изкарваш много пари. Няма ли нещо и за нас?" Петърчо след малко донесе 10 000 долара. Сам се досещаш, че това ме обиди жестоко и не се сдържах: „Гаден лайнар! Ти подиграваш ли се с мен? Изчезвай и по най-бързия начин ми донеси 100 000!" Само след час беше при мен с парите. Но после същите тези хора, които не е здравословно да ти обяснявам кои са, ме накараха да им занеса 200 000. Така че много се лъжеш, ако смяташ, че съм номер едно... Към днешна дата, като

изключим съдружниците, които ти знаеш, деля с още 17 червени бандити - намигна ми съучастнически Маджо. - Сега разбра ли?

Из книгите на Георги Стоев

(В „Тайните на големите играчи" – том 2 са имената на неспоменатите от Стоев червени бандити - създатели на СИК, сред които са бивш финансов министър,Иван Славков-Батето, членове и секретар на Изпълнителното бюро на Националния съвет на БСП, ръководителя на предизборния щаб и др. б.а.).

Внимателният прочит на романите му - странна смес между разказ от първо лице и художествена измислица, обаче показва друго - има сбъркани събития, смесват се истински и измислени факти, изложението на места добива характер на лично разчистване на сметките, тук-там се наглася фабула, само и само да се защити някоя теза. „Имаше обаче и неща, където той 80% се беше доближил до истината - например за моя случай!", счита Маргарита Михнева.

Но 100% на 100% бившият борец се оказа прав за системата на престъпността и ролята на бившите служби в нея. Сбъркал е единствено в оценките си за сегашния премиер. По логиката му Бойко Борисов трябва да е бил Бос с главна буква от самото начало на прехода. Но според Георги Стоев е обикновен слуга на мутрите, какъвто го изкараха романите му.

Не е възможно! Защото майорът от школата на Държавна сигурност, завеждащият катедра в нея, треньорът на спецчастите на щита и меча на Партията, родата на роднината на Живков, житейската „позиция" на банкерката Цветелина и в крайна сметка - кодът на Проекта, няма как да е безгласна буква пред някой си спряган като дон Паша, Маджо, Венци и сие. Истинските Донове са други.

- Стигнахме до Бойко Борисов. Той се ползва с огромен медиен комфорт. Но точно сега, когато МВР се тресе от скандала с българската самоличност на сръбския мафиот Будомир Куйович, когато арестуваха бившия главен секретар на МВР Илия Илиев, Бойко мълчи. Как да си обясним тишината?

- Защо мълчи ли? - събеседникът ми въобще не се замисля. Той е много навътре в играта, от години. - Отговорът е лесен. Навремето Бойко като главен секретар направи сделка с Румен Петков. Хората на Луканов около двамата я договориха. Така назначиха човека на Петков - Илия Илиев, като го преместиха от Плевен в София. Мисля, че първата му длъжност беше като шеф на националната полиция. Идеята на сделката е била след края на мандата на НДСВ, при БСП Румен Петков да стане вътрешен министър и да остави Бойко като главен секретар в правителството на тройната коалиция. Тогава Бойко не знаеше, че сценарият е друг - да го направят кмет. А може и да е знаел, но си е осигурявал резервния вариант. Затова сега мълчи. Но ще видите, как непосредствено преди парламентарните избори Илия Илиев ще бъде оневинен. Иначе ще се разприказва и ще стане страшно.

На 15 юни 2009 г. следствието срещу Илия Илиев - бивш главен секретар на МВР, беше прекратено. Изборите бяха на 5 юли. Събеседникът ми позна развитието на събитията година и половина по-рано.

Но въпреки това се опитваше да ме подведе за този скандал. Основен партньор на мафиота Куйович в неговите фирми у нас беше Невена Стойчева. Тя е дъщеря на бившия полицейски началник на „Кремиковци" Ангел Стойчев и любовница на

разстреляния през 2003 г. друг мафиот Фатик.

В края на ноември 2007 г. около оставката на Илия Илиев бе съобщено за арестуван полицай с огромно количество амфетамини. Те пък били натоварени на колата на полицая от дома на някой си С. С., неизвестен дотогава на полицията. По-късно от полицията обявиха, че С. С. е организатор на канала за трафик на амфетамините, в който арестуваният полицай играел ролята на муле. Когато обаче се разгледа мярката за неотклонение на задържания полицай, С. С. от основна фигура се превърна в свидетел. Според публикациите С. С е Стоян Стойчев - син на бащата на любовницата на Куйович.

Ангел Стойчев е много, много виден член както на кръга „Банкя" около Генерала, така и на кръга „Монтерей" - един от авторите на Проекта. Неофициално се твърди, че едноименният ресторант, където се събират творците на подобни политически сценарии, е негов. Така че сделката с Илия Илиев, подписал българската самоличност на Куйович, се оказа многостранна, на самите кръгове - в нея министърът Румен Петков, главният секретар Бойко Борисов са били третирани от кукловодите като кукли.

„Аз съм на „ти" с борчетата - знам им всичките спатии. Вече съм на „ти" и със закона и затова ще го наложа сред тях!", закани се Бойко Борисов при избирането му на поста главен секретар на МВР.

По негово време наблюдателите изброиха 31 поръчкови убийства на големи босове, двама олигарси и висш съдебен магистрат, останали неразкрити. Що се отнася до враговете му, Генерала не е привърженик на максимата „око за око, зъб за зъб". Напротив - трябва да бъде око за две, зъб - за чене!

Само така се създава истинският ред!

КРЪСТНИЦИ?

Почти всичките съдружници на охранителя и нежната му половинка са бивши кадри на секретните служби и ДС! Бойко Борисов със сигурност не е Дон. Защото „Доновете” са като Пинокио, Буратино (марионетка - от италиански, бел. ред.) - те също са кукли на конци. Понякога се и създават заради това - да блесне кукловодът им, като ги хвърли в огъня.

Вероятно логиката на тази практика, чудесно позната на БСП, послужи за предизборната атака на Сергей Станишев срещу бъдещия премиер. Хората от „Позитано” използваха показанията на сръбския бандит Сретен Йосич пред белградския окръжен съд, дадени в началото на април 2009 г.

Той заяви, че по време на пребиването му в София е бил закрилян от родните служби, Бойко Борисов и Николай Гигов. Освен Йосич у нас дълги години се подвизаваше и негов авер - Ненад Миленкович. Йосич се установи през 1999 г., а Ненад - през 2000 г. И двамата, неизвестно как, се оказаха като Будомир Куйович с български паспорти, самоличности и имена. Единият изгърмя през 2002 г., а другият - през 2003 г.

По думите на Генерала Йосич е споменал името му, защото го е чувал, а на Николай Гигов го знае „защото купува футболисти от него”. Племенникът на Андрей Луканов светкавично опонира, че си е имал работа с мафиота единствено покрай покупко-продажбата на играчи за „Славия”. Мъртвият бай Миле, който въртеше футболния бизнес на СИК, нямаше как да се обади, за да внесе яснота. Но чудесно се знаеше за съвместните му фирми с Йосич - занимавали се за парлама с ритни-топковци, а всъщност с петрол, оръжие и наркотици.

Освен това Милчо Бонев беше кръстник на детето на Йосич - Милко, което живее с майка си Наталия у нас. Чудно е защо службите и „24 часа” побързаха да лансират - в същия и на следващия ден след убийството на сикаджията версията за отмъщение от Сретен Йосич!?

„Когато Гаргамел беше премиер, Сретен Йосич, Байрами и други живееха от никого необезпокоени в България” - посочи с основание бившият главен секретар на МВР. Той застъпи на поста си на 1 септември 2001 г. и 10 месеца по-късно страховият сръбски мафиот беше задържан при акция на НСБОП. Всъщност всички разкрития дойдоха от холандските служби. Те успяха да изяснят и всички детайли около убийството на Косьо Самоковеца, стигайки чак до сливналията Йоско Йосифов.

Гаргамел - Иван Костов, обаче също не беше останал длъжен на Батман - Борисов:

- Управлението на България се латиноамериканизира. Маски дефилират като на карнавал. Уж управляващи, а на практика декоративни фигури, чиято основна работа е да си създават имидж в медиите, а не да работят за България. Единият носи маска на Батман, другият на хрисим премиер, третият, който е оцелял от ДС, се преструва на шеф на Национална служба „Сигурност”. Сред тях и около тях се нарежда елитът на организираната престъпност.

„Опасявам се, че този натиск върху министъра на вътрешните работи Румен Петков да препятства моята физическа охрана от държавните институции и точното

изучаване на маршрута на придвижване и наблюдението на дома ми от спецагентите на Гаргамел и неговите смърфове, може да цели моето физическо отстраняване!"

Тези думи бяха изречени на 8 юли 2006 година. Ала не се превърнаха в обвинение. Прозвучаха като оправдание-маскировка за установените тесни връзки с партията на Иван Костов в столичния съвет - първа крачка към оформящото се парламентарно мнозинство, подкрепящо ГЕРБ.

...Политиката изпусна част от парата си, за да не се взриви котелът й. Както пише в библията - време е за сеитба, време е за жътва. Така се казва и в наръчниците за ПиАр: има си моменти - за предизборната откровеност и за следизборното мълчание.

В крайна сметка БСП натисна и създаде парламентарна комисия за разследване на показанията на Сретен Йосич. Някои заподозряха, че на сърбина са платени пари от „Позитано". Други - че изпълнява политическа поръчка на самия Белград, месещ се във вътрешните ни работи. А трети бяха убедени, че казаното от него за Румен Петков, Бойко Борисов и Николай Гигов е самата истина.

Генерала яростно опонира:

- В случая тази анкетна комисия трябва да завърши накрая с „На Борисов да му се даде орден". Това ще е решението, защото всички останали институции - Прокуратура, МВР, ДАНС вече са си дали становището - брилянтна операция. Това е пряк опит да се посегне на живота ми! В единия случай да се изострят сетивата на човек, който не си поплюва, знаейки кой е прекият виновник за това, което му се е случило...

За първи път Бойко Борисов показа неподправен, истински страх. Не стана ясно защо се възмущава, че го сочат като основен виновник за ареста на мафиота. По презумпция длъжността на главен секретар на МВР предполага носенето на отговорността.

Неофициално се знае, че хората на сърбина са изплатили няколко милиона долара на висши държавници, за да избяга той от затвора. Калимерата обаче се е развалила, но парите не били върнати. Но не това притесни лидерът на ГЕРБ. Изглежда го афектира обстоятелството, че му приписват инициативата, докато тя е дело на чуждите западни служби. Затова се почувства застрашен както холандския съдия, осъдил Сретен Йосич и съответно осъден от него на смърт.

- В другия случай (за прекия опит да се посегне на живота му) - продължи кандидат-премиерът - да прикрият някой, ако направи нещо друг, каквито сигнали имаме, че видите ли, Сретен го е направил - това е целта на Доган и Станишев. За това им казвам - ще ги преследвам и двамата докрай след днешния случай, докрай ще ги преследвам, до затвора!

Играта наистина загрубя! Както никога! Но най-сетне се чу Истината!

За първи път в българската действителност се случи човек:

- познаващ средите на мутрите;
- работещ с групировките чрез фирмите си;
- бивш главен секретар на МВР;
- генерал-лейтенант от сигурността;
- кмет на столицата;
- действащ политик;

- лидер на партия

да обвини:

- действащ премиер;

- двама лидери на управляващи партии

в замисъл за убийство!

Неговото!

За първи път лице от елита от основателен страх за живота си посочи какъв е действителност българският елит!

За първи път човек от Проекта назова какво представляват хората, фигуриращи в Проекта!

За първи път чудесно информиран член на тези среди ги обяви с публично насочен пръст за мафиоти!

- Ако нещо се случи с Бойко Борисов, поръчителят ще бъде вътрешният министър Михаил Миков! - продължи тази тирада Цветан Цветанов, председател на ГЕРБ.

Но изглежда последва командата „млък", пусната по гарнизона - този скандал изчезна сякаш от махване с магическа пръчка. Сякаш по команда „млък" Бойко Борисов забрави обвинението си - признание.

- Искам да стане това, което навремето е казал Индже войвода. „Да пуснеш една мома да мине с пендарите през планината и никой да не я пипа.". Иска ми се да върна относителното спокойствие на хората. Преди 11-12 години имахме поне такова спокойствие - категоричен е за действителната си позиция Пожарникаря в онзи момент.

Но както мигновенията идват, така и отминават! Генерала не продължи с обвиненията към елита, не направи очакваните разкрития. Частичката истина замръзна в кристала на онзи мимолетен миг, слял страха му с яростта му.

„О миг, поспри!" - произнася във „Фауст" героят на Гьоте. И тогава Мефистофел прибира душата му - завинаги!

ДА РАЗЛАЕШ КУЧЕТАТА

... В тъмнината лазерите накъсват мрака на поръбени с блясък по краищата им парчета. Богдан Томов вещо води програмата. На сцената извиват глас най-именитите наши певци.

Заведението, базирано на столичния бул. „Борис III" навремето беше най-елитното в столицата. По масите и край бара са насядали гостите. Над 200 души са - от всички политически бои и разцветки - сини, червени, зелени на ДПС, от правителството, от едрия законен бизнес, но и от най-голември незаконен, от висшите органи на Темида. Дори присъстват няколко посланика. Отвънка тежките лимузини и площите около залата се охраняват от „Ипон".

Т.Т. - един от съдружниците на Бойко Борисов, бивш съдружник на Валентин Моллов и други „честни частници", празнуваше рождения си ден. Не е ясно в качеството на кои и какви сме поканени тук с жена ми, нито защо сме инсталирани на централна маса.

Наскоро съм му спасил живота заедно с други животи - когато СИК се конфронтира с ТИМ, а МВР подкрепи групировката от Варна. Черноморците бяха задигнали 5 млн. долара от „колегите" - от износа им на скрап. Ръководството на МВР се оказа в играта, дула на МВР защитиха тимаджиите.

- Но те са бандити, пълни мафиоти! Идваш от офиса му - вилата, там във ваната са давили човека (превел парите вместо по сметка на СИК - по сметка на ТИМ в Стокхолм, изчезнал, открит в Малта, проследен до Кипър и незнайно как докаран у нас - б.а.) - твърдеше ген. Богомил Бонев, министър на МВР.

Отложи отпуската си, за да се види с мен. Явно съм бил под „контрол", явно съм бил проследен от редакцията на в. „Труд" до онази вила край резиденция „Бояна", а оттам до овехтелия му кабинет в МВР. Но не бях се и крил. Министърът се оказа прав в детайлите - наистина я имаше съответната вана, видях я с очите си. Предателя - крадец обаче не успях да видя - състоянието му не беше никак, ама никак за показване.

Съдружникът на Бойко Борисов - потърпевш от ужилването, обаче все още не беше отървал кожата си. Варненската трибуквена групировка можеше да го свитне заради човека си и онези спорни $ 5 млн. Но можеха да го свитнат и своите - пак заради притесненията и парите. „Минаваме на дюшеци! - изкомандори той секретарката си. - Изчезваме!". Късно беше - убийците със снайпери дебнеха в засади наоколо. Още тогава знаех, че не са тимаджии, а спецкомандоси, организирани от МВР.

- А като бандитите си задигат взаимно парите и си давят и изтезават хората, какъв арбитър го раздавате между тях? - попитах тогавашния първи Генерал в МВР. - Ако правителството е страна, ако взима страна, значи и то, и ти, и министър-председателят също сте сред бандитите!

На следващия ден премиерът Иван Костов посети Шумен, откъдето тръгна към неизвестността онзи скрап. Там, в онзи град той заяви, че има мафия във Варна и трябва да бъде смачкана. И да го е искал, макар че не ми се вярва, нямаше да му позволят. А ако не го е искал, защо пък въобще предупреди?!

Естествено, „мафията" оцеля - никой и не помисли да я смазва. Оцеля и

софийската „мафия” - никой не тръгна да я арестува. Оцеля и Т.Т. - никой не го подгони, камо ли пък да го трепе след това посещение в меверейския кабинет. Дори оцеля и давеният във ваната. Намери се някакъв висш арбитър - сигурен съм, че отново беше Властта.

Само двама Генерали, единият министър, а другият - главен секретар на МВР, Богомил Бонев и Бойко Борисов, от тогава се ненавиждат люто и до смърт.

Враговете-приятели

Точно по времето на Богомил Бонев беше отнет лицензът на фирма „Ипон”. Бойко Борисов го отнесе покрай новия закон за застраховането и кампанията за притискане на силовите босове. На три „вълни” СИК, ВИС 1 и маса фирми, вкл. „Ипон” се лишиха от лицензиите си. Всичко това може да се види, да се пипне, както се казва, в тогавашната преса.

- Истината е, че той не ми отне лиценза заради нещо незаконно във фирмата. Историята е друга - разказа години по-късно софийския кмет. - Поводът беше едно мое спречкване с Антоан Николов, който вече беше председател на общинския съвет. Вече мога да го разкажа, защото сме добри приятели. Евгений Бакърджиев, сега също мой приятел, а тогава вицепремиер, се беше обадил на Богомил Бонев и му беше казал: „До час лицензът му да бъде отнет”.

- Какво беше спречкването?

- Спречкване. С лек физически сблъсък. Тогава доста хора се постараха да раздуят враждата, за да я направят необратима. Но аз намерих начин да се срещна с Антоан Николов и му се извиних. Уволних двамата служители. Възстановихме доброто име на фирмата. Оправихме ситуацията. И ето онзи ден бях поканен на рождения ден на Антоан.

„Той беше отнет не заради материали в службите и скандал при охраната на принцеса Калина при посещението ѝ в България, а заради това, че беше станало спречкване между Бойко Борисов и Антоан Николов на пешеходна пътека около паметника Левски. Антоан Николов попречил на джипа на Бойко Борисов да мине, Борисов слязъл от джипа и му ударил два шамара”, разказа по същото време същата версия Богомил Бонев. По думите му отношението към охранителните фирми е било много строго, защото „голяма част от тях беше прикритие на организираната престъпност и извършваха рекет”.

„Затова за отрицателно време тогава наредих да му се вземе лицензът и две години след това, пак аз, наредих да му бъде върнат лицензът. А ако е имало някакви материали, както ген. Атанасов твърди (бившият шеф на националната служба за сигурност), лицензът на фирмата щеше да му бъде отнет безвъзвратно, а не временно”, категоричен е Богомил Бонев.

Изглежда някаква висша сила накара двамата противници да поддържат една и съща версия, макар че си останаха врагове. Изглежда същата сила превърна в добри приятели сивият кардинал на СДС Евгени Бакърджиев, шефът на столичния общински съвет по времето на разграбването на София Антоан Николов и кмета Бойко Борисов.

Такава сила притежава, такава сила употребява и прилага, щом се наложи, само Проект!

... Както в онзи изпълнен с драматизъм ден на посещението в кабинета на Богомил Бонев, така и на празника за рождението му по лицето на Т.Т. се считаха едри вади пот. Климатикът в залата поддържаше перфектна температура, ефектният огромен изкуствен водопад оросяваше въздуха. Лазерите хващаха в проблясъците си откъсващите се от челото му капки - в светлината те замръзваха за част от секундата. Палитрата на проблясъците осветяваше само скулите, носа и устата му и го правеха да прилича на мъртвец.

- Виж какво ми подариха! - промълви той. В ръката му трепереше малко найлоново пликче. В пликчето - истински куршум. Обикновен - 9 грама олово. Май от „Макаров", а може би и по-едър. От АК - автомат „Калашников". Нещо такова. Попита ни:

- Как мислите, какво означава това?

- Или много, ама много те ценят, или вече са те отписали. Но само едно от двете е.

- Но кое - не знам! По-добре е да ви запозная с тях - гостите с този подарък.

Те не седяха в залата, а в дискретно помещение до нея. Четирима строги, костюмирани в черно мъже. Блестящи бели ризи, дискретни вратовръзки. Изсечени като от камък, волеви лица. Около 50-годишни. Знаеха английски, говореха руски. Един от тях - завършил Харвард. Другите двама - не по-малко елитни западни университети.

Забележителни професионалисти - фамилиарно на „ти" със световните финанси и парите, оцени съпругата ми - банков специалист.

Бяха сред най-истинските босове, вместо сред онези на конци. Оперираха с огромни капитали. Сред съдружниците им личаха имената на няколко от най-едрите руски олигарси! Двама от тях - облагодетелствани и протежирани лично от президента на „матушка Росия" Борис Елцин.

Тези скъпи гости, подаряващи куршуми, се оказаха чистокръвни ... чеченци! Парадокс - враговете и славяните въртяха бизнеса заедно! Печелеха заедно, докато сънародниците им проливаха кръвта си!

Онази война се водеше заради печалбите от тези ужасно много пари, наливани за нея.

Водеше се и за още нещо, може би най-важното в последните десетилетия. Сраженията прекъснаха пътя на нефтените тръби през територията на Чечня. Така западните компании, настанили се в прикаспийския регион, не можеха да си изнасят добитите нефт и газ. Нямаше как иначе Москва да им го забрани. Войната се оказа война за спиране на преноса на синьото злато и петрола. На нейния фон властниците в Русия притискаха Запада за съучастия и мажоритарни дялове от разработените средноазиатски полета, които бълваха продукция, но нямаше как да я закарат на световните пазари.

Мръсотията на геополитическата игра се оказа огромна и засмукваща всичко - дори родните елити, дори родните демократически кабинети. На нейния фон миазмите на българското блато ухаеха почти като оригинален френски парфюм „Шанел". Но и истинският, ошемлително скъп конкурент „Булгари", с който пръскаха кабинета на един от премиерите ни (Сергей Станишев), не можеше да маскира

разнасящата се смрад от неговото и останалите български правителства. Прането на тези мръсни пари при всички тях захранваше родната банкова система, бюджетът, строителството и стимулираше така необходимия икономически растеж. Тези пари пълнеха личните сметки на избраните. А случващите се от време на време фалове изприщваха не само Т.Т. с подаръци-куршуми, но и най-висшестоящият български елит.

Защото на бюрото на тъмносиния премиер беше зазвънял червеният пряк телефон от Кремъл и „бащицата” гневно размаха пръст...

...Две години по-рано от онзи рожден ден, събрал по масите сини, червени и зелени, се бяхме засекли с Т.Т. в перлата на Черноморието ни - комплекса „Ривиера” край Варна.

Случайността си няма работа. Почиваше там, наел цял етаж - за себе си, семейството и охранителите. На следващия бяха руско-чеченските му гости. Слезе във фоайето пребледнял. Тогава още не подозирах, че тепърва ще го виждам по-бял и от това платно.

Преди часове група „неизвестни лица” бяха посетили и пребили гостите му, за да ги окрадат, разказа ни той. Веднага си обяснихме нервността на присъстващите ченгета от спецслужбите и изприщените докрай физиономии на персонала и охраната на петзвездния хотел. Щеше да се раздава „правосъдие” - обирът не беше минал без съдействие отвътре. Явно се разпитваха и всички гости - плажът беше от пуст по-пуст, а в закрития минерален басейн се изплицикахме единствено ние.

След завръщането си в София проверих - цялата полиция на страната е била вдигната на крак под тревога. Под тревога е излязъл и отрядът на „баретите”. НСС, НСБОП, службите за проследяване ДОТИ и ДОИ още работеха на трескави обороти - кой и как посегна на толкова скъпите гости. Военните също се бяха включили в разследването, за да открият самодейците. „Свободните” медии въобще не бяха разбрали за случилото се.

„Как можа да напишеш такива ужасни неща за Петър Ненков?!” - скъса нервно връзката бойковият съдружник. Скъса я, когато излязоха публикациите за проектите „Нева”, „Монблан”, ПР 797, за арестуванията във Франция след лудо преследване роден „бизнесмен” Бисер Димитров и задкулисната му дейност, за фирмата „Инко”, в която беше работила Цветелина Бориславова.

Признавам си, че се възхищавам от Т.Т. Той пое издръжката и отгледа детето на Петър Ненков - имаше синът му като свой. Държеше на приятелите си повече, отколкото на парите - рядко качество в днешно време.

Петър Ненков беше много едър български банкер и финансист в Москва. Убиха го! Там! Не подозирам, а знам, че е заради онзи зазвънял телефон!

На бюрото на всеки български премиер е червеният апарат за пряка връзка с Кремъл. Зазвъни ли - значи рапортът ще се поиска, ще се даде. И горко му на онзи, чийто рапорт не бъде приет!

... Не разказвам тази история заради пикантерията. Наруших правилата! В журналистиката начинът за добиване на информацията е истинска „тайна”. Иначе няма да я има, няма да се получава. В тази професия неформалните контакти са много важни. Винаги трябва да бъдат и да си останат дискретни.

Но този телефон го има и досега. При новото правителство. При поредния нов

премиер. Може би вече е звънял, може би и сега, в този момент отново звъни. За същите енергийни проекти!

Те скарват родните групировки. Те разпалиха навремето войната в Чечня. Те нацепиха Югославия на парчета и застлаха с мъка народите й.

Те корумпират българските правителства! Те ги назначават като марионетки. Те ги местят после като пешки в геополитическата световна игра.

Тези проекти са шифърът на Проекта. Те умеят да изграждат, даряват и поддържат кариерите - дори и да става дума за министър-председателите ни. Те обичат да подаряват куршуми - символно, но понякога и наяве...

И да изприщват със скъпи гости бойковите съдружници.

„Шехерезата” на парите

Петър Ненков е бивш съветник на Тодор Живков по въпросите на младежта и спорта. След Десети ноември става и доверено лице на Андрей Луканов.

Той беше акционер и вицепрезидент на „Первый русиский банк”, вицепрезидент на „Комерс банк от Сан Франциско” и съсобственик на „Си Джи ЕС” във Виена и „Кепитъл инвестмънт груп” в САЩ. Той е учредител на първите наши борси - софийската фондова и софийската стокова, акционер на редица банки - „Туристспортбанк” на Емил Кюлев, Първа източна международна банка (ПИМБ) на СИК, участваше в „Агробизнесбанк”, както и с дялове в още няколко първостепенни финансови институции. Имаше връзки с певеца Йосиф Кобзон и изглежда държеше дял от 20% в негови елитни заведения в Москва.

Ненков поддържаше делови контакти с „Акса кепитал” на Евтим Пандев. Живеещият в Америка българин за малко време ръководеше задгранични фирми на ДЗУ.

Петър Ненков загина при странна катастрофа на вилата си в Подмосковието. Смъртен акт няма, свидетели - също. Ръководителят на американския филиал на ДЗУ Евтим Пандев бе отстранен от мястото си, в България изгоря заместник-шефът на ДЗУ Живко Желев - запознал според клюката Бойко и Цветелина.

А уж на времето нещата тръгнаха добре. Чрез секретната наша фирма „Инсист” са получени свръхбързи матрични процесори за ЕИМ. Те позволиха създаване на компютри със скорост от милиарди операции в секунда. Навремето България произведе няколко бройки. 2 от тях се намират в Центъра за управление за космическите полети в Подмосковието и ракетно-ядрените сили на Русия. Други 2 бяха експедирани за Саддам Хюсеин и неговата секретна програма за ядрени оръжия. И тук има труп - съпругата на загиналия при „злополука” роден тъмносин депутат Красимир Чернев - Зора Чернева, бе в борда на фирмата-оператор „Инсист”.

Свързаният с българския бизнесмен френски министър Жан-Пиер Шевенман подаде оставка от креслото си във Франция. Преди него си отиде друг предишен министър - Шарл Ерню. Той беше вербуван от нашата Държавна сигурност - от Райко Николов, баща на сегашния зам.-външен министър Марин Райков. Той ще е бъдещият външен министър на ГЕРБ, ако министърката

стане еврокомисар. Но дори и комбинацията да не случи, може смело да се прогнозира, че кариерата на Марин Райков, рано или късно ще опре до най-високите постове в държавата. (в момента служебен премиер – бел.ред.)

„ПАПЧИЦАТА”

“В съвременната история за мен номер едно, който ми е просто модел на подражание, е г-жа Ангела Меркел. От друга страна, Путин от една изостанала държава направи в момента сила, с която се съобразяват всички. Погледнато за своето време, Хитлер и Сталин също са номер едно. Или Мао - за това да водиш една империя толкова време в такива ситуации, се изискват качества!”

Отговорите са от интервю на бъдещия премиер пред немското издание “Bildunterschrift:”. Вероятно от уважение към домакините канцлерката присъства като образ. От съображения, че изданието е западно, не се споменава Тодор Живков. Но другите паралели са смайващи, макар че не са по-изненадващи от оценките му за вожда от Правец и изгнаника от Мадрид.

Наистина ли тези лица от световната история са моделите на Проекта с код Бойко Борисов?! Нима хитростта на Тодор Живков и верноподаничеството му към Големия брат, нима лицемерието и прикритостта на Симеон са образците за подражание?! Нима Мао, Хитлер и Сталин са идеала му.

Със сигурност - да! При всички тях има култ към личността. При Путин с демократическа закваска, при останалите - с тоталитарна. Затова са образецът!

Например само с подобна нагласа може да се назначи Калина Илиева за шеф на фонд „Земеделие”. Дъщеря на приятел е - на шефа на софийската пожарна! Аман от другарствата - от Божидар Димитров през съветника Спасов до това.

Калина алена

Тази Калина Илиева ще управлява над 3 милиарда евро. Какво се получава - правителството назначи 28-годишната девойка (ноември 2009 г. става на 29 г.) и коленопреклонно помоли Брюксел за европарите.

На Запад няма администратор на милиарди под 40-те. Тази история поразително напоня историята с Делян Пеевски - сина на медийната императорка Ирена Кръстева. Той стана парламентарен секретар на НДСВ, без да има висше образование!

Подобна е и биографията на Калинка. Тя се мотае 8 години в немската столица и завършва Университета за икономика и техника. В Берлин има десетки висши учебни заведения, от които три са университети, такъв обаче няма. Но след едно дълго ровене може и да се открие.

Оказва се, че не е Университет, а висше училище. От април 2009 г. се е прекръстил - Университет по приложна икономика. В официалната страница на сайта ясно е посочено, че курсът на обучение е 18 месеца!!! Този фалшив ВУЗ беше възникнал от обединението на два техникума в бившата Източна Германия.Прослави се като работилница за дипломи.

Пак там може да се види с какво е прочут – с така наречените голи лекции. Един път месечно преподаватели и студенти идват в аудиториите така, както майките им са ги родили.

Леле! - би възкликнал всеки. Мирише на нешо като нашите „вузчета” за борчета и манекенки, че дори и на по-лошо. Смехотворният Университет за

икономика и техника, макар и прекръстил се на Университет по приложна икономика, беше закрит от немските власти. Но Калина Илиева използва приликата в наименованията с авторитетния Университет за техника и икономика и така се сдоби със заветната тапия – толкова истинска,колкото и висшето образование на Дилян Пеевски.

Но това е да си дъщеря на приятел - пожарникар! И майка ти е да е главния методолог на звено „Големи данъкоплатци" в НАП - при всички изредили се правителства без изключение.

Всъщност може да са я назначили и заради още едно обстоятелство.

Твърди се, Калинка е добра, ама много добра позната на представителя на ОЛАФ у нас - Арно Хайнен. Това е ченгарския похват на държавно управление и ръководство, който вбеси Брюксел! Те чудесно са информирани за тези факти и с основание считат, че срещу европейската служба за борба с измами се провежда активно „мероприятие".

Та те ти шпионска „постановка" срещу Еврокомисията, при това от самия Бойко Борисов, както казват на жаргон кадесарите.

Затова рано или късно – но най-много до година-две, Берлин ще експлодира с гняв и ще превърне пожарникарската дъщеря в обект на тих, а може би и шумен международен скандал.

„В кухнята на живота не можеш да сготвиш вкусно ядене, без да си изцапаш ръцете", написа френският класик Балзак. Явно Пожарникаря добре е усвоил уроците на Тодор Живков за начина, по който трябва се управлява България. Видя се, че днешният ПиАР е подменил къде-къде по-успешно предишното венцехваление. Сегашният публичен образ на Бойко Борисов свърши работата, докато легендата за вожда на партизаните и организатора на Девети септември Тодор Живков - не!

Но ето какво разказва бившият личен шофьор на Генералния секретар Атанас Корчев:

„За всеки един член на Политбюро и на ЦК имаше преписки с доноси, които стояха на бюрото на шефа. Шефът на активните борци от Вършец написа донос срещу Тодор Божинов, и то във времето, когато Божинов оглавяваше цялата икономика на България. Доносът попадна в шефа на службите ген. Кашев, той разпореди проверка и накрая стана ясно, че преди 9 септември 1944 година бащата на Тодор Божинов държал кръчма във Вършец, в нея се хранели полицаите наистина. Но от друга страна се оказа, че информацията, която той получавал от тях, давал после на партизаните... Та така Живков спаси Божинов и той остана…

Истината е, че за Живков в това отношение важи фразата, че той не те убива, а леко те коли, винаги има с какво да те държи. По време на едно посещение в Москва Димитър Григоров, първият човек след Живков и кум на Людмила Живкова, взел, че казал на Хрушчов: „Другарю, Хрушчов, не може ли Живков да си остане министър-председател, а аз да оглавя партията". Само докато излети самолета, Тодор вече знаеше, за това и гледай какво става, човекът автоматично замина за Прага, за да работи в списанието „Проблеми на мира", общопартийният орган на социалистическия лагер.

Никога не знаеш кога ще ги отвори (папките - бел. ред.) и кога ще те клъвне. Така

например се случи с Чудомир Александров (бивш член на Политбюро - бел.ред.). Когато го изтеглиха от Стара Загора в София, заедно с него пристигна и папка, която уличаваше бащата на жена му, че е убивал партизани преди 9 септември 1944 г. Живков си премълча и го направи член на Политбюро. Когато Чудомир му се опъна, доносът изведнъж изплува (в. „Шоу")

Шофьорът на Генералния секретар обаче не знае за другата папка. Тази е извадена, когато човекът са го изхвърляли от поста му, а другата - когато са го назначавали за втория в партийната йерархия след Живков. Според съответната папка за този случай родителите на Чудомир Александров са били активни комунисти и участници в Септемврийското въстание.

Ситуацията е като в онзи виц за двамата братя - партизанин и фашист. Фашистът направил кариера - имал рода-комунист, партизанинът го съсипали заради роднината-фашист. Според случая и според човека.

Обикновеният шофьор добре е разбрал механизмите на властта. Обикновеният охранител - бъдещ премиер, вероятно също добре е попивал безценните уроци на бившия държавен глава. Той признава, че за охраната на бившия комунистически лидер не е взимал пари - той пък не ми е взимал пари за лекциите си, шегува се в тесен кръг Бойко. Но е факт, а не шега, че за всеки от „герберите" вече е приготвена по една „оперативна папчица".

- Спретнахме му една оперативна папчица! - така заяви лидерът, когато отстраняваше Калоян Станчев - областен координатор на Софийска област при местните избори.

„Ние знаем как да се оправим с адвокатите, дето искат да ходят в Страсбург (Европейския съд). Веднага им изкарваме нещата и те се отказват вече да ходят в Страсбург!" - неофициално сподели Бойко Борисов пред репортерите в Слънчев бряг.

„Ще намерим начин да се разделим с всеки, който предаде идеята и омаскари партията", размаха пръст неформалният, но по-истински от други партиен бос. Всички негови кандидати за кметове и общински съветници, а наскоро и за депутати бяха принудени да подпишат специална декларация. С нея се ангажират, че ако напуснат ГЕРБ, ще се откажат „доброволно" и от заеманата длъжност. Кристално ясно е, че такава „абдикация" от престолите на властта може да бъде единствено „доброзорна". В този документ съществува една специфична точка. Според нея партия ГЕРБ „има право да даде публичност на фактите и обстоятелствата по напускането" на съответния представител на формацията.

Генералът е бивш главен секретар на МВР. Не му е било проблем добре да подсигури и подплати с необходимото тази заплаха, да запълни кориците с някоя и друга оперативна информацийка. Затова посветените не се учудват от биографиите на водещи фигури в партията, попаднали в нея въпреки спорното си минало.

Българският властови механизъм на първи поглед алогично, но на втори - закономерно, винаги е издигал и назначавал на ключови длъжности все изцапали се, удобни за компрометиране и безболезнено отстраняване лица.

Та нали самият Бойко Борисов се счита и представя като жертва на подобен подход.

По бащина линия произходът му е от род на комунисти, по майчина линия - от врагове на БКП. Точно както в случая с бившия член на Политбюро Чудомир

Александров. Слушкаш ли - изтъкват заслугите, не слушаш ли - изваждат компромата! Така се прави кариера не само в ДС, а както се вижда - и по върховете на тоталитарната държава. По този начин успехът се създава и до днес!

Както тогава, така и сега героизирането на биографиите, мръсните и кални номера по върховете са повече от пословични. Както в миналото, така и в днешни дни най-ценното качество от всички се оказва … предаността.

- Дали сред хората, които са били в предишната власт и вие запазвате, защото са качествени, има такива, които ви разказват схеми, правят разкрития отвътре?

- Не обичам предатели! Виждате заменките на горите, ремонтите на сгради - отявлени престъпления.

- Откъде ги научавате тези неща, щом не ползвате чиновници за информатори?

- Всички са обществено достояние…

Любопитен е речникът - „предатели „. Премиерът явно не е човек със скрупули - предателите, които правят разкрития пред полицията и съда, съществуват в мафията. В държавата и обществото „предателите”, които изваждат на светло бакиите на властта, се схващат, уважават и почитат като патриоти!

МНОГОЛИКИЯТ БОГ ЯНУС

Образът на Бойко Борисов наистина е спорен, наистина прилича на лъжовен.

Засега не знаем кое е маската му и кое - лицето?

На потомък на комунистически род или пострадал от комунизма, на човек от народа или на член на олигархичен властови клан, управлявал десетилетия...

На прям, директен човек или на властник, манипулиращ информацията?

На политик, милеещ за страната срещу доктор, поставящ ѝ диагнозата за обреченост!

На борец срещу мафията, но и на шеф, недолюбващ предателите ѝ!

На демократ, бленуващ за диктаторите...

Политиката у нас не е нещо по-различно от правене на пари. Затова тя е изкуството на паралелните, успоредни реалности - първата, която е за пред публиката и втората, която е във властта.

- Какви са тези думи „замразяване”, какви са тези думи „криза”? Какви са тези отвратителни сигнали към обществото? Или ние ще слушаме бръщолевенето на Станишев.... Два милиона или три милиона ще чуят, че след днешното заседание ние сме ги обрекли на бедност, а те и сега са достатъчно бедни… Ние не можем да излъчим този сигнал...

Гневните фрази са на Бойко Борисов. Те не са произнесени пред сбирка на електората, нито са негово откровение в сутрешния блок на телевизиите. Словата са излетяли от устата му на заседание на правителството на 26 август 2009 г. Поводът е т.12 от дневния ред: „Проект на решение за одобряване на средносрочна фискална рамка и основни допускания за периода 2010 - 2013 г.”. Стенограмата прилежно е фиксирала указанията на премиера. От този гаф нататък всички следващи протоколи внимателно се редактират.

Но случилото се остава - повдигната е завесата над паралелната реалност. Сблъсъкът е явен - публичните изяви с обещанията за светло бъдеще срещу мрачната секретност в заседателната зала на Министерския съвет. Едната кукла „Матрьошка” е скрила онази вътре в нея.

Гордостта и силата за промяна от „лъва” в политическата джунгла се оказва подвластна за прозата на живота и неговата жестокост на оцеляването. Вече е ясно кой ще е изяденият от новата власт в джунглата на България - вместо онези от списъка на олигарсите по-скоро ще бъде народът като тяхна жертва.

Например борбата на премиера срещу корупцията се оказа достатъчно избирателна - насочена срещу враговете му, но не и срещу приятелите му.

- Замeнките на предишното правителство са огромно безобразие. Ще търсим отговорност. До няколко месеца ще имаме резултат за земенките. Вероятно ще има и осъдени! - закле се Бойко Борисов.

Но повече от сигурно е, че за замeнките на земи и гори никога няма да бъдат подгонени хора като Емил Димитров и Валентин Златев, които са сред най-едрите консуматори на това „благо”.

Няма да бъде подгонен и иракчанинът Самир Искандер Франсиз. Той е сред най-големите инвеститори на жилищни комплекси в София с фирмите си „Строй комерс” и „Билдко”. Последният от тях е в гората до Ортопедичната болница в Горна баня.

За почти всичките му строежи земята е отпусната от общината на безценица и срещу заменки с апартаменти. Но Самир Франсиз е бил съдружник на Бойко Борисов и Цветелина Бориславова в „Прахайм”. Надали е бизнес скоба за този иракски инвеститор, че е съдружник и на известния наркобос Златко Баретата!

Няма да бъдат подгонени дори най-скандално нашумелите мошеници. Да напомним една от тези истории. Петър, брат на бившия заместник-шеф на ДАНС Иван Драшков, си послужи с подписа на Бойко Борисов - фалшифициран, като ни увериха, за да придобие 14 дка терен в столичния квартал „Стрелбище”. От него земята прехвръкна при истинския й купувач - Емил Димитров. Той беше водач в софийската областна листа на „ГЕРБ” на последните избори, а сега е депутат и заместник-председател на парламентарната комисия по земеделие и гори. Когато освобождава Иван Драшков от ДАНС, Бойко Борисов го защити. Както никога досега, за първи път приплака и Ахмед Доган.

Много странно прозвуча това единомислие! Наскоро хората на бившето ченге триумфално се завърнаха в ДАНС, назначени от новия премиер след прогонването им при предишния кабинет. Случаят постепенно потъва в забрава. Дори не се споменава, че фалшифицираните подписи на Кмета са цели 17 на брой! С фалшиви негови подписи са правени опити да се пробутат гаранционни писма от Общинска банка, където столицата е основен акционер. Срещу фалшивите подписи са раздавани имоти. Никой вече не пита какво стана, какво ще става с имотите, ще ги върне ли някой на държавата? Не се чува и за уволнени общинари, неупражнили съответния контрол...

Паралелни реалности - това беше алфата и омегата в дейността на предишните ни правителства. Но те продължават да съществуват и днес.

За парламента ГЕРБ прокара елементи на лустрацията, но в Министерския съвет - не! Ако ги имаше и там, щеше да пострада приятелят, назначен за министър - Божидар Димитров, бивш сътрудник на управленията на ДС. Щеше да пострада и самият премиер - той също подлежи на евентуална лустрация. С лявата си ръка Бойко Борисов внесе в Прокуратурата сделката за правителствените самолети, но с дясната си я преподписа отново... Вярно е, че само за един брой - парите в държавата явно не достигат!

Все едно, че гледаме осъвременен римейк на лафовете на Живков за „голямата” и „малката” правда на живота. Навремето първата прокламираше успеха на социализма, а втората неглижираше неуспехите му. В условията на демокрацията „голямата правда” се оказа европейското членство на България, а „малката” - байганьовския манталитет в управлението й, корупционният модел на вегетиране, сливането между политика и мафия...

Подобен симпатичен анфас, ала с грозен мутренски профил може би ще се окаже и физиономията на Бойковото правителство.

Многоликият бог Янус - такава ли е звездата на проекта „Борисов”?

Той се оказа като двуликия, понякога изобразяван като четирилик и многолик римски бог Янус. Този бог наистина е символен като образа на министър-председателя.

Бог Янус - нима от него е черпил вдъхновение Проекта с код „Бойко Борисов”?

И кой нарисува двете му лица: популярното и укритото? Първото - на „нулата” в живота, и второто - на шестицата от него. Едното - на промяната в България,

второто - на запазването на статуквото. Анфасът - на честността, профилът - на мафията...

Две лица - две същности

Според митологията божеството е староиталийско. Първоначално е било повелител на светлината и слънцето. По-късно го схващат като дух-пазител на всяко начало и всеки край, страж на всеки вход и всеки изход, покровител на пътя и пътниците. Смятало се е, че е отваряло и затваряло всички порти и двери, но забележете - предимно символично.

И в молитвите, и по време на жертвоприношенията са го призовавали преди всички други божества. Първият месец януари е наречен на негово име, а първият ден на този месец Kalendae Januariae бил негов празник, на който извършвали жертвоприношения и окичвали вратите с лаврови венци.

Бог на жертвоприношенията, който жертва бедните. Бог на двуличието. Бог на войната - по време на битка в римския храм вратите винаги са били оставяни отворени, за да има къде да се завърнат войниците. Бог на жътвата. Но и кървав бог. Бог на портите и вратите, на новото начало - но символно, единствено на думи…

Янус е изобразяван с две съединени, противоположни лица: едното - брадато, а другото - голобрадо. Едното е гледало към бъдещето, а другото - към миналото; първото - навън, а второто - навътре.

Пожарникаря първо беше комунист. Предпочете партийната си книжка пред голямата си, неизменна и непредавана никога (освен тогава) своя любов - МВР. Но когато ситуацията се обърна като палачинка, внукът на репресирания прадядо обруга палачите - „Ненавиждам комунистите!”

Днес колелото на историята се позавъртя назад - в Русия я има силната фигура на Путин, а влиянието на Москва е определящото в България. Политолозите и у нас, и в чужбина чудесно знаят, че западното лустро на страната ни е само целофан, наденат върху нея.

Първата документирана среща между двамата е запазена в тайна. Тя е през октомври 2008 г.

Той беше бурен месец за българската политика. На 8 октомври България за първи път не подкрепи САЩ в общото събрание на ООН по въпроса за Косово. На 9 октомври се състоя заседанието на смесената българо-руска правителствена комисия и на 9 октомври експлодира скандалът с отстраняването на Петър Драшков като зам.-шеф на ДАНС. На 9 октомври подземният бос Евелин Банев - Брендо, нападна ексминистър Румен Петков - уговарял го за показания срещу Маргините. На 9 октомври ГЕРБ извади снимки на премиера Станишев с фирмаджии, крали европейските пари и подгонени от ОЛАФ. А на 15 октомври самоубиха Ахмед Емин - личният секретар на Ахмед Доган... И извадиха „на светло” съветника в ДАНС Алексей Петров - противника на Генерала. Лукановото крило мина в отстъпление, пожертва ценни свои хора, а Живковото се подготви за нападение.

В тези дни Бойко Борисов беше отличен с висока руска награда - орден от

техните спецслужби. Поводът беше създаването на Центъра за специални операции към Федералната служба за сигурност. На 13 октомври той и Владимир Владимирович Путин са били един до друг на масата вечерта - по време на официалния банкет. Оживено са си говорили. И май Бойко е бил харесан. Знае се, че Владимир Путин цени кадрите на службите. Но само ако действително работят!

Между впрочем, Бодигарда има и друг руски орден. Той му е връчен на 23 ноември 2007 г. от тогавашния посланик на Москва у нас Анатолий Потапов. Орденът „Михаил Ломоносов” е на Академията за безопасност, отбрана и правен ред - едно от отрочетата на същата ФСБ. Сред неговите носители са последния шеф на КГБ Владимир Крючков, военнопрестъпникът Радован Караджич и др.

- Аз съм Ви много благодарен, че в хода на телефонен разговор между нас Вие се съгласихте да ни дадете срок до месец ноември.

- Аз съм Ви благодарен за реакцията и за Вашата готовност да изпратите руски експерти в България.

- Моите министри вече са готови за среща...

Не е нормална дипломатическа практика президентът на Русия да дава срок на министър-председателя на демократична България и той унизено да благодари. Такъв изказ е формата на заповед към колониален, подчинен администратор. Приета със смирение...

... На срещата във Варшава с Владимир Путин премиерът ни подкрепи АЕЦ „Белене” и газовия „Южен поток”. Ден след това - на следващата среща с председателя на Еврокомисията Жозе Барозу ги отхвърли. В София, когато дойде енергийният руски министър Сергей Шматко, отново ги подкрепи. Във Вашингтон специалният му пратеник - външният министър Румяна Желева ги отхвърли на срещата с посланик Нанси Макълдауни. У нас подчинените му пеят в разногласие - министър Симеон Дянков е против, министър Трайчо Трайков - „за”, напоследък и „може би”, министър Росен Плевнелиев - „не знам „.

Единствено истински майстори на японските бойни изкуства могат да прилагат подобни финтове и в политиката.

Единствено поелите философията на Изтока - нейния стоицизъм и затваряне в себе си като сенсай Борисов могат така горещо да обичат и Русия, и САЩ, и Брюксел. Но може би в това голямо сърце ще се намери малко място и за България?

„Да се наведем, докато мине вятърът” - изглежда тази знаменита фраза на Тодор Живков определя действията на Каратиста и на вътрешната, и на международната сцена. Но вятърът надали ще премине. Политическите метеоролози прогнозират у нас стопански и инфлационен ураган, а в чужбина - дипломатическо торнадо.

И никакъв многолик, многовариантен Янус не може да ни защити, да ни скрие!

КРЪСТОПЪТ

В пакостника от Банкя, в Пожарникаря, Каратиста, Майора, Преподавателя от ДС, Охранителя на Живков и царя, в Главния секретар на МВР, Генерала, Кмета, Премиера се преплетоха всякакви интереси: местни - родни и световни - глобални.

В него резонира цялата противоречива същност на българския преход - лустросана от демокрацията, пропита с корупция, сшита от мафията, преглътната-недопреглътната от света. Около него се подредиха Лидери на България. До него фигурират Босове на страната. Първите и вторите често пъти са едни и същи лица. Зад него са техните изпълнители.

Всички те са съдружници на съдружниците на Бойко Борисов и банкерката Цветелина Бориславова. Нейният трезор „СИ банк" е бившата Българо-руска инвестиционна банка на разстреляния ѝ колега Емил Кюлев. Неговият съдружник - Славчо Христов, продаде дяловете си на приятелката на премиера ни. Ресторантьорът и досега е сред най-верните слуги на Иван Костов. Той върти бизнеса с мутри от ВИС, със субекти от СИК, с генерали от „Монтерей", с офицери от кръга „Банкя"...

Има обяснение защо точно неговият комшия в Банкя, неговият познат Бойко Борисов стана министър-председател вместо някой друг.

А кандидатите не бяха малко. Например политиците, заслужили пред сенчестото задкулисие на България, са множеството от тях. Такива са и почти всички големи предприемачи у нас - бизнесмените, опериращи с властта, чрез и за властта. Героите също ги има, напоследък дори се множат - например един Ревизоро или Стефан Гамизов, или Яни Янев - все борци срещу корупцията!

Но кариерата на Бойко Борисов удивително напомня онази на убития олигарх Емил Кюлев. Той загина като точката на съприкосновение между Изтока и Запада - така, както си отиде и Андрей Луканов (за двамата виж „Тайните на големите играчи" - бел. ред.)

Кюлев защити Бойко Борисов след атентата срещу Алексей Петров на 11 август 2002 г. Тогава беше арестувана групата на бившата барета Николай Добрев - бай Добри. Генерала я нарече „фабрика за убийства" и посочи, че те са охранявали олигарха Васил Божков. „Нове холдинг" отвърна на удара - „Ипон" също ни е охранявал. Олигархичният клуб „Възраждане" излезе със специална декларация в защита на своя член. Но часове след това Кюлев като негов председател и бившият вицепрезидент на „Мултигруп" Стоян Денчев като негов секретар (при премиера Борисов го назначиха за шеф на „Информационно обслужване") се срещнаха с бившия охранител и във втора, специална декларация го защитиха.

Между впрочем, и позицията „Живков", и позицията „СИбанк" са израз на приемственост още от Кюлев. Например сред неговите акционери чрез фирмата си „Хакомат" присъстваше лицето Валери Матев. Неизвестният за широката публика предприемач е добре познат в определени среди. И повече от уважаван - сред кадрите му като завеждащ маркетинга работи и самият Живков. Не разбира се, Тато, а неговият син Владко.

В друго съдружие на червения Кюлев съдружник беше обикновеният навремето чиновник във финансовото министерство Светослав Гаврийски. Бюджетарът

порасна до заместник-финансов министър на Филип Димитров, Любен Беров, Жан Виденов... Стефан Софиянски го направи финансов министър. Иван Костов го награди с поста управител на БНБ. От кръга около Емил Кюлев е и сегашният първи банкер на републиката - Иван Искров. В това обкръжение е доскорошният министър на образованието, а в предишния парламент царски шеф на комисията по национална сигурност Даниел Вълчев. Дете на този кръг е Красимир Ангарски - съветник на президента Петър Стоянов. В него е и Георги Прохаски - съветник на синия вицепремиер Александър Божков. Последното име символно затваря кръга. Починалият наскоро политик беше племенник на Станко Тодоров - петилетки наред премиер на Тодор Живков...

Зад банката, зад Бойко Борисов са кохорти и кохорти депутати, политици, магистрати. Зад него е ковчежникът на царското движение Максим Димов. Зад него е едно от крилата в БСП. Зад него е тъмносиньото ДСБ. И протежетата на ДПС... Но колкото и да са поливалентни партийните цветове, толкова монохромен обаче е интересът им!

Кюлев - Банкера, също както Генерала го подготвяха за властова кариера. Първата крачка беше налице - съветваше президента Георги Първанов. Финансистът се спрягаше като негласния кандидат за премиер, когато го убиха. Не измина година време и изгря звездата на Бойко Борисов за политик.

Още повече, че самият той е бил съдружник заедно с Цветелина в „Прахайм” ООД, като приятелката му е била управител. В тази фирма другият съдружник е „Прайм инвестмънт тръст”. Тази компания е основния акционер в банките, през които е преминал Емил Кюлев. И в момента банкери, работили при него, се намират на висшите етажи в ръководството на „СИбанк”.

Олигархът Емил Кюлев беше българската кукла на чуждестранния олигарх Майкъл Чорни. Но и след смъртта на родната кукла кандидатите за нови кукли се наплодиха.

Трибой

Изглежда покрай тези политически връзки екстрадираният милиардер се опитваше да получи нещо като абонамент за мястото на главен секретар в МВР. Навремето го заемаше ген. Богомил Бонев, който също бе обвинен във връзки с Чорни. И в онзи скандал имаше яхта, ала вместо пред портите на Монако, тя приюти пътниците си пред дверите на „Златни пясъци”.

Посветените истински в дълбоката тъкан на политическите и бизнесотношения у нас навремето се шегуваха, че руският олигарх чрез Бойко Борисов тъпкано си го е върнал на родните политици. Яхтеният компромат от Монако с министрите Милен Велчев, Петър Петров, депутата Мирослав Севлиевски, „бащата” на юпитата - лукановия човек Спас Русев е закъснялото, но очаквано възмездие за друг яхтен компромат на Черно море - яхтата на Чорни с гостуващите на нея ген. Богомил Бонев и политическите му приятели.

Навремето първият яхтен скандал - на „Златните пясъци” се роди благодарение на червено-синьото Луканово политическо лоби, което замахна

срещу също така червено-синьото Живково- и ОгнянДойново конкурентни лобита. По същото онова време Едвин Сугарев извади пространна справка за „Мултигруп", създадена от бившите ДС-ченгета, преминали на работа в ЕмилКюлевата „Туристспортбанк". Конкретната причина за компроматната и всякаква друга война, прераснала в сблъсък и на подчинените на трите клана организации от мутри, бе разгръщащата се масова приватизация в страната, както и конфликта на интереси при препирането на пари и туризма. Тогава управляваше СДС.

При средиземноморската яхта страната се ръководеше от НДСВ. Дойновият и Живковият клан влязоха в битка-реванш с Лукановия. Отново се приватизираха ключови държавни „обекти" - ДСК, БТК, за малко не успя раздържавяването на „Булгартабак", отново полугръмнаха скандали с прането на пари, за които намекна шефът на финансовото разузнаване.

Най-фрапиращо в махалото на интереса е часовникът, който отмерва движението му. Например по време на управлението на кандидатпоръчителя (според Цветан Цветанов) на убийството на Бойко - социалистическият министър Михаил Миков, негова дясна ръка - главен секретар на МВР, беше Павлин Димитров. С встъпването в премиерската власт на Генерала той израсна до заместник-министър на МВР...

Довереният човек на кандидат-поръчителя се оказа и доверен човек на кандидат-жертвата! Наистина, неведоми са пътищата на кариерата! И на ПиАр-а! И на конците, с които се подръпват куклите...

А зад куклите, независимо какви, стоеше БРИБ, Стопанска и инвестиционна, СИ - все същата банка.

Червена, синя, тъмносиня, царска, бойкова, руска, американска, еврейска, олигархична, демократична - тя побра в политическата си палитра всички възможни цветове и нюанси у нас. Смеси в неподозиран коктейл реалности - както видимите, така и невидимите. При всяко ново правителство (или преди всеки идващ на власт нов кабинет) нейните собственици се менят. При всички управления трезорът остава като любим.

Защо?

Той е онзи кръстопът, където на родна територия си дават среща геополитическите интереси на света.

Банката стартира по времето на премиера Любен Беров. Съдружници в нея бяха хора на Андрей Луканов, доверени люде на фамилията Тодор Живков, близки на сивия кардинал Григор Шопов, кукли на политбюровеца Огнян Дойнов, хем съветващ израелско-английския магнат Максуел, хем консултиращ руската „Нордекс". Воюващите помежду си български кланове заради връзката им в глобалния свят си подадоха ръка. Регистрацията се менеше - от нашенските съдилища през онези на офшорните зони до американския щат Делауер.

Навремето мандатоносителят на царското движение, парламентаристът и сегашен шеф на дарителския фонд „13 века България" Тошо Пейков в свое мащабно научно изследване за прехода у нас я обяви като трезора на ГРУ. Абревиатурата ГРУ означава Главно разузнавателно управление на бившата съветска армия! То е далеч по-тайно от КГБ.

И много по-могъщо - поне в България! Дори законът за досиетата го потвърди.

Сродникът на КГБ - родната ДС отвори архивите си, но малкото братче на ГРУ - военната ни разведка, ги затвори още по-здраво.

Тогава Пейков бе парламентарист от тъмносиньото СДС - сбогува се с депутатството, радваше се на семейство - жена му се разведе с него, имаше работа - загуби я. Наложи се да се преквалифицира като алпинист по фасадите за направа на топлоизолация, за да се изхранва. Нищо не му оставиха освен живота. Смазващият обрат в биографията му илюстрира скритата мощ на ГРУ.

Той беше написал следното за ключовите събития около оставката на червеното правителство на Жан Виденов, скарало се едновременно както с Вашингтон, така и с руския „бащица” Елцин.

„Кюлев оглавяваше БРИБ - банката на ГРУ и на военнопромишления комплекс (Българо-руската инвестиционна банка). На доста хора сигурно е направило впечатление и посещението на бъдещия служебен премиер Софиянски в Москва преди Коледа в компанията на Емил Кюлев, Евгени Бакърджиев и Асен Агов. Четиримата, получили своите инструкции, се завърнаха в София, а за Вашингтон замина Иван Костов и помощникът на Кюлев в БРИБ Красимир Ангарски - съветник на президента Петър Стоянов. Следователно едва след като бяха съгласувани интересите на мондиалистите от София, Москва и Вашингтон (мондиализъм - концепция за глобален свят без граници и националности - бел.ред.) с интересите на континенталистите в Москва (националисти - антитезата на мондиализъм), започнаха януарските събития през 1997 г. Януарският „бунт” стартира като отдушник за справедливия гняв на ограбения български народ на 3 януари 1997 г., ескалира с атаката на борческите отряди над парламента на 10 януари и се увенча с пълен успех за нашата колониална олигархия и с пълна загуба за въстаналия народ. Победи олигархията. И по-точно крилото на мондиалистите”.

Веднага след това банката премина в ръцете на Славчо Христов - толкова близък на мутрите, толкова предан на Командира. „Ако зад трезора стои Иван Костов, защо не управлява така грижливо и цялата страна?” - запита навремето в. „Капитал”.

Емил Кюлев - разбирай Майкъл Чорни, вече не фигурираше в бившия си трезор, но точно при управлението на Иван Костов доби голямата си мощ. Защо?

Руският олигарх работеше с американско-канадската корпорация „Алкоа”. Тя е най-голямата фирма за производство на алуминий в света. Чорни и тя имаха общо съдружие. Неин директор беше Пол О, Нийл. От това кресло той отиде в креслото на финансов министър на Бил Клинтън.

Но на 12 август 2000 г. бизнеспартньорството се разпадна. Чорни светкавично загуби позицията си у нас. На 14 и 15 август 2000 г. на тайна визита в България пристигна Джордж Тенет - директора на ЦРУ. От София той излетя за Москва. Срещна се президента на Русия.

На 18 август в 18 часа американското посолство в Москва съобщи за двете рандевута - родното и руското на шефа на ЦРУ. Без коментар. На 18 август в същия час онзи червен телефон - връзката с Кремъл, на бюрото на тъмносиния министър-председател Иван Костов вече беше зазвънял...

След 45 минути - в 18.45 часа на същия ден Майкъл Чорни и неговият колега Денис Джерсов получиха заповед за екстрадиция от страната ни. Любопитен, но логичен е детайлът в тази картина - руското посолство седмици наред не се

ангажира официално с тяхната защита. Руското външно министерство - също, въпреки острата му реакция непосредствено преди това срещу България и лично срещу премиера Костов, макар и по друг, маловажен повод. Двете световни столици се бяха разбрали. У нас изпълниха договорката им.

Така се управлява Родината ни! Отвън! Като куче на верижка! Така се самосъздават политическите „Герои”, посмели да се опълчат на мафията! Този случай обяснява иначе необяснимото - даренията на Майкъл Чорни за фондацията на Елена Костова и изгонването му от България след щедрите подаръци...

След като тъмносиният премиер напусна властта, банката за пореден път смени собствеността си. Премина в „позицията” на Цветелина Бориславова. Тази „позиция” обаче се оказа и позицията „Амур” на живково-лукановско-царският човек Бойко Борисов, здраво свързан с руско-западния български губернатор Симеон.

А когато Владимир Путин се утвърди за втори мандат във властта, в трезора като собственик се намърда исландецът Тор Бьорголфсон. Той е много добре познат с инвестициите си у нас.

Първата бе придобиването на фармацевтичните ни заводи в Разград, Троян и Дупница. Тогава сделката бе представена от официалните власти с купувач немската „Дойче банк”, която обаче беше само посредник на компанията на милиардера „Фармако”. В тази област партньор му е актьорът Петър Терзиев, който е зет на последния комунистически премиер Георги Атанасов.

Най-голямата придобивка на испанеца у нас е родната телекомуникационна компания - БТК. Прочутият фонд „Вива венчърс”, който я закупи на цена няколко пъти по-ниска от онази на активите й, е със значително участие в капиталите си на Тор Бьорголфсон.

Исландската фамилия е със спорна репутация. Семейната му фирма навремето фалира, но после някой наля пари и тя стремително се разви. Бащата натрупа огромното си богатство в корабостроенето. През 90-те години на миналия век обаче го засъдиха за счетоводни нарушения и му лепнаха присъда. Нищо, че вече беше милиардер! След този епизод Гудмундсон и синът му Тор инвестираха в Русия, където създадоха пивоварната „Авион” в Санкт Петербург и започнаха търговия с водка и други напитки.

Съдружници на Владимир Путин?

В началото на 90-те, когато руският екс-президентът, а днес премиер е работил като глава на Комитета на външноикономическите връзки (КВС) на кметството на Санкт Петербург, в неговите задължения влизала и регистрацията на смесените дружества.

Така, през декември 1992 г. в КВС на кметството на Санкт Петербург, е регистрирана фирмата „Болтик Интертешънъл АОЗТ” (А.Д.), рег. номер АОЛ-3303, учредителите на която са Виктор Аницев и компанията „Baltic Group Limited”. Тя е регистрирана на пощенска кутия в Род Таун - столицата на Британските Вирджински острови. Вирджинският офшор принадлежи на Бьорголфур Гудмундссон и на неговия син Бьорголфур Тор Бьорголфсон.

През юни 1993 г. КВС на кметството на Санкт Петербург регистрира

фирмата АОЗТ „Болтик ботлинг плант” ББП (АОЛ-5108). Фирмата е регистрирана два пъти с интервал от две седмици в два различни района, с лека разлика в дяловете на учредителите и два различни адреса. Учредителите са три юридически и две физически лица.

Юридическите лица - това са руският АООТ „Ремонтно-механичен завод” и две международни фирми - вече споменатата вирджинско-исландска „Балтийска група” - „Baltic Group Limited” и регистрираната на анонимна пощенска кутия в Рейкявик „Viking Brewery Limited”. Името „Brewery” означава пивоварна на английски език, тя по-нататък много успешно ще произвежда бира в Петербург. А физическите лица - учредителите на регистрираната от КВС на Санкт Петербург фирма са директорът на Ремонтно Механичният завод (РМЗ) Генади Холмски и същият днес фалирал банкер Бьорголфур Гудмундссон.

През март 1995 г. е учредена още една компания - „Търговски дом Роса” (Литеен проспект 41), която за по-малко от година сменя няколко пъти името и адреса си. Накрая започва да се нарича „Браво”. Следващият етап е основаването през 1996 г. на „Браво интернешънъл”. Съучредители са 6 регистрирани на един и същи адрес компании в кипърския град Лимасол. Президентът на фирмата е все този невероятно активен Тор Бьоргхолфсон.

Накрая, през март 1997 г., е било учредено и „Браво Сервиз” (основател „Хюдж холдингс лимитед” - една от шестте кипърски фирми) и „Браво Интернешънъл”.

Вероятно и закрилата за този бизнес е идвала от Владимир Владимирович! Стане ли дума за производство и търговия на алкохол в Русия, значи не се визира друго, а само мафията. Само друга сила може да се изправи срещу нея.

Но „гръб” може и да не е бил руският президент. Все пак по време на работата си в Петербург Владимир Путин е издал разрешения за регистрация на повече от 6 000 смесени дружества със западни компании.

По-късно руските активи са продадени на „Хайнекен” за 400 млн. долара. Тор и баща му закупуват двете най-големи банки в Исландия и започват да инвестират в бившите соцдържави и у нас.

Бащата Бьорголфур Гудмундсон също беше милиардер, но от 2009 г. е във фалит с дългове за 500 млн. лири. Гудмундсон и синът му Тор Бьорголфсон бяха мажоритарни акционери във втората исландска банка „Ландесбанки”, която след фалит през октомври 2008 г. бе национализирана. Оттогава холдинговата компания „Ханса” на Гудмундсон е в процес на ликвидация, а „Уест Хем” бе поет от кредиторите му. По-късно бащата губи и втората си банка - „Страумур Баурдарас инвестмънт банк”. В момента обществото в Исландия е настръхнало срещу фамилията разорени милиардери. Оградата на резиденцията им в Рейкявик редовно осъмва напръскана с червена боя. Наистина е отвратително - такъв лош имидж, и то за банкери!

Може би затова, след натиска на Запада и започналия разпад на империята на исландците, родната „СИбанк” за пореден път беше презакупена. Този път я придоби белгийската финансова група „КВС”. Сделката се извърши през декември 2007 година и веднага след това Пожарникаря започна похода към цялата власт в страната.

Проблемът обаче не е в това какви точно капитали от Изтока влизат у нас. И те

като западните си плащат комисионните на политиците и управниците ни. В родната локва, наречена икономика, всякакви пари са добре дошли - руски, турски, немски, американски, английски, италиански... Добре дошли бяха и парите на Муамар Кадафи, вложени в „Уникредит Булбанк”, в редица хотели и промишлени предприятия у нас (виж „Либийска връзка” на автора - бел. ред.) Дори парите на световните мафии са желани, скъпи гости - повечето от тях на практика са наели по своя щат управлението на България.

Болният въпрос е за политическото въздействие, което оказват. За администрацията ни с колониален манталитет есенцията не е дали да им се продаде, а за точно колко мънита да го стори. И ако потрябва - не само народа, а пазарно опакована в целофон дори майка си ще им достави!

НОВ ШИФЪР?

- Раздялата между Бойко и Цветелина е техен пореден маньовър, свързан с банката. - счита човек от върховете. - Аз, разбира се, не им светя в спалнята. Първата цел е да се покаже, че Бойко е финансово независим от реката пари, които тече към него от Цветелина. Така той добива образа на човек със своя политическа стратегия за развитието на страната, каквато няма. Но пък за сметка на това „СИбанк” я има. Обратната страна на монетата е, че за нея политическата протекция е много важна. През банката минават потоците от пари на съществени структури от държавния бюджет и осигуряването. В условията на криза те са фактор за стабилността й.

Според събеседника ми банката въобще не е белгийска. Сигурно е прав - у нас няма нито един трезор, който да е чуждестранен в действителност. Мениджмънтът и ползването на името са, но собствеността - не. Например БНБ записа родния филиал на „Ситибенк” - най-голямата банка в света, като неин клон. Регистрацията във фирменото отделение на СГС обаче разкрива, че американците имат под 5 процента от капитала, а останалото се води на „група физически и юридически лица”.

Кои са те при „СИбанк”? Какви?

Бойко Борисов ли е кодът им?

Проекта ли ги създаде? Дали той ги контролира?

Един негов шифър дава отговор на този въпрос.

Сигнатурата му е „20 апреля 2009г. № ВК-15\146”.

Става дума за докладна записка.

Адресирана е до президента на Русия Дмитрий Медведев и до министър-председателя Владимир Путин. Неин автор е специална работна група по корупцията във висшите ешелони на властта.

Документът е прекалено обширен, за да се цитира изцяло. Засяга предимно Русия, но визира и света. В тази мозайка, макар бегло, се различава и България.

„Информираме Ви за изключително важна информация за разглеждане и използване в борбата с корупцията, а също така за защита на Конституционния строй (в оригинала е с главна буква - б.а.) в Русия и възможен преврат от страна на изключително корумпирани държавни чиновници и, преди всичко, ръководството на правоохранителните органи. Бивши и отделни сегашни висши държавни чиновници и корумпирани длъжностни лица, концентрирали в своите ръце, както вътре в страната, така и зад граница, огромни суми от „сенчести” активи - много пъти превъзхождащи бюджета на Русия, което е основната причина за сегашната финансова и икономическа криза в страната, са готови във всеки момент да осъществят икономическа диверсия и да провокират социален взрив и взимане на властта...”

По-нататък се посочва, че всеки месец 70 млрд. долара напускат Русия. В суперлюбопитното четиво става дума за „кражба на огромни суми пари от злато, нефт, стомана, алуминий, диаманти и др. ценности, значителна част от която е изнесена зад граница и акумулирана в различни задгранични банки на сметката на подставени лица.”. Именно в този контекст по-нататък се посочва и връзка с

България.
Цитират се материали на МВР, Федералната служба за сигурност, Главна прокуратура и Главния прокурор - № 1416959, 18\230278-02 (чеченското авизо), № 145023 по обвинението към Загребални М.Н., по фактите за износ на злато, сребро, нефт - 18\6220-91 (златото на партията) № 18\221050, № 18\277048-99, № 18\24393-01, 18\171843-97, № 18\24362-01, № 144107, 87207, 10994, 85536 и т.н., и т.н. Отбелязва се, че средствата са „акумулирани на частни сметки на подставени руски граждани и чуждестранни лица като гражданина на САЩ Магелаев А., гражданите на Канада Фрезер и Хаша, гражданите на ....”.

Списъкът е над няколкостотин имена.

„В състава на тази престъпна група в различно време са влизали членовете на т.нар. „елцинско семейство”. Сред многото имена в докладната записка се споменават тези на бившия премиер Виктор Черномирдин, на олигарсите Березовски, Вавилов, Чубайс, Смоленски и много други.

„В 1992-1993 г. в основата на престъпния сговор е финансова група в състав сътрудници на Централната банка на Русия - по националност чеченци като Кюри Аксаль, Вахиева Иссу и Вельхиев Муссу, Хаджоев Саланбек, Хаджиев Сулейман, Юсупов Сулейман, Абдулкадыров Ревзан, Шахидов Абдула...” - пише в докладната записка.

И точно тук се появява страната ни. Често пъти България им е била дестинацията. Четирима от тях бяха сред скъпите гости на изприщения бойков съдружник Т.Т.!

По-нататък документа до Медведев и Путин засяга, макар и съвсем косвено, произхода на редица „западни” инвестиции у нас.

„Златото, което от името на асоциация „Тан” е било закупено от 88 кооператива, в размер на 786 тона и 460 тона сребро, е незаконно изнесено от Русия в Швейцария, Англия, Германия, а след това акумулирано в белгийската банка „Кредитбанк” на сметка № 4536281560-27 на частното лице Загребални М.Н. и американския гражданин Магелаеш А.”.

Посочва се, че чрез Узбекистан и Татарстан са извозени други хиляди тонове, насочени по специални сметки в Люксембург. Постъпленията от златото, нефта и всичко останало, та чак до оръжието, са оформяни като „златни сертификати”, които са верефицирани от белгийската банка „Kreditbank”. „От тези пари огромни печалби са получавали не само корумпираните руски държавници, но и лица от Белгия, Евросъюза и САЩ, а също така и от техните спецслужби.” - пише в документа.

Тези сертификати са прекрасно финансово обезпечение. Срещу тях всеки ще ви даде кредит, всеки ще ви „отпусне” името си, твърдят финансовите анализатори.

Според докладната записка друга част от руските активи са базирани в банки в Сингапур, Индонезия, Тайланд, Тайван, Малайзия, Хонконг. Парите са използвани като оборотни средства и вноски в уставния фонд на...”. В списъка от фирми и имена фигурират „ЛУКойл” и собственика му Алекперов, чийто представител у нас е Валентин Златев.

Като лични участници в схемата са посочени Березовски, Рушайло, Ходорковски, Невзлин, кмета на Москва Юрий Лужков, Чубайс, Волошин, Абрамович, Черномирдин и др.олигарси. Следва списък от банки, сметки и първата

равносметка - 6 500 милиарда долара!!!

Макар и сензационен, този документ не ни касае освен с посочените чеченски емисари на Централната банка на Русия и някои отделни инвестиции у нас. Публикувам част от него, за да се види за какви пари, съответно лица и техни възможности става дума. Ето и редовете, които засягат инвестициите в България.

„Активите са концентрирани в 31 банки на Запада в сума, по оценки наближаваща 10 000 милиарда долара” - пише работната група. - „На 29.08.2006 по лична сметка № 4536281560-27 на Загребални в белгийската „Кредитбанк” - сега КВС банка, наличността е 108 милиарда долара”(!) - се казва в документа.

„Kreditbank”! Тази Кредитбанк също си смени името. Прекръсти се на „КВС груп”. Тази банка е онази белгийска банка, която закупи нашенската „СИбанк”!

„При това В.Кузнецов в хода на разпита заяви, че лично се е срещнал с един от шефовете на белгийската банка Марком Скардью и е получил всички уверения от негова страна, че сертификатите на М.Загребални са напълно обезпечени. Той е потвърдил възможността срещу тези сертификати да бъдат отпуснати кредити за инвестиции в Източна Европа и Балканите, но при условие, че наблюдението и контролът над тях бъде извършван от ръководителите на Централната банка на Русия.”.

Документът е повече от ясен. Изводите от него - също! Инвестициите у нас може и да са на руските олигарси, но ги командват ФСБ и ГРУ!

Между другото и извън редовете на доклада, макар и в духа на констатациите му, инвеститорът в България не е белгийската „КВС груп” АД. Той е „КВС груп” ООД. Разликата е повече от съществена. Акционерите в АД-о се знаят от целия свят, съсобствениците в ООД-то - от малцина! Знакът на идентичност между тях се предполага, но не се гарантира.

Тази ситуация е идентична и за останалите „западни” трезори в страната ни!

По-нататък в докладната записка се обяснява, че правоохранителните органи на Белгия по заявка от Москва са подготвили всички документи и сметки на частните лица и са ги предали на висши руски длъжностни лица. Обаче те са ги укрили! Сега отново се събира документацията. Става дума и за съвместна работа с финансовите разузнавания на Евросъюза, Интерпол и САЩ, които са издирили още 4500 тона злато и др. ценности, внесени на сметките на частни лица в тези банки.

Като защищавали схемата се сочат висши длъжностни лица от спецслужбите, от Главна прокуратура (вкл. главния прокурор), олигарси, политици, депутати, шефове на секретни служби и др. Има списък на десетки и десетки убийства, поръчани от тях, включително на зам.-шефа на руската централна банка Козлов и двама известни журналисти...

От цялото съдържание на тази Докладна записка става ясно, че тя се използва като оръжие за натиск, за да бъдат натиснати, „опитомени” и ограничени във възможностите си тези лица.

Ще посоча и още един текст от многостраничното четиво. Неговият прочит обяснява неочакваното сензационно развитие на световните дела през есента на 2009 г. - от преговорите за намаляването на стратегическите оръжия до отказа от противоракетна отбрана и засилване на режима на санкции към Иран. Конфронтацията между Москва и Вашингтон се превръща в минало:

„Американската страна посочи възможността за връщане в Русия под контрола

на Президента на Русия около 6,5 трилиона долара и използването на тези средства за изход от финансовата и икономическа криза, както и за екологически цели. Тези предложения Кузнецов е предал за президента на Русия чрез неговите помощници, но за нас е неизвестно дали те са дошли по предназначение, понеже никаква реакция засега няма.”.

Но реакцията последва. Белият дом се отказа от антиракетите, Кремъл се съгласи да намали ракетите, а двете заедно - да наложат тежки санкции на Техеран. Брюксел и Вашингтон упражниха неимоверен натиск над офшорните банкови зони с тайни сметки - от Люксембург до Швейцария. Тайната вече пада!

С този доклад беше уволнен началника на Федералната служба за сигурност на Русия. Заради него, още при създаването на работната група през октомври 2008 г. изгоря началника на Генералния щаб на Русия. (може би за да се парира превратът). Той е онзи ръководител на онова ГРУ - Главно разузнавателно управление на руската армия, за което написа Тошо Пейков. Неговият предшественик също беше гостувал у нас - през есента на смутната Виденова зима на 1996-1997г. След завръщането му руският президент Борис Елцин го уволни, верните на Кремъл военни части заобиколиха Москва и парираха преврата, а у нас Жан Виденов подаде оставка от поста си.

Заради този доклад през януари 2009 г. беше арестуван Семьон Могилевич - Сергей Шнайдер, гражданин на Русия, САЩ, Унгария, Израел. Известен е като Умния Дон - най-големия мафиот в света. Две години по-рано Кремъл отказа задържането. Известен е и с особения си интерес към енергийните проекти в Източна Европа.

Кризата в началото на 2009 година в преноса на руски газ към Украйна и чрез нея - в Западна Европа и Балканите, се свързва и с него. Могилевич е основен доставчик на синьото гориво за Киев чрез няколко офшорни компании. Доставя чрез контрагентите си газ и за България. Но тогава задържа доставките!

Пак заради тази докладна записка до Медведев и Путин - само два месеца след изпращането ѝ на нейните адресати, бившият руски премиер Виктор Черномирдин беше освободен на 12 юни 2009 г. Той се превърна в специален техен пратеник в Украйна, когото изпроводиха в нещо като политическо изгнание... И може би заради този документ фигуриращият в него олигарх Чубайс неочаквано се сдоби със следствие - за инцидента със Саяно-Шушенската ВЕЦ в Русия.

Скалпелът все още е далеч от България. Но ножът вече оперира - в САЩ, в Русия, в Европа, във финансовия свят...

Проблемът е с кого игра, с кой играе, как ще заиграе новото ни правителство и Премиера?

С частните лица – ошемлително богати и престъпни? Дали подземието, навлязло толкова силно и у нас, ще продължи да управлява иззад кулисите?

Предишната дилема изхвърли Жан Виденов от властта и уби Андрей Луканов.

А сегашната?

С тази ли докладна записка (визирала белгийския инвеститор в „СИбанк”) Владимир Путин затисна на татамито (тепих - бел.ред.) и постави в ипон на срещата им във Варшава българския Каратист?

КУКЛОВОДИТЕ

- Не мисля, че България е моята държава! И може би ще отида в Англия. Това е страхотна страна! Със закони!...

Това е откъс от последното интервю на Константин Димитров-Самоковеца. Парадокс! Контрабандистът, наркотрафикантът, мафиотът го даде непосредствено преди да отпътува от родината и да бъде убит в Амстердам.

Хубаво е да се печели, но не и да се умира!

Всички държави си имат мафия, но в България мафията си има държава - написах преди 14 години. От тогава досега нищо не се е промени. Октоподът е всесилен - дирижира Темида, сформира правителствата, купува парламентите, избира министрите. Създава премиерите...

В експертен доклад, за който разказа влиятелния "Файненшъл таймс", се заявява следното:

„България трябва да създаде европейски дневен ред. Ако не успее да осъществи тази цел, може да възникнат разнородни последствия. Едно от тях е, че българската държава може да стане по-уязвима за популистки движения (визират се „ГЕРБ" и „Атака" - бел ред.) и да създаде неодобрение сред българското общество… Второ, усилията предприети за създаване на по-силен, по-модерен и по-ефективен държавен апарат, може да отслабнат заедно с доверието на гражданите в държавата. Накрая, това може да разруши връзките между България и ЕС и да предизвика завой на София към руските политически и икономически интереси.".

Дали? Чия страна е тогава България? Чий е Бойко Борисов?

Не е на куклите като Доктора, Самоковеца, Кръстника Иво Карамански, Поли Пантев, бай Миле, Тодор Толев и кого ли не от мъртвите. Не е и на онези от живите.

Те са само „бушони". Мафията изгори едни, за да съхрани други. Онези, на които тепърва ще им идва редът. Те не знаят, не вярват, че с изключение на шепа хора - там горе, на върха, животът и на тях, и на всички ни е написан - все по-надолу, до гроба в калта.

Това ли ни очаква в България?

Затова е важен въпросът: „Кой е Бойко Борисов?"

Със сигурност нито той, нито страната е на народа - суверен. Има една сентенция на римския мислител Сенека: „Робството държи малцина, мнозина се държат за него!" Стародавно правило е, че за да избираш свободно, трябва ти самият да си свободен. Да бъдеш необременен както от бедността, така и от зависимостта чрез парите.

Ново, но всъщност също старо правило е, че за да си свободен, трябва да си информиран. „Ще познаете истината и тя ще ви направи свободни" - пише в Библията. А най-големият обществен недоимък в България е недостигът или филтрирането на информацията. Дори и тази книга го доказва. Защото за да зададеш правилните въпроси към политическата класа, трябва да знаеш по-голямата част от отговорите им!

Кой тогава ще даде отговор за Проекта с код Бойко Борисов?

Мафията ли го сътвори? Да или не? Или може би...

Изборите и политиците у нас са лъскав етикет, луксозна опаковка. Те са като данък, който подземието плаща на демокрацията. „Изборите не променят нищо, иначе нямаше да ги правят” - гласеше графит на ъгъла на бул. „Патриарх Евтимий” и бул. „Левски”. „Когото и да избираш, избираш правителство” - дублира го друг.

Макар че управляващите се гласуват пред урните, те на практика се назначават на една специална маса. Символният ресторант „Монтерей” е показателен за онова, което е България. Заведението го свързват с Ангел Стойчев - одиозна фигура, предприемач, бивш зам.-началник на Софийско градско управление на МВР. До него с цялата си незрима мощ са застанали външни министри, лидери на партията-държава, шефове на секретните комунистически служби, рояк тоталитарни дейци от всякакъв вид и калибър.

Генералите обичат да си играят на кукли - руските кукли „Матрьошка”. Във всяка от тях те поставят втора, в нея трета и така почти до безкрай. Този генералитет вече не носи пагоните си с големи, едри звезди. Заниманията им днес са далеч по-сериозни - отглеждат, създават, протежират други звезди - от бизнеснебосклоните до политическите висини.

Именно този властови кръг се сочи за автор на Проекта с код Бойко Борисов! Десетки експерти го твърдят, широко се коментира дори в дипломатическите среди. Например един генерал-монтереец - ген. Кръстинов, като съдружник на премиера ни е живата илюстрация на подобен извод.

Следите на редица други фирмени генералско-офицерски съдружия водят натам. Борческият кръг около „СИК” също е спрягаи за техен Проект. Бойко Борисов беше съществена брънка от него. Накрая го извадиха от тези корици и го поставиха в други - в папката, която вместо да обслужва, сама си създава властта!

Спрягат Каратиста сред босовете и на още един кръг - „Банкя”. Почти всичките му членове живеят в едноименния град и са лични приятели на Генерала. Партньори са му по тенис, а част от тях са негови съдружници.

Сред тях е бившият кадър на ИванСлавковата телевизия - оператора Славчо Христов. Човекът на изкуството в миналото се превърна в бизнесмен и банкер в настоящето. Подобни трансформации са възможни само у нас.

В първия му ресторант „Рич” отсядаха сикаджийските мутри. Легендата гласи, че от там е потеглил с джипа си Младен Михалев-Маджо, за да изпразни борецът пълнител от „Калашник” по казино „Севастопол” на съперника Иво Карамански. Кланът „Луканов” атакува клановете Дойнов и Живков. Да, така е - и тримата са мъртви, но обкръжението им е живо. Както и при социализма, така и при капитализма заедно с други кланове те редят съдбата на България.

Славчо Христов заслужи до доверен финансист на Иван Костов. Той е онзи, който продаде - подари трезора си „СИбанк” на Цветелина Бориславова, приятелката на Генерала. „Подари”, понеже един от най-богатите хора у нас постъпи като формен глупак. Дори посредствените експерти знаят, че финансова институция се продава само тогава, едва тогава, когато е пред фалит. В България обаче съществува друг мотив за подобна крачка - ако „собственикът” ѝ фигурира в страниците на някой Проект, в чиято захапка нито шаване има, нито мърдане няма.

Във втория ресторант „Олимп” на Славчо Христов вече се сбираше синият елит на България. Той е много щедър към приятелите си.

Винаги добре дошла е Диана Дямянова. Тя е неговата пиарка. Тя беше и пиарката на “индиговите” (от едноименната дискотека) братя Илиеви, въртящи многомилионен бизнес със Столичната община. Диана е пиарката на нефтения олигарх Валентин Златев. Тя е назначена е за официалната пиарка на премиера Бойко Борисов. Елитната гастрономическа обител днес се нарича „ПиАр” - още едно, сякаш умишлено търсено попадение на съдбата. Може би това е кръга ПиАр, застанал зад Бойко Борисов. Някои го наричат и „Хелиос” - по едноименния хотел на бащата на Валентин Златев.

Между впрочем, точно по времето на Иван Костов беше приватизиран „Нефтохим”, за да попадне комбината в ръцете на правешката фамилия, толкова близка на премиера ни. Точно по онова време Славчо Христов прилапа с медийната подкрепа на рекламната специалистка „Златните пясъци”.

В неговата къща Генерала често празнува рождения си ден. Собствения му дом е малък на фона на двореца, посрещащ гостите още на входа с вдъхваща респект колонада и притежаващ всичкия възможен лукс - от джакузитата до тенис-игрище. Но министър-председателят е момче от улицата, както сам твърди - сигурно не цени, не иска и презира подобни табиети.

„Гаргамел” и „Батман” се нарекоха в предизборната битка премиера Борисов и експремиера Костов. Играха като за „Оскар” - толкова убедителна беше за публиката създаваната от тях фалшива реалност.

Но в паралелната й - истинската действителност, двамата разполагаха с нещо като общ банкер, с нещо като общи приятели, с нещо като общ ПиАр - обслужващ достатъчно близки помежду си интереси. Затова не може да изненадва съвместното им политическо настояще след идването на Бойко Борисов на власт. Едната кукла „Матрьошка” се оказа, че съдържа другата кукла, че са фактически сглобени една в друга.

Насреща им противостоеше същата конструкция - на Сергей Станишев. На същия Проект. Но това е прочетена негова глава - изразходвана и станала излишна. Готова за изхвърляне...

В тези толкова различни, но еднакви кукли е скрита още една - на Ахмед Доган. Той играеше за коалицията с БСП. На финала ги заряза и партнира на ГЕРБ.

Парадокс! Не може да е така! Но е!

Да, обаче не, твърдеше един позабравен ТВ анализатор. Не, обаче е да! - звучи сегашната интерпретация на ставащото зад кулисите.

Философът извади няколкостотин хиляди негласуващи по принцип души пред урните - взриви търпението им с признанията за „обръчите”, с преднамерената наглост „аз съм инструментът, който разпределя порциите на финансирането във властта”. Той не е глупак, за да застава на мушката. Но го направи, за да породи протестен вот срещу собствената му коалиция. Отне й гласове и този вот неизбежно се изля за Генерала.

Ахмед Доган освен това пряко наля гласове за ГЕРБ. Това стана в неговата крепост - Кърджали. Този избирателен район се оказа с най-ниската активност в страната! Не го предполагахте, не го знаехте, нали? От 226 049 избиратели гласуваха само 101 601 - 44,9 на сто!

На практика турците отидоха пред урните, но българите - не! Те сигурно още помнеха кандидата на ГЕРБ и сегашен министър - турчина Вежди Рашидов, с онова

незабравимо негово изказване: „Гордея се, че съм мултак!”. Сигурно помнеха, че Илия Павлов другаруваше с Ахмед Доган, а наследникът му Никола Вълканов е бизнеспартньор на депесарските предприемачи. Не вярваха на герберовия избраник, нападащ под път и над път стария си лидер.

Но кандидатът на „ГЕРБ” спечели в Кърджали с пропорционалната листа. Кандидатът на ДПС - Ахмед Доган също спечели, ала с мажоритарната листа! Разделиха си листите, но не и избирателите. Безспорно е - в крепостта си Сокола преля не необходимите, а всички трябващи за избора на Вежди Рашидов гласове! Политическа сделка го направи министър, тя роди пък политическа необходимост от излишно министерство - онова на Божидар Димитров!

Ала не само чрез мултака Ахмед Доган остана на руля, макар и скрито във властта. Защото физиономията му надничa от бойковата министърка Румяна Желева, от премиерския съветник Светослав Спасов, от медийната императорка Ирена Кръстева. В края на септември 2009 г. като съветник на премиера по социалните и здравни въпроси беше назначен още един човек на Ахмед Доган - Доян Зия. Той е брат на депутата Нахит Зия, който след автомобилна катастрофа през 2006 г. е в кома.

Лидерът на ДПС надничa и чрез близкото минало.

На 28 март 2005 г. Бойко декларира: „...Ахмед Доган, там е ясно… може да се каже, че той беше единственият човек в коалицията НДСВ-ДПС, който настояваше да бъда произведен в генерал-лейтенант и в същото време се съгласяваше с много от идеите, които предлагах.”. Понеже в политиката няма приятели, а има интереси, тези отношения не винаги са били безоблачни - минали са и през напрежения, и през конфликти, но стратегическата им цел е една. И конците, които ги дърпат, също се държат от една ръка. Тя знае кога да ги синхронизира и кога - да ги противостои.

Заслонен зад гърбовете на тези кръгове, като скрита, тайна кукла в тези кукли „Матрьошка” се подвизава поредният на брой кръг. Членовете му са много сериозни хора! Вместо подставени милионери, стартирали от низините на живота, те са режисьори-политици и много едри предприемачи. Познават ги предимно на Изток от нас - в Русия и на Юг и Югоизток - в арабския свят. Сред тях например са бившите лични преводачи на Тодор Живков, близките познати-бизнесмени на Андрей Луканов.

Този поредна кукла в куклите се оказа излюбена играчка на всички власти - сини, жълти, зелени, червени, дори и хипотетични пембени, стига да появат и назоват така. Мощта на този кръг е наистина забележителна - в скандалното ежедневие на прехода, което усилено пишеше, той успя да си остане анонимен. Нито международната афера на Саддам Хюсеин „Петролгейт”, нито далаверата с Муамар Кадафи и осъдените заради това родни медицински сестри, нито ембарговите доставки през Судан за „Ал Кайда”, нито петролните концесии и прозвището им „Балкански шейхове на петрола”, дадено им в Лондонското сити, нито дори секретните дипломатически ноти на Запада успяха да го наранят, да го извадят на показ. Нарича се „Елмаз - Сапфир” (виж „Либийска връзка” от Г.Лилов - бел.ред.). Повечето от фирмите в него са кръстени с имена на скъпоценнни и полускъпоценни камъни. Напълно допустимо е Бодигард-Генерал-Кмет-Премиера ни да е перлата в това съзвездие от карати.

Като участници в Проекта с код Бойко Борисов подозират и военния кръг, свързан с бившето РУМНО - разузнавателното управление на армията. Факт е, че фигури като Десислава Танева - близки до групировката "ТИМ" (създадена от спецотряд барети на военноморския ни флот) получиха сериозни позиции във властта чрез Бойко Борисов. Факт е, че 29 на сто от кадрите на ГЕРБ - депутати и висши сановници, са военни или родителите им са свързани с военните среди.

Пръст в Проекта безсъмнено има и кръгът около бившия Генсек - макар и отстранен, Тодор Живков остави достатъчно последователи. Ала пръст в този Проект има и неговия кръвен противник - групата около убития премиер Андрей Луканов.

Но може би основният създател на Проекта, поне у нас, поне в по-новите времена, е онзи истински и несменяем шеф на Държавна сигурност - Григор Шопов. За него говореше Костадин Чакъров - бившия съветник на Живков, когато коментираше онази афера, завършила с авиокатастрофата над с. Кривина.

Генерал-полковникът е бил живата история на комунистическото МВР и ДС. Започнал е кариерата си в него в първите години след Девети септември, а от 1966 г. е неизменен ръководител на системата. Наричаха го сив кардинал, нещо като комунистическия Ришельо - толкова могъщ, колкото и краля - генерален секретар.

Когато възпитаникът на елитната при капитализма финансова гимназия в Свищов (при социализма и досега финансово-счетоводна академия) почина, на погребението му се сбра почти целият политически елит. Присъстваха червените, хората на Ахмед Доган (документално е потвърдено, че Григор Шопов е разпоредил да го готвят за голяма политическа роля, б.а.) и значима част от жълтите. Сините не уважиха официално кончината, но немалко политици от тях скрито се отчетоха със съболезнователни телеграми, цветя или венци.

Известно е, че негласният началник на ДС се славеше като най-информираният човек в държавата - още от онази тоталитарна ера. Неизвестно е обаче, че заради това в демократическите времена и до самата си смърт беше голям кукловод в сянка, защото информацията преди всичко е власт. Такава власт, че докоснатите от българския Ришельо рано или късно получаваха завидна кариера.

И един-единствен факт стига за дълбок размисъл.

Сред „докоснатите" от Григор Шопов фигурира Цветан Генчев Цветанов. Бившият преподавател по физкултура и треньор по тенис е известен в обществото като председателят на ГЕРБ, вицепремиер в новото правителство и министър на вътрешните работи. Може би е случайност, а може би не е, че баща му е бившия личен шофьор и лична охрана на партийно-кадесарското величие. Може би не е случайност, че навремето синът успешно захвърля волана и отива в звеното за анализи на ДС. Двама лидери – и двамата от структурите на тоталитарната сигурност!

„Пази, Боже, един ден Цветанов да каже, Борисов не ми е лидер... Пази боже! ... Ще ми бъде крайно неприятно, много неприятно..."

Куклата на Бойко Борисов - Цветан Цветанов, също се оказа кукловод!

Тази парола - „докоснатите", е сред най-важните теми и планове в кориците на Проекта. Макар и записана още в началните му страници, тя беше задействана едва във финалните му - в заключителните акорди. Докоснат например е и Трайчо Трайков. Зад него е името на Георги Трайков - несменяемият шеф на

тоталитарното БЗНС, демократичната за пред света фасада на тоталитаризма.

Обаче червените кръгове „Монтерей", „Банкя", синия „Олимп" , вносно-правешкият „Лукойл и Пи-Ар", онзи около РУМНО и ТИМ, тайният шейхов „Сапфир", Тато, „Пентхауз" - псевдоним на руския резидент у нас, както Христо Калчев наричаше Андрей Карлович, също са продукт - на друг творец.

Той се намира в Москва. Неговият Проект може би съдържа в себе си всички хоризонти и времена на другите, местните Проекти. Живков и Луканов, Беров, Виденов, Костов и Симеон бяха прочетени като глави от страниците му, за да бъдат прошнуровани в съдържанието му.

Но ще бъде ли прочетен и прошнурован като тези раздели в големия проект и Проекта с код Бойко Борисов?

Може би отговорът е „да", но може и да е „не".

Логиката подсказва, че Генерала е чедо на червената власт, а следователно и на Москва. Крушата не пада по-надалеч от дървото, твърди поговорката. Но истината е, че родителите отговарят за децата си, но децата за тях - не!

Защото Бойко Борисов се оказа дете на много бащи.

Премиерът ни същевременно е нещо като незаконен син и на Запада.

Зад гърба му е фондацията „Ханс Зайдел" от Федералната република. Фондацията е на баварския Християнсоциален съюз в Германия.

Елементарните анализи твърдят, че след провала на традиционните десни сили (СДС и производни), фондацията едва ли не отчаяно се озъртала из България за нов перспективен партньор - и открила Борисов. Хармоничните отношения между Бойко Борисов и по-малката от двете християнски партии в Германия имат обаче доста повече обем.

„Още като Главен секретар на МВР Борисов активно работеше с баварците най-вече по такива теми като сигурността на външната европейска граница (тъкмо Бавария отговаря за тази сигурност на югоизток), а честите му срещи с тогавашния вътрешен министър на Бавария и ключова фигура в ХСС Гюнтер Бекщайн, явно са създали и добра химия помежду им" - заяви „Дойче веле".

Между другото, българското седалище на тази фондация е базирано в сградата-офис на СИК, собственост на „Булинс". Там живееше и предишният ни премиер.

В сейфа на политиката

Миналото на тази връзка започва от 60-те години на XX век. Тогава западногерманският концерн „Круп" активно участва в създаването на военната промишленост в България! Миналото е в последните години на социализма, когато Германия се оказа най-големия ни кредитор. Миналото е в онези 5 млрд. долара от заемите (външния дълг на страната), прехвърлен по частни сметки на български лица и сложени на 5-годишни депозити в немски банки - предимно „Дойче банк" (част от т.нар. „куфарчета"). Затова не нашляпаха Андрей Луканов, когато обяви мораториума по плащанията, затова и „Дойче банк" стана председател на Комитета на частните кредитори. Влоговете изиграха ролята на негласна гаранция - изключително надеждна, понеже бяха по сметките на кукловодите, управляващи страната.

А когато срокът им изтече през 1994 г., правителството на Любен Беров светкавично подписа споразумението за плащания по външния дълг, договори затварянето на първите четири реактора на АЕЦ „Козлодуй” (да, именно то беше първото по ред) и получи ориентировъчна дата за начало и край на преговорите за влизане в НАТО и ЕС. Естествено, депозитите не бяха пипнати - избегнаха заплахата от конфискация!

Междувременно българските частни лица инвестираха голяма част от парите в немската икономика. Например те владеят 12 на сто от акциите на концерна БМВ, както потвърди официално преди 7 години председателят на борда му.

Но който владее миналото, контролира настоящето, казва Джордж Оруел в знаменитата си антиутопия „1984”.

Миналото на тези отношения преминава и през премиера на Бавария Франц-Йозеф Щраус. Отявлен консерватор, върл антикомунист, „ястреб”, както го наричаха руският „Правда” и българското „Работническо дело”, този политик поддържаше тясна връзка с Тодор Живков.

В късното лято на 1988 г. той гостува в България. Ето какво разказва Фридрих-Вилхелм Ротенпилер от баварското министерство на науката:

- В последния им разговор към края на лятото 1988 година, малко преди смъртта си, Щраус каза на Живков право в очите, че комунизмът не подлежи на реформиране, че само смяна на системата може да отвори нови пътища към бъдещето. За огромна наша изненада Живков не отхвърли тази критика, а се съгласи, че наистина трябва да се поеме по нови пътища. Върхът на всичко беше, когато Тодор Живков попита Франц-Йозеф Щраус: „Какво трябва да направи моята страна, за да влезе в ЕС?” През 1988 година това беше направо революционен въпрос в устата на един лидер от Източния блок. Щраус първоначално помисли, че има грешка в превода и попита: „Имате предвид по-тясно сътрудничество, така ли?” Тодор Живков ясно му отговори: „Моята страна трябва да стане член на ЕС.” Но до някаква реализация не се стигна - седмица след това Щраус почина.

... Не бих разказвал за този разговор дори след още 21 години, ако хер Ротенпилер не повдигна завесата на тайната. Той малко бърка - срещата беше не към края на лятото, а по време на Есенния Пловдивски панаир. Бях увиснал на ръката на лекаря на Тодор Живков с подут зъб - той ме захранваше с хапчета.

На входа на западногерманската палата изведнъж УБО спря делегацията. Дори членовете на Политбюро не бяха допуснати вътре. Лекарят обаче влезе, а с него и аз. Български преводач нямаше - комуникираше се единствено чрез немския. След разглеждането на палатата в приемната останахме само няколко души. Разговорът протече неочаквано. Живков поде темата, макар и в началото да беше предпазлив. След въпроса за ЕС неочаквано се отпусна. На мен не ми стори Щраус да изглежда толкова изненадан, колкото го е видял хер Ротенпилер. Май най-изненаданият, може би единствен сред присъстващите, бях аз. По-нататък мимоходом се се засегнаха бъдещите детайли - Варшавския договор, СИВ, СССР...

Живков, сякаш между другото заяви, че позицията му може да се потвърди и по други, неофициални „канали”. По всичко изглежда, Генсекът знаеше за западните шпионини - по един в неговото Политбюро и неговия Кабинет. Може би те също бяха „национален капитал” като Симеон - но в друга световна столица вместо в

Москва...
Дали и за това е ставало дума в разговорите на кафе между бившият държавен глава и неговия бодигард? Дали и заради това баварският ХСС застана зад Бойко Борисов? Или и тази история с минало и вероятно с бъдеще е част от Проекта - поредната кукла Матрьошка?! Кои са тогава другите скрити обвивки, които евентуално й противостоят?

* * *

Човек на тайните служби, на старата ДС, агент на Москва, лице на Запада, инструмент на родните групировки и мутри чрез съдружията си с тях, слуга на Живков, Луканов, Дойнов, Симеон или пък дори - Симеон като негов слуга, представител на руските олигарси, партньор на европейските политици - наистина не се знае кой е Генерала.
Наричат Бойко Борисов човек на честта - обещал да пречупи гръбнака на мафията и корупцията, спрягат и като дясна ръка на Капо ди Тути Капо - най-големия Дон: отстраняващ излишните й вече образования, сочат го за човек на пагона, но и за лидер на подземието, за подставено лице на приятелката си...
Този толкова всеобземащ Проект не е парадокс, а лицемерие. Онова лицемерие, което порокът отдава като дан на добродетелността.
Но това е Проекта! Това е човекът! Готов да служи на всяка зрима и незрима власт - явна, тайна, легална, криминална, в миналото, в настоящето и в бъдещето, независимо каква е, стига само тя и съответно той да е на власт!

ПРИЛОЖЕНИЯ

Приложение № 1

СИМЕОН МЕНИЛ САМОЛИЧНОСТИ КАТО НОСНИ КЪРПИЧКИ

Поразителна, но запазена в дълбока тайна е историята за неочакваното кандисване на все още могъщата червена номенклатурата в началото на демократичните промени да уважат Симеон. Тогава те допуснаха членове на семейството му у нас.

Тези съвсем неочаквани, сензационни аспекти са добре потулени в папки с грифове „свръхсекретно от особена важност” „особый доступ”, „top secret”…

С тях са свързани нови самоличности на Симеон, от които най-важната, макар и последна по ред, е родната.

Влиянието

Историята за Симеон не може да се разкаже без един преамбюл. Въведението е за неговия баща Борис.

Борис III не е само роден политически продукт. Кариерата му е тясно свързана с две световни столици. Те са Лондон и Москва – Великобритания и СССР. Едноличната му власт се установи на 19 май 1934 г. чрез военния кръг „Звено”, който включваше техни представители. Той извърши за целта скрития монархически преврат на 19 май 1934 г. Но същият кръг направи и комунистическия преврат на Девети септември.

Парадокс - да! Но защо?

По онова време Хитлер вече е дошъл на власт в Германия и Сталин се отказва от курса към световна болшевистка революция. За изненада на българите постановката за Отечествени фронтове заедно с буржоазията срещу настъплението на фашизма е негово дело вместо на Георги Димитров, както ни учи историята. СССР през същата година става член на Обществото на народите в Жевена (предшественик на ООН) и установява пълнокръвни и нормални дипломатически отношения със западния свят. Европа и САЩ започват усилено да инвестират в Русия - почти всички строежи на петилетките са тяхно дело. Сталин отдава огромни концесии в Сибир на новите си, засега скрити съюзници. И досега там могат да се видят така наречените американски „градчета” - изцяло по образец отвъд океана, с градинките, къщите, супермаркета и църквата. В тях са живеели западните инженери и технически персонал. Търговията с Великобритания бележи неподозиран ръст и тя се превръща в най-големия партньор на СССР. Затоплянето на отношенията се пренася и в дипломацията – Лондон и Москва налагат чрез Обществото на народите санкции на режима на Франко, а с разгара на гражданската война Запада отменя режима за доставките на руско оръжие и износ на военни специалисти в Испания. В историята на флота на Нейно величество по това време са записани операции, които потопяват немски подводници, торпилиращи корабите с оръжейни доставки на Съветския съюз за испанските

комунисти (документите са разсекретени през 1962 г.).

Този обрат в световните отношения се пренася и в България. Ражда се съвместният военен кръг „Звено” и на мястото на корумпирания политически елит изгрява звездата на цар Борис. Години по-късно България коленичи пред Вермахта вероятно и по английска заръка – тамошният властови елит отчаяно се нуждаеше от коридор за нападение на Берлин срещу Москва, за да получи глътка въздух в загиващия под обсада остров. Заради това съглашение от 30-те години Борис не обяви война на СССР, а участието ни в Оста беше с много условности и шикалкавене, а понякога и с пряк отказ в случая с опита за депортиране на българските евреи. Царят плати с живота си цената на тази политика, която опази страната ни от пламъците на големия световен пожар. Факт е, че бомбардировките над София започнаха едва след неговата смърт.

Историята на този съюз между Запада и Изтока, стартирал тайно през 30-те години и получил за публиката си материалния образ през Втората световна война, получава своето развитие и след нея. Според спомените на английския премиер Чърчил, той и Сталин на вечеря в руския курорт Ялта разпределяли влиянието си по света, след като победят Хитлер. Нямали под ръка листове хартия и драскали на една салфетка. За България записали процентите така - фифти-фифти, т.е. 50/50 и за Гърция - по същия начин. По-късно, след края на Втората световна война съотношението е променено - 100 на сто за Запада в Гърция и 100 на сто за Изтока в България. Тогава в Гърция английски войски смазват въстанието, организирано от местната комунистическа партия. Петте съветски дивизии, дислоцирани на нашата южна граница, остават безучастни - няма доставен дори пукнат патрон. Само бегълци са допускани да преминат в България като политически емигранти.

У нас ситуацията се възпроизвежда. Военно-политическият кръг „Звено” се разпада на две - руска част с Кимон Георгиев (омбудсманът Гиньо Ганев е негов зет) и английска с Дамян Велчев, който емигрира. Тогава е разгромена земеделската опозиция на Никола Петков и останалите буржоазни партии. Малко по-късно в БСП за предател е обявен Трайчо Костов, който по поръчение на Политбюро е поддържал връзката със доскорошните западни съюзници. (тези теми са проблем на действителен прочит на историята ни вместо митовете за нея, с които ни захранват - б.а.).

Тези колизии се пречупват и в съдбата на царското семейство. Веднага след Втората световна война в Тристранната комисия на победителите, в която влизали представители на СССР, САЩ и Англия, се разгаря люта дискусия за тях. Представителите на Сталин изискали да се вземе решението за съд над регентите - т.е. и на членове на коронованото семейство. Освен това настоявали в тяхната юрисдикция да остане непълнолетният Симеон, та дори и сестра му.

Тогавашните дипломати на Вашингтон били склонни да се съгласят на искането, но се опънали англичаните. Казват, че въпреки участието на България на страната на Оста английският кралски двор не могъл да преглътне факта, че негови роднини ще бъдат съдени като военнопрестъпници, а непълнолетни деца и жени по всяка вероятност ще са заточени някъде из необятната Русия, дори в прилични иначе условия. Заради съюзниците си САЩ решили да поддържат същата позиция.

В крайна сметка се е стигнало до компромис - царският регент Кирил щял да си

отнесе своето. Той е откаран в Москва, после върнат у нас за съд и присъда и накрая разстрелян. (а може би е останал жив - има данни, че отново е отведен в Москва.)

В специален „Меморандум към Протокол за споразумение относно правния статус на...” (изброяват се членовете на царското семейство), договарящите се страни заявяват, че няма да им се признава или насърчава „какъвто и да е статус на коронoвани особи на Република България”. Историята обаче се е пошегувала - комунистите пропуснали юридически да оформят акта на абдикацията. Така че Симеон може би с основание заяви през 1975 г. пред Би-Би-Си „де юре аз съм цар”.

Споразумението им разрешило да си изнесат някои ценности, а швейцарските влогове да не бъдат замразени и конфискувани, както е станало с тези на румънския крал Михай. Втората му част била изпълнена, но първата - отчасти, понеже борците за всеобщо равенство вече били разграбили кой каквото свари. Отговорността за репатрацията до Египет носела съветската страна. Това обяснява специалната делегация и охрана от КГБ, които са придружавали семейството до пристанището в Александрия. По-нататък отговорността е поел Лондон.

Неофициално се твърди, че съществуват и други тайни клаузи. Според една от тях България поела ангажимента по искане на Запада да гарантира издръжката на детронирания цар до навършване на пълнолетие. В тоталитарните архиви дори фигурират платежни документи, според които е открит влог в швейцарската „Креди Сюис” на името на някой си Симеон Борисов, захранван редовно с рента от 15 000 швейцарски франка. Дали сметката е била на нашия монарх, или спецорганите овреме са подготвяли активно мероприятие за компрометирането му, само Господ знае. Сигурно е обаче, че и да е имало такава клауза, тя не е изпълнявана от 1948 г. насам.

Без гражданство - гражданин на много страни

В спектакъла на историята, където Симеон е едно от лицата на мизансцената, по нейна прищявка той изведнъж се е оказал точно с четири различни - съвсем правови и легитимни самоличности плюс пета за кратък период от живота му.

Около част от тях се въртели луди дипломатически скандали, останали зад кулисите. Дори са се оказали намесени и световни спецове на плаща и кинжала. Естественото желание на монарха да посети Родината си и да се поклони пред останките на баща си се е схванало като „отвратителна провокация” срещу социалистическия строй и персоналната власт на Тодор Живков.

Когато нещата се уредили глобално заради прищявката на историята, гътнала Берлинската стена, монархът се чудил как да оправи битието си, направило го поданик на половината свят.

След напускането на България Англия преценила, че заради пресните спомени от войната и общественото мнение, което не знаело редица сензационни тайни около истинската роля на цар Борис, не било удобно на семейството му да се осигури пребиване в Лондон.

В Кайро малкият Симеон и сестра му ползвали самоличността на принцове - нещо

като нищото и същевременно все пак отличаващо ги от тълпата. За колониална държава като тази край Нил не се изисквало никакво гражданство или друго официализирано „положение”. Стигал един подпис на местния губернатор, както и се получило.

Обаче с разгара на студената война и „желязната завеса”, която Сталин издигнал в Европа, на западняците им дошъл друг акъл. Вариантът за протекторат „България” вече бил отхвърлен предвид започналото разпадане на Английската империя и далеч по-гъвкавия подход на САЩ за установяване на икономическо господство. Затова с магическата пръчица на „съдбата” престолонаследникът и сестра му с подкрепата на Вашингтон и под неговия дипломатически натиск набързо били преместени в Испания. Това се случило през юли 1951 г.

В Мадрид семейството получило висок и премерен в далечното бъдеще статус на „политически изгнаници”. Междувременно Симеон записал записал местния авторитетен Френски лицей, с което спечелил и благосклонността на заемащата винаги особена позиция Франция.

Поредното повишение в неговия статус съвпада с навършването на пълнолетие. Тогава той произнесъл своята прокламация, с която декларирал високата си мисия, с която го е удостоила историята - да освободи страната си от комунизма. Променили се и документите му за самоличност - вместо анонимните „бегълци” в тях вече фигурирало царското му звание. На практика това означавало официалното дипломатическо признание на ранга му от една страна - членка на НАТО!

Така бил създаден прецедентът, който да послужи за по-нататъшното му утвърждаване в международните среди. Почти непосредствено след тази стъпка в неговата кариера последвало обучението в американската военна академия „Вали фордж” в Уейн, Пенсилвания. То го легитимирало не толкова като „граф Рилски”, както бил записан по документи, а като човек с американска зелена карта, т.е. полугражданин на САЩ.

През 70-те години царското семейство получило неочаквана височайша протекция. Екстрата била в италиански дипломатически паспорти, с които се сдобили всички. Единственото изключение е принц Кирил, който ползва английска тапия за самоличност.

И в двата случая замисълът на дипломатическата операция, стартирал още от онази далечна 1946 година, когато направили България комунистическа република, добил свой почти завършен вид. Италианските паспорти, при това от най-висок - дипломатически ранг, създали възможността царят да се представя в международните среди като сериозен, добре котиран в техните кръгове и перспективен лидер с европейска закваска.

Защото принцовете и царете по света са повече от безброй - кажи-речи всяко африканско племе или регионална азиатска общност си имат такъв. С тези паспорти маркирали за първи път височайшата фамилия - като нещо повече от доскорошните политически изгнаници.

Английският паспорт на принц Кирил елегантно намеквал за същото. Неочакваното включване на царя през 80-те години в проявите на височайшите аристократични кръгове и в международния бизнес всъщност подготвяло кариерата му на бъдещ държавник - емисар на цивилизована Европа в изостаналите Балкани.

Много е любопитен фактът, че до онзи момент английският двор не забелязвал бедните си роднини, които навремето запратил в своята си колония. Но от този момент „роднините” не ги пропускали за каквато и да е сватба, тържество или друга проява.

От там до пристигането царя у нас останали само няколко крачки.

От Хелзинки до България

За да се завърне в България и да се кандидатира първо за президент, а после като политически лидер и министър-председател, царят трябвало да получи наше поданство. Историческата задача е била задвижена далеч преди 1990 година и идването на демократичните промени у нас. Стартът за легитимацията на Симеон като български поданик изненадал Тодор Живков така, сякаш го заварили по бели гащи или въобще без тях, а отгоре на всичко - в неприлична поза.

Като дипломатически лост за успеха на инициативата били използвани документите на Съвещанието за сигурност и сътрудничество в Европа и неговата трета кошница за правата на човека. Те бяха приети на конференция във финландската столица Хелзинки през 1975 г.

Парадокс е, че непосредствено преди нея българската дипломация се е преборила с испанската, за да се забрани на Симеон да слага родно флагче на колата си и да вее българския трибагреник пред дома си. Но променената световна ситуация веднага променила и статуса на царското семейство.

Замисълът за потрес на родните управляващи неочаквано се превърнал в пълноводен поток от неофициални и уж неангажиращи дипломатически депеши и срещи. От някакъв емигрантски прецедент изведнъж кълбото почнало да набъбва като снежна лавина до потенциално обвиняване в неспазване на договорености от международни срещи и документи.

Зад него стояли Велики сили, макар и от втори ранг. Посолството на САЩ само наблюдавало протоколната суетня, докато мисиите на Испания, Великобритания, Франция, Италия и тогавашната Федерална република Германия активно участвали в суматохата.

„Симеон е станал доста реалист и не се занимава активно с политическа дейност сред емиграцията” - отбелязва една от секретните родни сводки за него. Друга говори, че честитките му за Коледа и Нова година вече не се подписват като „цар на България”. Вероятно поведението му е било умишлено, за да улесни гостуването му в Родината.

Подготовката за посещението му започнала светкавично с началото на разведряването. То създало удобен повод - такъв, какъвто рядко може да се намери. Според „третата кошница” от Хелзинки държавите били длъжни да осигурят „свободно придвижване на гражданите”. Естествено, подписът на комунизма тогава нищо не значел, но Западът го приел заради пропагандната си кампания.

Затова веднага след съвещанието за мир и сигурност в Хелзинки Симеон Кобурготски се обърнал с просба към уважаваните власти да се сдобие с оживелия на сърцето му нашенски паспорт. Но кой знае защо, родните органи на

МВР и българската юриспруденция намерили благовиден претекст да му откажат заветния документ.

Според сценария дори се предвиждало страната ни да бъде посетена от царя като обикновен и „незабележим” турист. От онзи период - около 1975 г. мълчанието на западната преса за семейството му изведнъж спира и все по-често започват да се появяват различни публикации.

Средството за натиск било неотразимо - никой не знаел как и доколко той ще успее да се вмъкне в България, още повече при подозренията, че операцията щяла да бъде уредена от западните баш майстори на плаща и кинжала.

Професорите по демагогията и пропагандата в ЦК на БКП чертаели потресаващи сценарии за онова, което се очаквало и според техните представи надминавало както гръмкия отзвук от забъркването ни с атентата срещу папата, така и многолюдното спонтанно шествие при погребението на знаменитите ни футболисти Аспарухов и Котков. Според тях например западнякът „Х” пристигал у нас и на следващия ден световната преса барабар с „враждебните гласове” на Свободна Европа, Би Би Си - Лондон, „Дойче веле” и пр. съобщавали кой гостува в България и къде се намира в момента. И, о, ужас - на хоризонта се merджелеели стохилядни неконтролирани демонстрации, събиране на любопитни тълпи с неизбежните им приветствени възгласи, всякакви други „щуротии”...

С една дума, провокацията срещу най-хуманния строй била в кърпа вързана и може би щяла да се превърне в някакъв род антисоциалистически събития от типа на унгарските през 1956 година или чешките през 1968-а.

Естествено, Живков вдигнал луда гюрултия след поверителните си разговори със западните дипломати. Като резултат от нея „контраоперацията” била възложена на родните спецслужби, а за нея отговаряла не „шапката” на Държавна сигурност, а лично и персонално сивият кардинал Григор Шопов.

Така накрая се добрали до самоличността на някакъв богат немски турист, назован Хайнрих Милер. При проучването изскочили няколко неблагоприятни обстоятелства на бял свят - лицето Симеон е легендирано така, че не може да бъде обвинено във фалшива самоличност.

Как е станала заварката му като немски поданик и действително съществуващ правен субект, си знаят само спецслужбите в онази държава и техните съюзници. Нашите ювелири не само че въобще не се докопали до топсекрета, но дори и не научили, че зад него се крие бившият цар. Само на посветените глави в ЦК-то им замирисало от гнило на още по-гнило...

В сензационната история е неизвестен един-единствен факт - бил ли е посветен самият Симеон в новата си самоличност или тя му е оставена за „десерт” - когато му дойде времето. Казват, че тогава Живков обърнал другата страна на монетата - проводил няколко емисари лично в Мадрид, а после и свой доверен съветник.

Имало ли е здрависване с Живков?

В архивите няма нито един-единствен документ, че Симеон или членове на неговото семейство са били у нас преди идването на демокрацията.

Обаче в средите на бившата комунистическа номенклатура винаги се е

коментирало, че Кобургготът е посетил България. Това се е случило по време на Световното ловно изложение в Пловдив през 1981 г. Самият Симеон малко се обърква на този въпрос в негово интервю пред английското радио:

- На няколко пъти, неведнъж, на няколко пъти, на някакви си изложби на ловни трофеи в Пловдив и след това на разни други, ... за жалост не, не, не е имало такова нещо...

Но е факт, че въпросът за идването на царя или неговите синове в България е поставян многократно и по различни начини. „Готов съм да се върна инкогнито или като турист, или все както и да е, но това зависи от властите” - заявява самият той в онзи разговор за английските журналисти.

Във връзка с 1300-годишнината от българската държава въпросът също е бил просондиран. Естествено - неуспешно. През 1982 г. Запада усилва натиска. През октомври покрай учредяването на фондацията Людмила Живкова швейцарски правист (Ги Праплан) живо се интересува - на място в София, има ли закон, който да забранява завръщането или гостуването на Симеон у нас. С входящ № 9001 от 15 ноември и под гриф „Строго секретно” случаят веднага е докладван на Григор Шопов, а оттам на Тодор Живков. По указание на Генералния секретар с него бил запознат и външният министър и член на Политбюро Петър Младенов. Останалите партийни другари си останали в неведение.

По-късно идеята е проиграна и по друг начин - чрез царския син Константин-Асен. Претекст щяло да бъде карането на ски. Отрочето на Симеон щял да влезе и пребива в България с истинското си име. Отбелязвам това, понеже и за баща му, и за него са проигравани различни варианти - вкл. и онзи с фалшива самоличност. Дипломатическото покритие на тази инициатива осигурила Испания.

Любопитни са резолюциите в досието на Симеон. Ето ги:

„съвместно с VI управление - съгласувани мероприятия. Като дойде - нищо не губим... Може след време там да изведем жена - но трябва много добра подготовка. Една задачка за младите комунистки!”.

Години по-късно, в навечерието на срутването на социализма, когато сценарият се възпроизвежда, резолюцията вече е по-различна:

„според мен най-добре е да дойде, да му намерим една хубава българка, че да възроди престола, но българката да е проверен СС (секретен сътрудник - бел. ред.).”

В българските тайни служби се е обсъждал и още един вариант. Идеята е била това посещение да се използва за раздухване на враждебна кампания срещу царското семейство и разбиване на репутацията му сред емиграцията и политически кръгове в чужбина - „могат да се публикуват материали, подронващи престижа му.”.

За съжаление, в архива на ЦК на БКП, където може да се проследи пълната истина по случая, такива документи напълно липсват.

Извън прожекторите

От онзи момент - моментът на съвещанието в Хелзинки, са установени неофициалните контакти със Симеон. В една от справките № 9105 се сочат срещи в

Женева с българи от външнотърговски предприятия. По-нататък тези сгледи зачестяват. Зачестяват и исканията за завръщане у нас.

Например секретен документ 17130 разказва, че царят е просондирал официалните български власти за свое гостуване. Той вече е посетил Съветския съюз - още през 1976 г., една година след Съвещанието в Хелзинки. Знае се за пребиваването му като турист в Ленинград (сега Петербург). Естествено, съветското външно министерство и КГБ са го следили изкъсо, обаче не са го прогонили от страната.

Реакцията у нас се свърза със спиране на досегашните разработки срещу Симеон – първата „Барон", делата „Паразити" - № 6219 и 6219/2 и започване на нова. Центърът информира резидентурата, че е открила оперативна разработка на бившия цар Симеон под кодовото име „Крупие", която по-късно прераства в разработка „Двора". Любопитен детайл – в парижката резидентура като отговорен за нея е посочен полковник Александър Кюлев.Той е бащата на убития банкер и олигарх Емил Кюлев.

Тя е предложена за откриване на 6 май 1974 г., а на 27 юли е регистрирана под № 3016. В архива на комисията по досиетата липсва вторият том от нея, в първия липсват страници, а останалите са поставени в нова папка. Друго странно явление, свързано със Симеон Сакскобурготски и ДС е констатация за изчезване на „ценен документ", което е регистрирано в началото на юни 2003 г. В Министерство на външните работи не може да бъде открит Анекс от 1970 г. към дипломатическо споразумение между Испания и България. В анекса, според проф. Ал. Янков, който е участвал в изготвянето му е третиран статутът на Симеон II и неговото гражданство.

Можем да се досетим защо. Ето какво казва например Христо Вълчев - отговорен сътрудник на съветското военно разузнаване:

„За Симеон Втори се интересуваха непрекъснато българските тайни служби – ДС и шефовете ѝ както тук в Париж, така и в България. Голям интерес проявяваха и от Комитета за държавна сигурност на СССР – КГБ".

Като контрареакция на евентуално посещение на Симеон у нас кабинетът на Тодор Живков започва сложна операция по „неутрализирането" на замисъла. От МВР в нея е посветен единствено сивият кардинал Григор Шопов. Освен двама от съветниците на генералния секретар, в нея участва и Първо главно управление на КГБ - Външното разузнаване. Симеон е привлечен на работа в дъщерно дружество на концерна „Тампела" - голяма финландска фирма за земекопни машини. Тя обслужва започналото строителство на газопроводите от СССР към Западна Европа - част от последствията на съвещанието в Хелзинки. Шеф на тази фирма се оказва Атанас Тилев - бивш преводач на Тодор Живков и съпруг на дъщерята на финландския външен министър д-р Кариялайнен.

„През 1981 г. в Швейцария имах удоволствието да се запозная с Негово величество цар Симеон II. С Негово величество имах няколко интересни преживявания през периода 1984-1985 г. Тогава го поканихме на гости в концерна ТАМПЕЛА и му оказахме подобаващ прием на най-високо държавническо и фирмено ниво. Президентът на ТАМПЕЛА го помоли да оказва съдействие на нашите дъщерни фирми и предприятия в редица страни. Царят се съгласи и с гордост мога да потвърдя, че и до ден днешен редица от бившите ми колеги си

спомнят за помощта и за мъдрите съвети на Негово величество.” - пише самият Тилев в книгата си „Опит за завръщане”.

Обаче според документите първите контакти - и лични, и делови били установени още през 1976 г. - непосредствено след съвещанието в Хелзинки. Кариерата на самия Тилев започва да гори през 1981 г. Тогава авторитетното немско издание „Велт ам зонтаг” го нарече „живият микрофон на КГБ”, а след избухналия обществен скандал тъст му подаде оставката си от министерското кресло. Западната документация засега е недостъпна изцяло, но може да се предполага, че Симеон е съгласувал „поканата”, отправена към него за „консултант” в дъщерното дружество на „Тампела”, в което другият основен контрагент е бил „Газпром”. Задължително това са били съответните специални служби - английската МИ-6 и „Форийн офис” - външното им министерство, както може би и ЦРУ и Държавния департамент на САЩ. В досието му съществуват два документа, където агентурата докладва за негова среща с „втория човек в ЦРУ”.

У нас набързо уредили царя и с два-три задгранични борда на български фирми на прикритие. Междувременно вариантът с хер Милер замрял, понеже през 1988 г. на среща край Малта великите сили договорили всички източни „другари” и „комради” да станат граждани и гражданки на демократични страни.

Според някои родни медийни и политически корифеи, смаялото навремето България интервю по „Всяка неделя” на Кеворк Кеворкян със Симеон е част от грандиозна договорка - не толкова между ненавиждания от тогавашните власти у нас Кобург и самия него, колкото от дипломатическо споразумение между България, Запада и Москва. То направо е поръчано на водещия телевизионер от Андрей Луканов директно по телефона му и със срок на изпълнение, както се казва от днес за вчера. Но вероятно Кеворкян е правият, когато твърди, че в онези, заредени с промени времена, е нямало как да упражнят контрол върху предаването му, след като дори тоталитаризмът го е бил загубил.

Но какъвто и да е случаят, телевизионният корифей с радост е прегърнал идеята. Сензационният му рейтинг с това интервю надминал и небесата. Единственото, което с цената на нищо не са допуснали тогава родните властници, е самото гостуване на Кобурга у нас. За сметка на това то било заменено с грандиозната по размаха на посрещането й неофициална визита на княгиня Мария Луиза през 1990 година.

Чужди дипломати твърдят, че въпреки сметките на българските онбашии всъщност още тогава е била „апробирана” друга възможност в обществото. Тя е прогоненият навремето от България неин коронован гражданин да бъде върнат за политическа кариера, ако преходът зацикли или родните елити оплетат единствено за своя изгода конците на псевдопазарното стопанство.

Симптоматично е едно интервю на Симеон, дадено по онова време в руския вестник „Известия”. То е под заглавие и със съдържание „Повече не мога да чакам”. Подобен изказ не е свойствен за монарха ни, толкова обичащ премереността. Може би западният коз е цакал източната карта. Може обаче и да е обратното: източното вале-коз да е изплющяло хвърлено върху западното асо.

Тази възможност много сериозно беше разиграна в смутното време от края на 1996 г. и началото на 1997 година. Меродавни източници на информация твърдят, че въвеждането на валутния борд у нас се е осигурило и с още един мотив. Той

гласял, че ако България го приеме, няма да има нужда от друга, още по-брутална външна намеса като политически Борд. Естествено, единствената подходяща кандидатура за него бил Симеон. Накрая се счело, че слагането на юздичка на развихрилата се политико-финансова престъпност в страната чрез обвързването на лева с марката е достатъчна гаранция и за обществената стабилност на България.

Царят получил своя шанс едва в края на мандата на СДС. За Запада било ясно, че синьото управление се е провалило с реформите, понеже ги имитирало и забавило, а за сметка на тях корупцията си останала същата, както при Виденов. От двете възможности за „зло” - непроменилите се дотогава социалисти и оялите се от властта велможи, забъркали се дори с талибаните в ред далавери, те избрали третата - стратегическата, представяна от самия цар.

За да не се налага външна сила за въдворяването му в страната, на групировките и досегашните политици предоставили „гратис” - да редят листите му, като по този начин се ангажират с подкрепата му. Договорката отново била между Изтока и Запада.

Този модел в началото сработи, а онзи, който се опита да наруши равновесието, като бившият царски съветник Стоян Ганев - светкавично изхвърча от властта, политиката, бизнеса и въобще отвсякъде в България. За финал ще му направят равносметката. Още сега е ясно, че управлението на НДСВ подготвя завръщането на БСП във властта през 2005 г. Ясно е и друго - за равносметка е още рано, но на Запад вече преглъщат сълзи, а на Изток от България се чукат с шампанско.

(автор Г. Лилов, от сп. „Шок”, кн. 15/2002 г.)

Кой кой е

Митове и истини

Протокол от заседание на ПБ на ЦК на БКП с решение относно тежестта на присъдите по процесите на Народния съд, засягащи регентите, царските съветници, министрите и народните представители

20 януари 1945 г.

П Р О Т О К О Л № 7

... Регентите.

1 Кирил - пълен дегенерат. Търсихме да установим, кой го е поставил за регент. Цар Борис се е отнасял с пълно пренебрежение към него. Не е вземал участие в политически съвещания. От дневника на Филов се вижда каква е била ролята му в регентството. Имало е намерение да бъде образуван кабинет Цанков или Габровски. Кирил казал, че в България такъв кабинет е невъзможен. Не е искал да отиде в Германия на посещение на Хитлер. Безволна личност. Преговорите е водил Филов, Кирил е играл второстепенна роля.

Лулчев не трябва да бъде осъден. Говорил е за мир, бил е славянофил, а не германофил.

2. Съветниците на царя

ГЕОРГИ ПЕТРОВ: Нашето мнение: Първите пет души да понесат тежки наказания, а останалите не. Това са Любомир Лулчев, Станислав Балан, Петър Морфов, Павел Груев, Светослав Ломенов

ПЕТКО КУНИН: Кабинет Божилов: Борис Йоцов, Партов, Ив[ан] Вазов, Бешков и Хр[исто] Петров са действали опозиционно по ред въпроси. Отказали да дадат нота против Турция заедно с Германия. Искали са да се дадат консулства на Русия. При третата нота на Русия си подали оставката. Вазов е увеличил надниците на работниците близо със 100 %; спрял изпращането на работници в Германия; възпротивил се на изпращането на стоки за Германия. Бешков е давал сведения

НИКОЛА ГАВРИЛОВ: Кабинет Багрянов: Неестествено той зае централно място в процесите. Излезе, като че ли неговото тримесечно управление е било най-лошото. Аз заострих на него под влиянието на един член на ЦК. Пресата наду работата още повече. Допринесе и доклада. Този доклад е фалшифициран. Бил е изготвен от Р.О. срещу 400 франка, за да бъде заблудена Германия, че уж Багрянов води 100 % прогерманска политика. За неговата не автентичност има безспорни доказателства. Багрянов е бил искрен. Стоял е на два стола: бил е верен на двореца и на народа. Плакал е за смъртта на царя, но мъчи се да (2) служи вярно и на народа.

Кабинет Муравиев: Най-виновен е ген. Иван Маринов. Вергил Димов се обвинява за софийските събития, за които, обаче, неговата виновност в съда не можа да се установи.

ГЕОРГИ ПЕТРОВ: Този кабинет може да бъде осъден само политически. Отложили са обявяването на войната на Германия, само за да може да се изтегли българската армия при Битоля.

ТРАЙЧО КОСТОВ: С линията на другарите обвинители по никакъв начин не можем да се съгласим. Предлагам: за регентите - смърт и за тримата. Дегенератството на Кирил не е смекчаващо вината обстоятелство.

Кабинета Багрянов: По никакъв начин оценката на Гаврилов не е правилна. Багряновата политика не е политика на два стола, той не е служил едновременно на царя и на народа. Той е служил на царя и е заблуждавал народа. За Багрянов, Сталийски, генерал Русев, Станишев, Драганов - смърт. За Колчев и Арнаудов - доживот, за останалите: Руси Русев, Дим[итър] Савов и Хр[исто] Василев - по-малко.

Кабинет Муравиев: Никой от него не може да бъде оправдан. Въпросът е, как да се осъдят. Конст[антин] Муравиев и Вергил Димов най-тежко, но не на смърт. Вергил Димов заради вътрешната му политика, като адвокат на нашите процеси се държеше като враг.

Втората група - министрите без портфейл Мушанов, Буров и Гичев на 1 година. Третата група - Павлов, Попов, Стефан Даскалов, Гиргинов - условно.

Приема се.

Приложение № 2

СЕКРЕТНАТА КАРИЕРА НА ЖИВКОВ

Познатата ни истина за кариерата на Тодор Живков във властта съдържа една велика лъжа.

Според историческата интерпретация той става вожд на партията на Априлския

пленум на ЦК на БКП през 1956 г.

Но Априлският пленум от 1956 г. не го е направил първия човек на партията и държавата! Тато нито е избиран, нито преизбиран, нито повишаван, нито понижаван в партийната и държавна йерархия. И съперникът му Вълчо Червенков не е наказан - понижен или отстранен от някаква партийна длъжност освен от държавната. Цялата шумотевица, последвала този преврат, е една огромна мистификация.

Изглежда целта й е била да скрие тайната кариера на Живков във властта - парафирана за възход лично от ръката на Сталин през далечната 1946 г., след като се е провалила още през славната 1944 г.

Историческата легенда за 9-ти септември

На историческия Девети септември по обяд на един от митингите в София се изправя Тодор Живков. „От тук, познат на мнозина, аз приветствувам работниците, селяните, интелигенцията и партизаните от цялата страна”, заявява партийния секретар, пълномощник за един от районите в София и за бригада „Чавдар”.

Според официалната история у нас през нощта той с група партизани от бригада „Чавдар” е превзел Военното министерство в столицата. Според фактите обаче всичко това е митология - нито бившият ни държавен глава е бил в градинката пред Народния театър, нито партизаните са от бригада „Чавдар”, нито пък въобще какъвто и да е шумкарски крак е стъпвал, камо ли пък превземал сградата на висшето военно командване на страната, в която са нощували и членовете на тогавашния кабинет. Ситуацията е като в онзи виц - Гарабед не спечелил от лотарията, а го блъснала кола...

Борците за свобода, които уж гътнали фашизма от власт, са само 25 души. Те са от Шопския отряд вместо от славната живковска бригада „Чавдар”, взела името на хайдутина. Въоръжени са изключително добре. Вместо с манлихери от Първата световна война размахват свръхмодерни за онези времена английски автомати „Томпсън”. Те са спуснати от западни самолети с парашути специално за тях на територията на бивша Югославия, където са били базирани.

Българо-югославските партизани се намират в София, защото по решение на родното Политбюро като добре въоръжени с това портативно оръжие, удобно за носене под шлиферите, могат да охраняват провеждащите се демонстрации срещу властта, започнали още на 6 септември. На Девети септември 12 души от тях кютат по храстите около Военното министерство в любовни дуети с другарки-девойки, докато в 4 сутринта ги разпускат, без да са влезли в действие и насочили цевите за стрелба.

Между впрочем, по заповед от централното управление на полицията тя е прибрана от улиците под строга забрана за излизане навън още в 12 часа през нощта. Цялата работа по преврата се извършва от части на армията, ръководени от членове на офицерския кръг „Звено”. По неизвестна и засега заповед поделенията, охраняващи Военното министерство, не им оказват никаква съпротива.

Работата понамирисва - кабинетът е знаел за подготвяната смяна във властта и съзнателно я улеснил. Факт са многобройните разговори на Цола Драгойчева като

член на Политбюро с властниците от спряганото като фашистко правителство на Багрянов, управлявали до края на август 1944 г. и с наследилите ги министри от кабинета на Константин Муравиев.

Има и един любопитен и пазен в дълбока тайна факт - всички членове на последните кабинети са изправени пред Народния съд. Неизвестното е, че веднага след това една част, макар и малка, или са били амнистирани, или пък присъдите им са заменени с условни. Дори министърът на вътрешните работи Вергил Димов и на войната - Никола Маринов, набелязани от Политбюро за тежки присъди, негласно са били опростени. (например ген. Маринов получава публично много тежка присъда, която обаче тайно е заменена с условна - едногодишна. Защо ли?!)

Репресиите срещу буржоазията стартират едва през 1947 г., когато Западът се е отказал от своето 50-процентово влияние в България за сметка на руския отказ от неговите 50% в Гърция. Тогава е прибран същият Вергил Димов, а е пуснат от Белене през 1955 г. - след смъртта на Сталин. Интересно е, че после е на почит и уважение, както сочи дори последното му интервю (не е излъчвано по телевизията - б.а.), направено преди смъртта му на неговата вила край Панагюрище.

Възниква въпросът къде е мястото на Тодор Живков в цялата тази история. Часове след успеха на акцията-преврат на Девети септември Живков напуска нелегалната си квартира в района на днешната софийска улица „Симеон” и първата му работа е заедно със свои верни съратници да драсне клечката на полицейските архиви - още в 9 сутринта. Заради този акт се ражда и легендата, че той е бил един от доверените хора на суперполицая Гешев. Сочи се дори псевдонимът му - „Чучулига”.

А може би има зрънце истина в това. Фашистът Никола Гешев е един от хората, които носят ковчега на родоначалника на социализма - Димитър Благоев, при неговото погребение. Запазени са снимки от онези времена. За фашиста Гешев документите в архивите твърдят, че той е бил делегат на конгреса на младежката секция на Световния комунистически интернационал през 1927 г. в Москва! Известно е, че Сталин не е прощавал на изменниците. Рано или късно бойните изтребителни отряди на НКВД-то (предшественика на КГБ) са им виждали сметката - дори да е в най-далечната чужбина. Факт е, че никога не е бил прицел за разстрел на комунистическите бойни групи (същото се тонася и за членовете на кабинетите, царското семейство, регентите и т.н.).

Защо суперагентът Гешев е оцелял след такова предателство към идеята, може само да се подозира. За него няма и нито един документ, че овреме е избягал от България. Естествено, той е знаел за преврата, уреден със съдействието на самото правителство. Най-вероятно е изчакал пристигането на Червената армия и нейната спецслужба - ГРУ, която си го е прибрала като заслужил неин деец.

Може би точно това обстоятелство е повлияло както за провала на кариерата на Живков, така и за неочаквано последвалия й възход две години по-късно.

След опожаряването на архивите, в които има и данни за агентите на Гешев, Живков се самоназначава за шеф на народната милиция в столицата, конфискува хотел „Славянска беседа” за щаб и почва да се разпорежда. По негово време се развихря кампания на терор - избиване без съд и присъда. В края на 1944 г. Политбюро го разкарва от поста му като самонатрапил се и набързо го изпраща в пета глуха - редови инструктор по селското стопанство в Орханийския районен

комитет на партията (днешно Ботевградско).
През 1946 г. облаците над главата на бъдещия Генсек се сгъстяват още повече - току-що създаденото ДС започва да ровичка из биографията му поради подозрения за роля като агент-провокатор на Гешев.

Възход с ръката на Сталин

През 1946 г. поредната партийна делегация се подготвя за рождения ден на Генералисимуса през декември. Както си е тертипът по онези времена, списъкът на гостите, които ще връчат подаръците на вожда на човечеството, е изпратен в Москва за съгласуване. Неизвестна ръка дописва отдолу под него с червен молив името на Живков. Според цвета на молива и някои особености в почерка сведущите се кълнат, че бележката е дело лично на Сталин. Но и да не е, положена е от човек от неговия кабинет.
Тато заминава за Москва - единственият от стотината хиляди партийни мишчици сред делегацията, съставена от комунистически лъвове и нагоре.
Завръща се в България и замрялата му кариера светкавично и стремително стартира нагоре. Следствието във връзка с Гешев е спряно срещу него. Почти веднага е награден с най-високия тогава орден „Червено знаме” заради успехи в селскостопанската работа. Вместо да изтъкнат този факт, венцехвалещите го биографи кой знае защо го спестили. Повишенията следват през шест и по няколко стъпала наведнъж: от инструктор - първи секретар на Ботевградския районен комитет, от там - секретар на Софийския градски комитет, от това място - първи секретар на столицата, кмет на София и член на ЦК.
Най-вероятно причината за кацналото на рамото птиче на щастието е тайната Инструкция № 003 от 2 юни 1947 г. за управление на завладяните държави, подписана лично от Сталин. В стотина точки тя резюмира вътрешната политика на социалистическите страни - известна като доктрината за ограничения държавен суверенитет.
Според една от резолюциите в нея кадрите трябва да се подбират така: „...Зад Първия винаги трябва да има и Втори - за да му диша във врата... Добре е тези, които слагаме за ръководители, да са се накървили (омазали с кръв - бел. ред.), ако се наложи да бъдат притиснати... „трябва да се подбират хора, които могат да бъдат документирано дискредитирани като политици - заради предишно сътрудничество с нацистките власти, заради криминални деяния в миналото и др”. (по света е публикувана в пълен текст, но в България я цитират без тези точки - бел.ред.)
Чак в нови времена от отворените вече архиви се научиха подобни факти за биографиите на видни комунистически лидери - за крадеца и бивш първи секретар на полската компартия Гомулка или пък за немските първи партайгеноси - доносници на Гестапо Хонекер и Милке, или за рецидивиста Николае Чаушеску... Вижда се, че точки от тази инструкция важат и се прилагат и до днес - поне в България.
Ако Живков е работил за Гешев, а Гешев - за Москва, то досието на бъдещия държавен и партиен глава надлежно е било скътано там с всичките му компромати.

Избитите без съд и присъда са били допълнителен актив в тази насока. Изглежда и това обяснява дописването в списъка на делегацията за рождения ден на Йосиф Висарионович - той лично е пожелал да се запознае с „българския престолонаследник” във властта, преди да го утвърди за такъв.

Тайни срещи и мръсни поръчки

През 1948 г. се провежда петият конгрес на БКП. Гост от Москва на него е Михаил Суслов - тогава довереник на Сталин, а след смъртта му станал известен като „сивият кардинал” на Брежневското Политбюро.

Документирани са само три лични срещи на височайшия емисар у нас. Първата естествено е с родния вожд Георги Димитров. Втората е с делегатка на конгреса - текезесарката Запряна Антонова-Гишина от Пловдивско. Третата е с Живков.

Тази тайна сгледа изиграва решаваща роля за кариерата му, която иначе е щяла да спре дотук. Месеци след това започва съдебната разправа с Трайчо Костов, обвинен в антипартийна и антисъветска дейност. Разширеният пленум на ЦК на БКП от 11 и 12 юни 1949 г. взима следното решение „като взима предвид предложенията на Софийския градски комитет (т.е. Тодор Живков)... изключва Трайчо Костов от БКП”. Според злите езици предложението на ръководения от Тато партиен комитет е било не само консултирано, но и поръчано на сгледата му със съветския Макиавели.

От този момент момчето от Правец е практически вторият човек в партията, макар че влиянието му е задкулисно и скрито. Веднага след процеса срещу Трайчо Костов и убийството му - още през януари 1950 г. Живков става секретар на ЦК и кандидат-член на Политбюро, а малко след това - и член.

Началото на атаката към мястото на първия е сложено през 1954 г. - веднага след смъртта на Сталин. Разформирано е така нареченото Оргбюро - основен инструмент на Червенков във властта. Обаче той си остава генерален секретар на ЦК на БКП и продължава да ръководи партията и държавата. Същевременно Живков е избран за първи секретар - през онзи януари на 1954 г. вместо през историческия април на 1956 г. Тогава и съветските войски, разквартирувани в София и по южната ни граница, започват да напускат България.

Инструментариумът на зависимостта от Големия брат вместо с груба сила започва да се упражнява с кадифени ръкавици и силно зависими личности.

Втората крачка към властта е направена през 1955 г. На 3 и 4 юни - след посещение в Белград, в София се отбива съветска делегация начело със съветския вожд Никита Хрушчов. След грандиозен митинг на площад „Девети септември” вечерта се дава прием в посолството, а на следващия ден гостите официално отпътуват. За да останат тайно у нас на почивка. Техен домакин е Живков. В резиденция „Воден” край Търговище са разговорите му с Никита Сергеевич - руският Генсек, Маленков - руският премиер и Микоян - неговия заместник.

На тези разговори е обсъждано всичко - от строителството на „Стомана” - Перник и „Кремиковци” до кадровите промени в в държавата ни. Хрушчов първоначално се опъва на идеята за мощни индустриални мастодонти у нас - „Вам надо часы

производить!”, казва той. Отказва се да сменя и Червенков.

Може би затова на прочулия се XX конгрес на КПСС, в който той разобличава култа към Сталин, вожд на българската делегация е самият Вълко Червенков - символът на култа у нас. Това в партийната и родна история не може да се прочете - според нея там е бил лично Тодор Живков, докато той въобще не е помирисвал в онези дни не само Кремъл, но дори и руската водка.

- Някога истината трябва да се каже! - махва уморено с ръка Димо Дичев след записа си в Българска телевизия. Той и още няколко души, лично определени от Живков, са дошли да разкажат „спомените” си за историческия Априлски пленум в документалната поредица „По хълмовете на времето”. Годината е 1979 г. Лично Генсекът е редактирал монолозите им пред камерата.

Камерите угасват, но магнитофоните продължават да се въртят, записвайки думите на тогавашния шеф на активните борци, герой на България и герой на социалистическия труд. Дичев знае какво говори - „аз съм несменяем член на ЦК още от 1940 г.”, започва като с преамбюл той.

- Когато Червенков се върна от конгреса на КПСС, изнесе доклад за поуките от развенчаването на култа към Сталин. Понеже нямаше достатъчно информация как да постъпим, реши се през март да отиде нова делегация - този път с Живков, за да уточни детайлите за нас. Когато тя се върна, беше насрочен Априлския пленум. Решенията се взеха особено трудно - два дни висяха на косъм и гласовете за новата политика надделяха само с 11 броя. Един от тези решителни гласове беше на Георги Павлов. (по-късно министър на химията, шеф на Комитета по екология, дядо на министърката от ГЕРБ Лиляна Павлова, б.а.) Друг решителен глас беше този на Христо Русков (произведен в генерал, шеф на Ловно-рибарския съюз, б.а.).

Когато Павлов почина през 1989 г., лично Живков удостоява с присъствието си ритуалната зала на Централните софийски гробища. Вече години наред не е правил това, дори за най-близките си съратници.

- Не отстранихме Червенков като генерален секретар. Веднага след смъртта на Сталин той самият си подаде оставката от този пост в началото на 1954 г. На Априлския пленум той си остана член на Политбюро. Просто закрихме поста Генсек, както го направихме след смъртта на Георги Димитров. После Червенков си го откри отново! - завършва ген. Димо Дичев. - Не сме и избирали и за никакъв пост Живков. Но така елегантно пленумът утвърди първенствуващата му роля. И премахна дуализма във властта.

Забележителна интрига в това равенство на силите!

Тайният документ

Според официалната версия Тодор Живков е бил избран, а Червенков низвергнат от висшия партиен пост. Но никой не го е избирал, а Червенков е пострадал само покрай държавното си, но не и партийно кресло.

Ето какво гласи истинският документ, пазен в дълбока тайна десетилетия наред:

„Резолюция на Априлския пленум … по кадровите въпроси:

Да се закрие поста Генерален секретар.

Да бъде освободен др. Вълко Червенков от поста председател на

Министерския съвет и да остане за зам.-председател.

За председател на министерския съвет да бъде издигнат др. Антон Югов.

Да бъде увеличен броят на зам.-председателите на МС от 5 на 6 души.

Да се увеличи броят на секретарите на ЦК от 3 на 5 души.

Утвърждава за секретари на ЦК и др. Енчо Стайков и Боян Българанов" (бел. ред.: освен тогавашните Димитър Ганев и Тодор Прахов заедно с първия секретар Тодор Живков).

Чак през 1962 г. Живков ще пипне изцяло властта, изхвърляйки Антон Югов от премиерското място. Но тогава в Москва столът на Хрушчов се разклаща заради Кубинската криза, а сивият кардинал на Политбюрото Суслов е подготвил смяната му с Брежнев.

Топлата връзка на родния Генсек и съветския Генсек е дело на същия този срит кукловод, дърпащ конците в СССР. Изглежда персоналното му доверие Живков е заслужил още през 1946 г., а може би и преди това - когато в инструкцията Сталин е набелязвал начина, по който десетилетия наред ще се избират партайгеносите на „братските държави". И когато неговата ръка го е дописала в списъка на делегацията, която да го поздрави за рождения му ден. И още по-рано, ако е сътрудничил като „чучулига" на суперполицая - съветски агент Никола Гешев.

(автор Г.Лилов, сп. Шок, кн. 7/2002 г.)